

10.295/
12

Kék regények

12

10.295

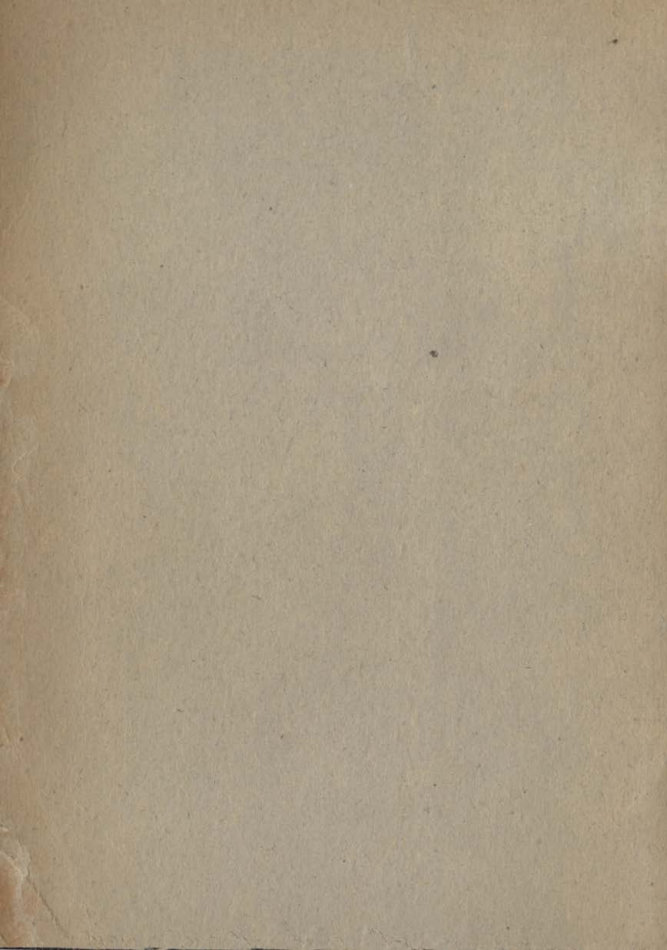
ALEXA

DUMAS
Agavallér-
bandita

24
fillér

PESTI NAPLÓ

ALEXANDRE DUMAS

A

GAVALLÉRBANDITA

FORDÍTOTTA

MARGITTAI SZANISZLÓNÉ

BUDAPEST

A PESTI NAPLÓ KIADÁSA

10.295 / 12

I.

Vannak városok, amelyek olyanok, mint az emberek. A véletlen irányítja alapításukat vagy megszületésüket, a hely kiválasztását, ahol felépítik az egyiket, a társadalmi helyzetet, amelybe a másik beleszületik. S ez a véletlen befolyásolja jóban, rosszban egész létüket. Látam magasan fekvő gőgös városokat, amelyek az egész környéket uralni akarták, s amelyek árnyékában, még a domb alján sem mertek más, szerényebb házak meghúzódni. Ezek mindig büszkén szegények maradtak, magasra vetett homlokukat a felhőkbe verve, nyár zivatarától, tél viharától csapdosva, korbácsolva. Mint a száműzött királynők, akiket csak néhány hűséges udvaroncuk követ tragikus száműzetésükbe, s akik sokkal büszkébbek, semhogy a lenti síktól népességet, új királyságot könyörögnének. Látam alázatos kis városokat, amelyek szerényen megbújtak egy völgy ölében, vízi malmaikat, majorjaikat, házaikat a folyó mellé építették, hegyektől védett helyzetükben nem érezték a viharok romboló hatásait, világtól elfelejtett éle-

tük a csendes boldogság medrében folyt. Mint a tüzes szenvedélyektől, hevítő nagyravágyásoktól mentes embereké, akik kerülik a megzavaró lármát, vakító fényeket s csak az árnyékban, a csendben keresik boldogságukat.

Vannak viszont olyanok is, amelyek szerény falu módjára kezdték pályafutásukat a tenger partján s idők múlásával, fokról-fokra bontakoztak, emelkedtek, terjengtek. Követték a tenger hajóinak átváltozását. A szerény evezős bárkák később karcsú vitorlásokká, a vitorlások hatalmas háromárbocosakká változva szelték át a tenger hullámain. Így változtak a falu viskói házakká, a házak palotákká. S ma kikötőikbe folynak a távol Kelet aranyai, gyémántjai. Csillogtatják kincseiket, csengetik aranyaikat, kérkedve szikráztatják drágaköveiket, mint a parvenűk, akik pompás fogataikkal, cifra lakájaikkal akarják szemeinket kápráztatni.

Végül vannak, amelyek buján zöldelő, nevető virágoktól illatos sík mezőn emelkednek, szeszélyesen kanyargó, festői ösvényeken közelíthetők meg, amelyeknek hosszú, virágzó jövőt jósoltak s boldogságukat hirtelen és brutálisan elvágta egy másik, a nyílt országúton elébe emelkedő város, magához csábítva, forgalmával elnyelve az arrakerülő utasokat és kereskedőket. Amelyek kényszerült elhagyatottságukban lassan senyvednek, hervadnak, pusztulnak, mint egy fiatal leány, akinek életét megmérgezte re-

ménytelen szerelme. Ilyen alapokon érezhetünk rokonszenvet vagy ellenszenvet, szeretetet vagy gyűlöletet egy város iránt. Akárha emberrel állnánk szemközt! Ezért ruházunk fel hideg, élettelen köveket, élő embereket megillető jelzőkkel. Ezért mondjuk:... Messzina, a nemes!... Szirakuza, a hűséges!... Girgenti, a csodálatos!... Trapani, a legyőzhetetlen!... Palermo, a boldog!

És csakugyan, ha volt valaha boldogságra hivatott város, úgy ez csak Palermo lehetett. Egének azurkékjét egy bárányfelhő sem zavarja, talaja dúsan termékeny, festői campagnák koszorúja övezi, kikötőjét a tenger ezüsfodros hullámai csapdossák. Északról a Santa-Rosalía domb mosolyog le rá, keletről a Naferano öböl s köröskörül a hegyláncok óvják, védik féltő gonddal, mint anya becézett gyermekét. Mint egy bizánci odaliszk, vagy egyiptomi szultána, lustán, kéjelegve, hanyagul tetszelegve nézi a víz tükréből visszatükröződő megbabonázó szépségét. Szépségét... amely örökifjú marad! Mint a kacér, szeszélyes kegyenenő, sűrűn változtatja kegyurait. De ő mindig a helyén marad. Ami pompát, gazdagságot ráhalmoztak, híven megőrzi s míg amazok régen elpusztultak, s még emléküik is enyészetbe hervadt, ő egyre pompázatosabban, csillogóbban bontakozik ki megejtő szépségében! A kegyenenő, a rabnő uralja urait! Ember művészete természet pazarságával páro-

sul, hogy legszebb legyen a szépek, leggazdagabb a gazdagok között. A görögök otthagyták templomaikat, a rómaiak vízvezetékeiket, a szaracének kastélyaikát, a normannok bazilikáikat, a spanyolok váraikat. S mert talaja mindent befogad, mindent termékenyít, mindent fejlődni enged, buja össze-visszaságban zöldelnek földjén Lakónia babérjai, Egyiptom pálmái, India fűgái, Afrika aloéi, Itália cédrusai, Skócia ciprusai és a haragosan sötétlő francia tölgyek.

Palermo nappalánál szebb csak egy van. Az éjszakája! Azok a Kelet mámorától, fűszeres illatától átítatott csodás éjszakák, amelyekben tenger morgása, szellő susogása, város tompa moraja egy szerelmi hangverseny harmóniájává olvad össze s e bűvös összhangba belesóhajt a Teremtés minden eleven lénye. Tenger hulláma... virág... fa... ember... Aki a *Palazzo Reale* terraszáról letekint az alvó Palermóra, úgy érzi, hogy egy szerelmes álmát alvó fiatal leány ágyánál virraszt.

Ilyenkor bújnak elő védett rejtekükből Tunisz és Algir kalózai, a tenger banditái. Merészen kibontják barbár gályáik háromszögű vitorláit és körülkeringik a szigetet. Mint ahogy a Szahara hiénái és Atlasz oroszlánjai a békésen alvó nyáj akolját körülszimatolják. Jaj azoknak a tengermenti városoknak és falvaknak, amelyek ilyenkor parti őrség nélkül merik aludni

éjszakai álmukat! Lakói asszonyaik, leányaik vészes sikoltására ébrednek, házaik sora lángban áll, s mielőtt segítségre gondolhatnának, Afrika e ragadozói már messze járnak zsákmányaikkal. Hajnal pirkadáskor még láthatjuk a horizonton fehérlő hajóikat, ahogy eltűnnek Porri, Favigani vagy Lampaduz szigetek mögött.

Olykor megint a tenger hirtelen elszintelenedik. Ólomszürke, mint egy halódó ember arca. Eláll a szellő, a város néma, mint egy kriptá. A felhők sirokkót jósolnak ilyenkor, az arabok rettegett khamsin-ját, ezt a tűzforró párát, amely Libia homoksivatagában születik, s amelyet a délkeleti szél Európának kerget. Ilyenkor minden és mindenki szenved, meggörnyed, síkongva panaszkodik. A sziget úgy nyöszörög, mint mikor az Etna fenyegeti. Állat, ember biztos menedéket keres. Lihegve bújik meg védő vackában, mert ez a szél minden bátorságot megsemmisít, minden erőt kiöl, minden képességet megbénít. Palermo nyög, hörög, zihál, mint a haldokló. Mindaddig, míg egy élesebb, tisztább fuvalat nem érinti Kalábria felől, amely a haldoklónak visszaadja éltető erejét. Akkor megreszket, új életre kel, boldogan szívja be az újjáteremtő szellőt, mintha ájulásából ébredne. S reggel gondtalannul folytatja öröm és gyönyörhajhászó léha életét.

1803 egyik szeptemberi napján is ilyen si-

rokkó dúlt. De alkonyatkor kivilágosodott az ég, a tenger is visszanyerte azúrszínét és Liparia felől friss szellő üdítette fel a levegőt. Ez a légköri változás minden élőlényre kiterjesztette jótekhony hatását. Feléledtek kábultságukból. Mintha a világot újra teremtték volna. Ezt annál is inkább hihették, mert hiszen, ahogy mondtuk, Palermo maga volt a paradicsom kertje.

Eva leányai közül, akik e paradicsomot lakták, s akik az élet egyetlen való tartalmának a szerelmet ismerték, az egyik nagy szerepet fog játszani történetünkben. Hogy olvasóink figyelmét teljes mértékben rá s a keretre irányíthassuk, amelyben él, el kell hagynunk Palermót, mégpedig a San Giorgio kapun keresztül. El kell haladnunk Castella Mare mellett és ki kell igyekeznünk egyenest a molóra. Aztán következetesen a parton haladva, meg kell állnunk egy csodaszép tengerparti villa előtt, amelynek tündéri kertje a Pellegrino-hegy lábáig húzódik. Ez Carini herceg villája, akit IV. Ferdinánd emelt a szicíliai alkirályság méltóságába, s aki ezidőszertint a szép Nápoly város uralmának visszahódításán fáradozott.

Az elegáns villa első emeletén, égszínkék selyemmel kárpítozott szobájában, amelynek nehéz selyem függönyeit gyöngyből font rojtok ékesítették, menyezetét művészi freskók tarkították, a pamlagon egy fiatal nő feküdt. Fehér

esipkepongyolában, fejét hátravetve, ernyedten leeresztett karokkal. Nyitott haja, mint egy selyemzuhatag omlott szét a vánkoson. Pillanat előtt még akárki márványszobornak nézhette volna. Oly merev-mozdulatlanul feküdt. De most egész karcsú teste gyengén megreszketett, alabástromfehérségű arcába visszatért az élet gyenge pírja, s a szemét felnyitotta. A márványszobor megelevenedett. Kezét lustán nyújtotta a művészi faragású asztalkán álló ezüst csengő felé. De csak éppen hogy érintette a csengőt, mert mintha ez a mozdulat is halálosan elfárasztotta volna, a kis fehér kéz megint ernyedten esett le.

A csengő hangját mégis meghallották. Egyik ajtó felnyílt s egy csinos fiatal komorna jelent meg a küszöbön. Hanyag öltözéke jelezte, hogy ő sem került el az afrikai szél halálosan fárasztó, szétziláló hatását.

Űrnője bágyadtan fordította feléje a fejét:

— Te vagy, Teresa?... Istenem!... úgy éreztem, hogy meghalok!... még mindig fúj ez a rettenetes sirokkó?

— Nem, signora. Teljesen elállt.

— Hozz gyümölcsöt és szorbetet... nyisd ki az ablakot.

A maga is még bágyadt Teresa lehető gyorsan igyekezett e parancsokat teljesíteni. A frissítőket az asztalkára helyezte s a tengerre nyíló ablakot felnyitotta.

— Holnap gyönyörű napunk lesz méltóságos grófnő! A levegő oly élesen tiszta, hogy az alkony dacára világosan idelátom Alicari szigetét.

— Igen... érzem... ez a levegő felfrissít.

Gemma grófnő bágyadtan nyújtózva tárta ki márványfehérségű karjait.

— Fogj karon, Teresa... talán el tudok vászorogni az ablakig.

A komorna engedelmesen úrnőjéhez sietett aki csak éppen nyelve hegyét mártotta a jeges szorbetbe, aztán Teresára támaszkodva, landadtan lépkedett az erkély felé.

— Milyen éltető ez a hűvös szellő!

Teletüdővel szívta be a hűs levegőt. Teresa ezalatt egy karosszéket gördített az ablakhoz.

— Nyisd fel a kertrenyíló ablakot is, Teresa!... úgy... A herceg visszajött Montrealból?

— Még nem.

A herceg a montreali püspöknél vacsorázott. Gemma grófnőt, mint az alkirály hivatalos és mindenható kedvesét, a főrangú világ azzal a hódolattal és tisztelettel fogadta körébe, mintha a herceg hites felesége volna. Egyenrangú származása jogosította e körökben való szereplésre, s azon a csekély szépséghibán, hogy az alkirály mellőzte az oltár előtt is egybekelni szépséges Gemmájával, egyszerűen keresztültekintettek. Annál is inkább, mert az alkirály nőtlen volt.

s így Gemma nem gázolt más asszony jogai-
ba. Carini herceg pusztán politikai okokból
nem vezette oltár elé szíve választottját, de ettől
eltekintve teljes mértékben felruházta a hites
feleségét megillető jogokkal és hatalmi körrel.
Ezt mindenki tudta. És meg is követelte min-
denkitől, hogy Gemmának ugyanúgy hódolja-
nak, s ugyanúgy tiszteljék, mintha Carini her-
cegné volna. Egy vonalon azonban még az ő
hatalma is megtört. Az egyház vonalán. Itt
kérlelhetetlenül szigorúak voltak. S az egyházi
méltóságok, a világi méltóságokkal ellentétben
nem fogadták palotáikban a grófnőt.

Ezért volt a grófnő ez este, mikor a herceg
a montreali püspök vendége volt, magányos-
ságra kárhoztatva. Megszokta már, hogy a her-
ceg ez estéken későn tér vissza. Mert ilyenkor a
püspökkel a késő éjszakai órákig elmerültek
egyház- és világpolitikai eszmecseréikbe.

De ezen az estén nem is bánta az egyedül-
létet.

— Szinte jó, hogy a herceg nincs itthon! —
sóhajtotta. — Nem szeretném, hogy ilyen sápad-
tan, ziláltan lásson. Rettenetes lehetek!

— A méltóságos grófnő sose volt gyönyö-
rűbb!

— Teresa... már megint hízelegsz!

— Ó, a méltóságos grófnő jól tudja, hogy
ebben a városban egyetlen nő sines, aki ne irí-
gyelné a szépségét.

Gemma grófnő nem tudta elfojtani az ajkára törő elégedett mosolyt.

— Gondolod? Talán még Rudini márkiné és Butera hercegné is?

— Valamennyi, kivétel nélkül!

— Azt hiszem, Teresa, a herceg külön megfizet a hízélgéseidért.

— Ezt nem méltóztatik komolyan mondani... Esküszöm, hogy csak azt mondom, amit gondolok.

Gemma grófnő összekulesolt karjaira támasztotta a fejét s álmodozva nézett ki az ablakon.

— Milyen jó itt élni Palermóban!

— Különösen, ha valaki huszonkét éves, gazdag és szép...

— Igaz, Teresa... szent igaz! És én azt akarom, hogy mindenki boldog legyen, aki a közelemben él. Hogy áll a házasságod?

Teresa nem felelt.

— Úgy tudom, hogy az esküvőt vasárnapra tűztétek ki.

Teresa csak sóhajtott.

— Nos... miért nem felelsz?... mi az akadály? még mindig nem határozta?

— Ó igen... de...

— Nem szíveled Gaetanót?

— Dehogy nem. Becsületes, derék fiú. Bizonys, hogy boldoggá tenne.

— A herceg is kedveli.

— Tudom. Gaetano meghalni is kész volna jószágos, kegyelmes uráért. Meg aztán ez a házasság lehetővé teszi, hogy továbbra is a méltóságos grófnő mellett maradhassanak, ami a legforróbb vágyam.

— Akkor hát mit sóhajtozol?

— Tessék megbocsátani. Tetszik tudni, a szülőfalunkra gondoltam.

— A szülőfalunkra?

— Igenis. Mikor a méltóságos grófnőnek itt Palermóban eszébe jutott, hogy otthon abban a faluban, amelynek kegyurasága, apja, a méltóságos gróf úr volt, egy tejestvére él, s mikor írni méltóztatott, hogy idejöjjenek utána, jegyben jártam egy fiúval Bausóból.

— De hiszen ezt sohasem említetted? A herceg ajánlatomra idevette volna a szolgálatába.

— Ó, az nem jött volna! Sokkal büszkébb.

— Ne mondd!

— Igen. Goto hercegnél is kitünő helyet kaphatott volna, de azt is visszautasította.

— Olyan jó módban él? Talán nemes ember?

— Nem, méltóságos grófnő. Egyszerű hegy-lakó.

— Hogy hívják?

— Ó, nem hinném, hogy a méltóságos grófnő ismeri, — felelte gyorsan Teresa.

— No és utána búsulsz?

— N... nem... mondhatnám. Ha Gaetano helyett ő hozzá mennék, dolgoznom kellene a

megélhetésemért. Ezt pedig nem szeretném. Talán már nem is bírnám ezután a kellemes, könnyű szolgálat után.

— Pedig engem hirtelenharagúnak, gőgösnek híresztelnek. Igaz ez, Teresa?

— A méltóságos grófnő hozzám nagyon jó. Én csak ennyit mondhatok.

— A palermói nemesség illet e vádakkal. Mert a Castelnovo grófokat csak V. Károly nemesisítette, míg a Ventimillák és a Partannák Tankréd és Rogers lovagokig származtatják vissza őseiket. Ó, de a nők nem ezért haragszanak rám! Lekicsinyléssel, megvetéssel leplezik a gyűlöletüket. Kerülnek és gyűlölnek, mert Rodolfo szeret. Az alkirály szerelmét irigylik. El is követnék mindent, hogy elcsábítsák tőlem! De ez sohasem fog sikerülni, mert szebb vagyok, mint bármelyikük. Carini ezt mindennap megismétli. Te is, te kis hazug.

— Van itt valaki, aki őkegyelmességénél és nálam is hízelgőbb.

— Ugyan ki?

— A méltóságos grófnő tükre.

— Bolond vagy!... gyujtsd meg a gyertyákat a tükörasztalon.

Teresa engedelmeskedett.

— Most pedig csukd be egyik ablakot. A kert felől elég levegő áramlik be. Így... Hagyj magamra.

Teresa távozott. A grófnő, alig hogy ma-

gára maradt, a tükörsztal elé ült s mosolyogva, hosszan nézett a tükörbe.

Szép volt csakugyan... csodálatosan szép! Emma grófnő, akit szülei már picikorában éineveztek Gemmának, kis drágakövüknek, gyémántjuknak. Talán nem is cselekedte okosan, hogy olyan gögösen támaszkodott V. Károly kegyességéből származott nemességükre. A külseje még régibb származást sejtetett. Karcsú volt és hajlékony, mint az antik világ egy istennője, hosszú pillás, mélytűzű, nagy fekete szemei arab vérre vallottak, bársonyos, fehér bőre viszont a gallok leányára. Mondhatta volna, hogy athéni fejedelem volt az őse, szaracén vezér, vagy normand harcos. Ezt a fajta szépséget Szicilián kívül a világ egyetlen városában találjuk még. Arlesban, ahol a vér, a fajok ugyanily keveredése sokszor egy személyben egyesíti e három merőben különböző típust.

Nem is nyúlt azonnal a szépítőszerek arzenáljához, úgy, ahogy szándéka volt, hanem még hosszan gyönyörködött természetadta szépségében. Naív elragadtatással, mint ahogy a patak fölébe hajló virág gyönyörködik a maga Istenadta szépségében. Ezt az elragadtatást nem a gögös hiúság sugallta. Inkább a Teremtés Urának adózó hála, amiért ily tökéletes szépet teremtetett.

Összekulcsolt kezekkel, mélán, mozdulatlanul ült. Ugyan miért is mozdulna?... Lehet-e

hajviselet, amely jobban érvényre juttassa dús hajának természetes, selymes hullámait!... ecset, amely tökéletesebb ívelésűvé változtathatná sötét szemöldökét!... szájpirosító, amely vetélkedhetne gránátvirág szirmához hasonló friss, kis szájának korallpirosságával!... Nem gondolkozott, csak nézte a tükörből rámosolygó képmását. A nyitott ablakon bevilágló azurkék ég visszaverődött a tükörben. Ez angyali fej méltó háttéréül. És Gemma azzal szórakozott, hogy a tükörből sorra számolta az ég bársonyán sziporkázva felgyúló csillagokat.

Egyszerre, mintha erre a csillagos égbárpitra árnyék borult volna... Elhomályosultak a csillagok. Mintha a háta mögül egy emberi alak körvonalai rajzolódnának elő... Élénken hátrafordult. Egy ember állt az ablak peremén!

Gemma felállt, sikoltani akart, de az idegen már beugrott a szobába s összekulesolt kezekkel könyörgött:

— Isten szent nevére kérem, ne kiáltson, aszszonyom! Becsületemre esküszöm, nincs oka félni. Nem akarom a kárát!

II.

Gemma hátrahanyatlott a karosszékekben. Abban a röpke percben, míg az idegen ellihegte könyörgését, elég ideje volt gyors, félős tekintetével végigmérni furcsa, kéretlen vendégét, aki ilyen szokatlan úton hatolt be a szobájába.

Huszonöt, huszonhat év körüli, láthatóan az alsóbb néposztályhoz tartozó férfi volt. Szélesperemű, kalábriai kalapjának lelógó feketebársony szalagja a vállát verdeste, ezüstgombos bársonyzekét, s ugyanilyen térdnadrágot viselt. A derekán vöröslő selyemövön hímzett cirádák ékeskedtek. Messzinában gyártanak hasonló öveket, levantei mintára. Bőrészimák egészítettek ki a hegylakók e szokásos öltönyét, amely tagadhatatlanul elegánsan festett festői összeállításában és főleg előnyösen érvényre juttatta viselője arányosan kecses testalkatát. Arcának jellegzetesen szép, nemes vonásai elárulták a déli fajt, tekintete büszke volt és tüzes, a haja éjfelete, satorra alatt kicsattanóan piros szájából sakálélességű fehér fogak villogtak elő.

Gemmát e vizsgálat úgy látszott nem nyugtatta meg, mert az idegen látta, hogy karját az asztalka felé nyújtja, amelyen az ezüst csengő csillogott.

A sziciliai tájszólás nagyon lágy, nagyon szelíd hangján megismételte:

— Nem értette, asszonyom? . . . Ismétlem, nincsenek gonosz szándékaim. Ellenkezőleg, ha teljesíteni fogja kérésemet, úgy fogom imádni, mint egy madonnát. Ha már olyan szép, legyen olyan jó is.

— De hát mit akar?... — remegett Gemma hangja, — s hogy merészelt ebben az órában, ezen az úton ide behatolni?

— Ha kihallgatást kértem volna öntől, aki főrangú, gazdag, s akit egy majdnem koronás fő imád, ugyan bebocsátottak volna-e a színe elé, engem, a koldus senkit?... Alig hinném! Feleljen asszonyom! S ha még kegyesen fogadott volna is, az én dolgom sokkal sietősebb, semhogy ily hosszadalmas utat választhattam volna.

Gemma igyekezett visszanyerni az önuralmát.

— Mit tehetek önért?

— Mindent asszonyom! Kezében tartja a boldogságomat vagy kétségbeesésemet, életemet vagy halálomat.

— Nem értem. Beszéljen értelmesebben.

— Az ön komornája egy fiatal bausói lány, ugyebár?

— Teresa?

— Igen. Teresa, — s az ifjú hangja halhatóan reszketett. — Ez a fiatal lány, úgy hallom, másánap Carini herceg komornyikjához megy férjhez. Pedig ez a fiatal lány az én menyasszonyom!

— Ah! ön az!

— Igen. En... aki a jegyese voltam, mikor az ön levele ideszólította. Akinek megígérte, hogy hű marad hozzám, hogy beszélni fog rólam úrnőjének, s ha az úrnője visszautasítaná érését, visszajön hozzám. En hát vártam. Három teljes esztendeig vártam. Három hosszú

esztendő óta nem láttam. S miután nem jött vissza, én jöttem el hozzá. Ideérkezve, mindent megtudtam. Ekkor határoztam el, hogy a lábai elé vetem magam, s úgy fogok könyörögni, hogy Teresát bocsássa el.

— Teresát nagyon kedvelem és semmi szándékom megválni tőle. Gaetano a herceg belső komornyikja, s ha Teresa hozzámegy, mindig mellettem maradhat.

— Ha ez a feltétel Teresa elnyerésére, belépek a herceg szolgálatába, — felelte az ifjú, s hangjából érezhető volt, hogy e szavak kiejtése mennyire nehezére esett.

— De hiszen Teresa azt hangsúlyozta, hogy ön nem akar szolgálni.

— Igaz. De érte még ezt az áldozatot is meghoznám. Bár ez esetben szívesebben dolgoznék a külső gazdaságban, mint a belső kiszolgálásban.

— Majd megkérem a herceget, s ha beleegyeznek...

— A herceg mindig csak azt akarja, amit a grófnő akar. Ez köztudomású. A grófnőnek nem kérni kell, hanem egyszerűen parancsolni.

— És önért ki kezeskedik?

— Örök hálám, asszonyom.

— Azt sem tudom, hogy kicsoda.

— Valaki, akit boldoggá vagy szerencsétlenné tehet. Ez elég.

— A herceg a nevét fogja kérdezni.

— A név nem fontos. Mit törődik a nagyhatalmú herceg egy szegény bausói paraszt nevével?

— En is azon a tájékon születtem. Apám Castelnovo gróf volt. Bausó kegyura. A falutól negyedmérföldnyire fekvő várkastélyban lakott.

— Tudom, asszonyom, — felelte furesán, tompa hangon az ifjú.

— Nos... halljam hát a nevét! Addig semmitsem ígérhetek...

— Okosabb, ha elhallgatom. Higgyen nekem, asszonyom. Ne törődjön a nevemmel. Elégedjen meg azzal, hogy becsületes ember vagyok, hogy Teresát boldoggá fogom tenni, s ha kell, a hercegeért és önért az életemet is áldozom.

— Furesa ez a csökönyösség! Annál is inkább tudni akarom a nevét, mert már Teresától is kérdeztem és ő sem volt hajlandó megmondani. Hangsúlyozom, hogy nevének ismerete nélkül semmit sem teszek.

— Mindenáron tudni akarja, asszonyom?

— Követelem.

— Mégegyszer... utoljára könyörgöm... engedje, hogy elhallgassam.

— Vagy megnevezi magát, vagy azonnal távozzon!

— És Gemma parancsolón mutatott az ajtóra.

— *Pascal Bruno* a nevem!

Az ifjú hangja oly nyugodtan, szinte szelíden csengett, mintha hirtelenében minden indulat elszállt volna belőle. De az arca holtfehér volt.

Gemma irtózva hátrált.

— Pascal Bruno! — kiáltotta. — Pascal Bruno!... Talán éppen fia annak az Antonio Brunónak, akinek levágott fejét vasketrecben őrzik a bausói várkastély kapujában?

— A fia vagyok.

— Tudja hát, hogy az a levágott fej miért van ott?

Pascal hallgatott.

— Azért, — folytatta egyre hevesebben Gemma — mert az ön apja meg akarta gyilkolni az én apámat!

— Mindezt tudom, asszonyom. De van valami, amit ön nem tud! Amit nem mondtak el önnek. Hogy miért akarta megölni apám az ön apját. Mert sárba tiporta, gyalázatba döntötte becsületes nevünket.

— Hazudik!

— Isten átka sujtson, ha nem a tiszta igazságot mondom, asszonyom! Anyám szép volt és jó. A gróf szerelmével üldözte. Ha érdekli, készséggel szolgálhatok a szomorú történet közelebbi részleteivel. Sokkal mélyebben a lelkembe vésődött minden mozzanata, semhogy egy betűt is kihagynék belőle. Mert én sem éltem mindig egy számkivetett kóbor kutya életét,

kegyelmes grófnő! Elégedettségtől verőfényes, boldog otthon meghitt légkörében töltöttem kora gyermekségemet. Szerető apa, gondos, jó-ságos anya őrizetében. Az én drága jó anyám!... Mintha most is látnám! Madonna-arcát, szeretettől sugárzó nagy kék szemét, hollófekete, sarkigérő selyemhaját. Mert amilyen jó, époly szép is volt. Kivételes szépsége kegyurunknak, a nagyméltóságú gróf úrnak is szemet szúrt. Egy ízben, vadászás közben megszemjúzva, betért szerény hajlékunkba. Ekkor látta meg először anyámat. S e naptól kezdve többé nem hagyta nyugton. Most már alig volt nap, hogy lovaglás közben be ne tévedt volna, mindig olyankor, mikor apámat napi elfoglaltsága a háztól távoltartotta. Csak én, a mit sem értő kölyök voltam e kitartó ostrom szemtanuja. Mit tudtam, mit jelentenek a nagyúr forrón kérő szavai? Én csak az előkelőségét bámultam, örültem az aranyaknak, amiket a markomba nyomott, bámultam anyám bátorságát, aki he-ves, erős hangon mert beszélni a kegyuraság-gal, és boldog voltam, ha a gróf kiszalasztott a házból, hogy a lovászra bízott paripa cifra nyeregszerszámát megcsodáljam. Anyám ellen-állása csak fokozta a nagyúr szenvedélyét. Szegény anyám természetesen apám előtt tit-kolta a dolgot, mert jól ismerte apám heves vérmérsékletét, s ugyan mi jót várhatott egy földhözragadt jobbágy s a hatalmas kegyúr

összeütközésétől? A gróf, ha éppen kedve tartotta, mint a férgeket tiporhatott volna sorra valamennyiünket... De ezzel még kevésbé érte volna el sóvárgott célját. Mikor aztán látta, hogy az anyám a legcsábítóbb ajánlatokat és ígéreteket is visszautasítja, s hogy a fenyegetések sem tántorítják meg, pokoli tervet eszelt ki. Jól tudta, hogy az apám olykor Taorminába utazik, ahol a fivérei laktak. Ezt kiszimatoltatta a kopóival. A legközelebbi ilyen alkalommal, mikor apám több napig távol volt, éjnek idején négy emberével elraboltatta anyámat. A négy martalóc oly ügyesen végezte e rábízott hóhérfeladatot, hogy én, a mélyenálvó gyermek, meg se neszelhettem. Mielőtt szegény anyám kiálthatott volna, már betömték a száját, megkötözték s elcipelték. Egy kis házba, Libero és Furnari között... amely most fogadó céljait szolgálja. Ide záratta szegény anyámat a gróf, aki itt teljes védtelenségében tehetetlen volt a nagyúr brutalitásával szemben és aljas vágyai áldozatául esett...

Gemma grófnő mindezideig némán hallgatta Bruno elbeszélését, de most gőgösen vágta közbe:

— Apám, a gróf, Bauso teljhatalmú kegyura volt. Jobbágysai testével és minden javával szabadon rendelkezett. Az ön anyjának örülnie kellett volna, hogy magas szerelmével kitüntette!

Pascal Bruno összevonta szemöldökeit és metsző, gúnyos hangon válaszolta:

— Az apám, úgy látszik, másként gondolkozott. Talán azért, mert más légkörben született. Stillában, Moncada Paterno herceg falujában. Ott más felfogás uralkodott kegyúr és jobbágy egymáshoz való viszonyáról. Bizonyos, hogy mikor útjáról visszatérve az elárvult házban csak engem, a magányosan sirdogáló gyermeket találta, s mikor a szomszédokból kiszedte a történeteket, halálra sebzett szívével, féktelen dühében, véres bosszút esküdött. Le akarta szűrni azt, aki érzéki fellángolásának lelkiismeretlenül odaáldozta egy egész család békés boldogságát. Apám tudta, hogy a gróf mely időben indul rendes napi sétalovaglására. Megleste és élesre fent törét beleszúrta. A seb nem volt halálos. Annál jobb! Mert bár ezt, mióta eszemem vagyok, mindig egész lelkemből fájlaltam, ma, szégyenemre bevallom, örömmel hangsúlyozom.

— A történet folytatására már magam is emlékszem! Ha jól tudom, nemcsak az apját ítélték halálra gyilkos merényletéért, hanem két nagybátyját is gályarabságra küldték.

— Igaz, Mert apámat házukban rejtegették a pribékek elől. S mikor a rejtekét felfedezték, késhegyig védelmezték. Ezért bűntársulás vádjával őket is elítélték. Élethossziglani gályarabságra. Placido bátyám Flaviganában siny-

lődik, Pietro bátyám Vulcanóban. Én még fiatal voltam ahhoz, hogy okot találhattak volna a letartóztatásomra. Így hát visszaadtak az anyámnak.

— S az anyját mi sors érte?

— Elbujdosott.

— Hová?

— Pizzo di Goto hegyvidékére.

— Miért nem ment vissza Bausóba?

— Vissza a régi házba?... a régi boldogság fészkebe?... az életünket szétrombolt véres dráma színhelyére?... nem asszonyom!... Elbujdosott szégyenével, halálos kétségbeesésével a távol hegyvidékre. Ott sínylődött testben lélekben fáradtan, betegen. Ott is halt meg ez elhagyott szomorú tájon. Orvos nem gyógyította, pap nem vigasztalta. Szegény megkínzott földi hüvelye nem nyugszik megszentelt földben. A sírgödrét én magam ástem... Fagalyakból tákoltam össze a sírkeresztjét s egyedül én imádkoztam lelkének üdvéért... És ott azon a magamásta, frissen hantolt síron... ne vegye zokon, asszonyom, kegyetlen, véres bosszút esküdtem. Megesküdtem, hogy megbosszúlom a családomat, amelynek egyetlen életben maradt tagja már csak én voltam. Éppen úgy, mint ahogy a gróf családjából is egyedül csak ön él már. De ember tervez, Isten végez! Jó sorsom másként akarta. Ameddig szegény anyám élt, magam sem moz-

dultam a zordon hegyvidékről. Híven kitar-
tottam mellette. De magamra maradvá, a fla-
talságom, a vérem, nem bírta el a gyászos
egyedüllétet. Le-le tévedtem a faluba. A régi
faluba, ahol még ott állt az elárvult, üres csa-
ládi ház. Senki be nem költözött volna, inkább
kerülték, mint a tűzvészt! Hogy visszaköltöz-
zem, hogy ott újra végleg letelepedjem, ma-
gamnak sem ötlött eszembe! Hogy is tehettem
volna! A kastély előtt elhaladtomban mind-
annyiszor apám véres fejét láttam!... De az
emberek közelsége mégis vonzott, csábított. Mint
gyógyító balzsamot éreztem a jóindulatukat.
Azon a napon pedig, mikor Teresával megis-
merkedtem, úgy éreztem, hogy az egész vilá-
got kieserélték! A szerelem csodát művel, asz-
szonyom! S én halálosan, végzetesen belesze-
szerettem Teresába! Elhagytam a hegyvidéket,
hogy ne lássam többé a sírt... anyám sírját...
amely állandóan bosszúmra, az eskümre emlé-
keztetett. S amelyre ha rátekintettem, érez-
hettem esküszegő voltomat. Nem gondolkoz-
tam, nem okoskodtam. Beköltöztem az elátko-
zott házba, s mikor láttam, hogy Teresa nem
veti meg a közeledésemet, hogy jó szívvel fo-
gad, túláradó boldogságomban úgy éreztem,
hogy mindenkinek mindent meg tudnék bo-
csátani. Szerettem volna az egész világot a szí-
vemre ölelni, hiszen a magam boldogsága alig
fért el a szívemben. Egy napon Teresa nagy

örömmel ujságolta, hogy Gemma grófnő, Castelnouvo gróf messze tájon élő leánya, a szolgálatába akarja fogadni. Jó néhány esztendőn belül aligha számíthatunk arra, hogy annyira megszedsük magunkat, hogy egybekelhessünk. Teresa nem álmodhatott nagyobb szerencséről, minthogy a méltóságos grófnő szolgálatába léphessen. S ekkor én, akit soha senki igába nem fogott, én, a hegyek szabad fia, aki úgy éltem, mint egy kőszáli sas, arról álmodoztam, hogy én is belépek Carini herceg szolgálatába. Ahogy ez a gondolat csábított, épúgy vissza is riasztott... Ez érthető, asszonyom!... De végül megszoktam... El tudtam jönni ide önhöz, méltóságos grófnő... Castelnouvo gróf leányához! Fegyvertelenül, megalázottan, könnyörögve állok itt ön előtt, aki előtt csak a legádázabb ellenség módjára illenék állnom.

— Meg kell értenie, — felelte fagyosan Gemma — hogy a herceg nem fogadhat a szolgálatába egy embert, akinek az apját felakasztották s akinek a nagybátyjai gályarabok.

— Miért ne, asszonyom, ha ez az ember hajlandó elfelejteni mindazt az égbekiáltó igaztalanságot, amit a családjával elkövettek?

— Megörült?

— Tudja ön, grófnő, mit jelent egy hegylakó esküje?... én az eskümet akarom megszegni!... Tudja, hogy mit jelent egy sziciliai bosszúja?... és én a bosszúmról akarok lemon-

dani! Csak felejteni akarok. Semmi egyebet. Ne kényszerítsen az emlékezésre!

— No lám!... s ha mégis kényszeríteném? Ez esetben mit csinálna?

— Erre gondolni sem akarok! Rettenetes volna!

— Nagyon helyes! Gondoskodni fogunk a szükséges intézkedésekről.

— Grófnő!... könyörgöm... legyen jó! Hiszen láthatja, mindent elkövetek, hogy becsületes ember maradjak. Ha a herceg szolgálá-tába fogad, ha Teresa férje leszek, felelek ma-gamért... Vissza se megyek többé Bausóba.

— Lehetetlen.

— Grófnő!... ön is szeret... — Gemma grófnő megvetően mosolygott, de Bruno zavar-talanul folytatta: — Tudnia kell, mi a féltékeny-ség. Tudnia kell, mit szenved az ember, milyen közel van a megőrüléshez... Szeretem Tere-sát... imádom... gyötör a féltékenység s ha nem vehetem el, érzem, elvesztem az eszemet! Akkor pedig...

— Akkor?

— Akkor Isten kegyelmezzen mindenkinek! Mert akkor emlékezni fogok gályarabságban sínylődő nagybátyáimra, apám véres fejére s a sírra, amely alatt anyám alussza örök álmát.

Mielőtt Gemma felelhetett volna, az ablak alól rövid éles kis fütty hallatszott. Mintegy jel-adás! Egyidejűleg esengetés is hangzott.

— A herceg! — kiáltotta Gemma.

— Igen... tudom... — morogta tompán Pascal Bruno — de mielőtt ez ajtóhoz ér, még ideje marad kimondani az »igen«-t. Asszonyom, mégegyszer könyörgöm, teljesítse a kérésemet. Adja nekem Teresát, helyezzen el a herceg szolgálatában!

— Takarodjon az utamból! — szólt parancsolón Gemma.

De az útját álló Bruno, ahelyett, hogy félrelépett volna, az ajtóhoz ugrott és elreteszelte.

— Mit merészel? — kiáltotta felháborodva Gemma, megragadva egy csengő zsinórját. — Segítség!... segítség!...

— Ne kiáltson, asszonyom! — szólt még mindig nyugodtan Bruno, felkavargó indulatait fékezve — ismétlem, nem kell félnie. Szándékaim a legjobbak.

Az ablak alól újra felhangzott az előbbi jeladás. Két éles rövid füttyszó, gyors egymásutánban.

— Jól van, jól... Derék gyerek vagy Ali... — mormogta Bruno az ablak felé — híven örködsz... Tudom, hogy a herceg érkezik, már hallom is a lépéseit... Asszonyom, asszonyom, még csak egy percünk van... egy pillanat. E pillanatban még módjában áll megakadályozni a bekövetkezendő szerencsétlenségek sorozatát.

— Rodolfo... segítség

Bruno kétségbeesett tekintetet vetett a bezárt ajtóra, amelyet kívülről hevesen megdönggettek.

— Nincs hát szíve!... se lelke... Nem szánja önmagát... se másokat...

Gemma, megbizonyosodva az alig egy lépésnyire beért biztos segítségről, még élesebben sikoltotta:

— Rodolfo... segítség!... Egy bandita... fenyeget... Segítség!

— Nem fenyegetem, kérem... Még most is könyörgök... Ám ha így akarja! — És Bruno most már fékevesztett indulatában maga is felordítva Gemmának ugrott, hogy fegyver híján puszta két kezével fojtsa torkába a szót. De mielőtt áldozatát elérhette, a szoba egy kis rejtékajtaja felpattant s eldőrdült egy lövés. A szoba megtelt füsttel. Gemma ájultan esett össze. A herceg karjaiban tért magához.

Rémült tekintettel nézett körül:

— Hol van?... hova tűnt?...

— Nem tudom. Sajnos, célt tévesztettem — felelte a herceg — s mielőtt az ágyat keresztülugorva rávethettem volna magam, kiugrott az ablakon. Maga itt feküdt ájultan, drágám, s így bizony nem vele, hanem magával törődtem. Azért mégis furcsa... Bizonyos, hogy célt tévesztettem és a golyó nyomát mégsem látom sehol. Se falban, se bútorban...

— Szalasszon utána!... — kiáltotta pana-

szosan Gemma — fogassa el és ne kegyelmezzen a banditának, monseigneur! Az életemre tört!

Átkutatták a házat, a kertet, az egész partvidéket. Reggelig tartott a hiábavaló hajsza. Hiába! Pascal Bruno nyomtalanul eltűnt.

De virradatkor az ablak peremétől a tengerig húzódó vérnyomokra bukkantak.

III.

Hajnalban, mint rendesen, a halászbárkák sorra kisiklottak a kikötőből és elszóródtak a tengeren. Egyik azonban, amelyben egy férfi és egy tizenkét-tizennégyesztendős fiú ült, leeresztett vitorlával megállt Palermóval szemközt. Nehogy ezen a halászásra teljesen alkalmatlan ponton a bárka egy helyben veszteglése szembe-
tűnjön, a fiú serényen buzgólkodott a hálók javításán. A férfi viszont végigterült a bárka aljában és állát a peremének támasztva, elmerengve bámult a város irányába. Közben jobb kezét gépiesen be-bemártogatta a vízbe és meg nedvesítette halvállát, amelyen egy hevenyészett véres kötés vöröslött. Ilyenkor az arca mindannyiszor furesán eltorzult. Mintha nevetett volna... Vagy talán a fogait csikorgatta?

Ez az ember Pascal Bruno volt. A gyermek pedig az a siheder, aki az ablak alól két ízben a szökésre figyelmeztető füttyszót hallatta. A fiú külseje első pillanatra elárulta, hogy jelen tör-

ténetünk színhelyénél még délibb, még forróbb éghajlat alatt született. A távol Afrika partján. S elég furesa módon került Brunóhoz.

Körülbelül egy év előtt, algír kalózok megneszelték, hogy Moncada Paterno herceg, Szicília egyik leggazdagabb főnemese, kis speronarójában Katániából, Pantallériából, hazafelé tart. Mindössze tizenkét emberének a kíséretében. A kalózok, a parttól kellő távolságban, Porri sziget mögül lesték a herceg érkezését. A herceg hajója, úgy, ahogy a kalózok számították, a part és a sziget között haladt el. Abban a pillanatban, amikor a tengerszorosból kisiklott, a kalózok három csónakon kieveztek rejtéükéből, arra törekedve, hogy a herceg hajójának útját elzárják. E szándékukat látva, a herceg visszafordította hajóját és Fugello öblében horgonyt vetett. A speronare három láb magasságnyi vízben horgonyzott s így a herceg embereivel gondolkozás nélkül belegázolt a sekély vízbe és fegyvereiket fejük felett magasra tartva, gyalogszerrel igyekeztek a partra. Azt remélték, hogy kellő időben elérik a parttól alig félmérföldnyire fekvő falut, s nem kerül sor fegyvereik használatára.

De alighogy néhány lépést haladtak, egy másik kalózcsapat siklott elébük csónakjaiban, Bufaibone irányából. A kalózok ugyanis átláttak a herceg okoskodásán s megelőzve számítását, ezt az utat is elzárták előle.

A harc elkerülhetetlen volt. Az előlről és hátból támadó kalózok között a herceg belátta a védekezés fölösleges voltát. Maroknyi embe-
reivel hiába kísérelte volna meg az ellenállást. Inkább megadta magát és tűrte, hogy foglyul ejtsék, kijelentve, hogy úgy önmagáért, mint valamennyi emberéért megfizeti a kívánt vált-
ságdíjat. Ugyanabban a pillanatban, mikor a foglyok átnyujtották fegyvereiket, a falu felől egy sereg paraszt szaladt a part felé, puskák-
kal és vasvillákkal felfegyverkezve. A kalózok, a herceg foglyul ejtésével elérték céljukat és semmi kedvet sem éreztek ahoz, hogy a falu népével szembe szálljanak. Értékes zsákmá-
nyukkal-sebtiben menekültek. Annyira sebtiben, hogy a helyszínen otthagyták három emberü-
ket, akiket a harcban a golyók leterítettek. Ők holtaknak, vagy legalább is halálosan meg-
sebesülteknek vélték őket.

A faluból odasereglők között volt Pascal Bruno is, akit nomád élete hol ide, hol oda vetett és nyugtalan vére hajszolt kalandos vállalkozásokba. Mikor a parasztok a part ama részéhez érkeztek, ahol a harc lezajlott, a her-
ceg egyik szolgáját holtan találták, egy másodi-
kat könnyebb sebesüléssel. Három kalóz is véré-
ben feküdt a földön, de mindhárom lélekzett még. Két jólirányzott puskalövés kettőnek azon-
nal igazságot szolgáltatott. A harmadikkal is már-már végeztek, mikor Bruno meglátta, hogy

ez a harmadik sebesült egy gyermek. Kiragadta a paraszt kezéből a lövésre emelt puskát s ellenmondást nem tűrő hangon kijelentette, hogy ezt a fiút ő veszi pártfogásába. E szánalmat sehogyszem találták helyénvalónak. De hiába ellenkeztek. Ha Bruno valamit kimondott, azt többé vissza nem vonta.

Előrántotta pisztolyát.

Aki ezt a fiút ujjal érinti, halál fia!

Sokkal jobban ismerték, semhogy ne tudták volna, hogy e fenyegetését hajszálnyi pontossággal valóra is váltaná. Nyugodtan túrték hát, hogy a gyermeket karjaiba emelje és elvigye. Bruno egyenest lement a vízbe, ahol bárkája várt. Sorsának, kalandos vállalkozásainak hű osztályosa. Ez a kis bárka oly engedelmes eszköze volt, mint egy jólidomított, kezes paripa. Mintha gazdájának minden gondolatát kitalálná... Kieresztett vitorlájával most is engedelmesen siklott Aliga Grande öble felé.

Ezalatt Bruno nyugodtan foglalatoskodhatott még egyre ájultan fekvő, sebesült védencével. Leoldotta a fiú fehér burnuszát, letekerte a dereka köré csavart széles övet, amelyben most is ott pihent görbemarkolatú, élespengéjű jatagánja, s a lemenő nap búcsúzó sugarainak láttá, hogy a golyó a jobb csípőn hatolt be, s a gerincoszlop alatt, szerencsére a bőr felületéhez közel hagyta el a testet olyan módon, hogy a se-

besülés bár elég veszélyesnek látszott, még sem volt halálos.

A hűs esti szellő s a friss, hideg tengervíz, amellyel Bruno a sebet kimosta, a gyermeket magához térítették. Anélkül, hogy szemét felnyitotta volna, valami idegen nyelven néhány szót mormogott.

Bruno nem értette, csak éppen a helyzethő következtetve kitalálta, hogy inni kíván. Vizes kulaesát a fiú szájához nyomta. A fiú mohón ivott, az előbbi idegen nyelven néhány panaszos szót nyöszörgött és visszaesett ájulásába. Pascal óvatosan, szelíden visszafektette a bárka aljába s a nyílt sebet két három percenként a tenger vizével hűsítette. Hajósok szerint a tengervíz mindenfajta seb legbiztosabb gyógyszer.

Mikor Ave Mariára harangoztak, a bárka éppen Ragusa torkolatához ért. A szél Afrika felől fújt. Pascal bárkája e kedvező széllel gyorsan siklott tovább. Három órával utóbb Modiciát jobbfelől elhagyva, Chiaramonti útjába ért. Félmérfölddel feljebb, a víz annyira elkeskenyedett, hogy a továbbjutás nehézségekbe ütközött. Ekkor a bárkát kihúzta a partra, a babérfák közé. A fiút karjaiba emelte s megindult terhével át a földeken.

Nemsokára egy völgy torkolatához ért. Behatolt a völgybe. Mintha szuronyokkal védett falak között haladt volna, úgy meredeztek jobb-

ról és balról a fantasztikus alakzatú, tornyos-végű kősziklák, amelyek gyomrából imitt-amott sötét barlangok tátongtak elébe. Ebben a völgyben tanyáztak egykor az őslakók, a világ első barlanglakói, akik e sziget első lakói voltak s akiket a későbbi időkben a görög kolóniák civilizáltak.

Bruno egyik ilyen barlangba igyekezett, amelyet a sziklába vájt ablakszerű üreg világított. A sarokban a nádból, sásból hevenyészett fekvőhelyre leterítette a fiú burnuszát, erre fektette a fiút. Aztán kiment és tüzet rakott. Egy lobogva égő vastag fenyőággal tért vissza, amelyet a sziklafal egy hasadékába erősített s e fáklya fényénél leült a fiú ágya mellé és várta, hogy eszméletre térjen.

Bruno nem először járt e sziklaházban. Ahányszor csak bekalandozta Szieliát, kőszán, minden cél nélkül, csak éppen hogy magányos életébe változatosságot vigyen, hogy mindig nyugtalan szellemét megnyugtassa, hogy elűzze rossz gondolatait, megpihenni mindig idetért vissza. Addig, ameddig majd megteremtheti igazi otthonát.

Mert más otthonról álmodozott! Tisztességes, mindenki által megbecsült, asszonyosolytól, gyerekcacagástól verőfényes otthonról, ahol, ha becsületes napi munkájában kifáradva, este hazatér, puha asszonyi karok — Teresa karjai — fonják át a nyakát, éhes gyerekszájak

lessék vele együtt az asztalon gőzölgő, asszonya főzte ízes leves kiosztását. Úgy, ahogy rég elmúlt tiszta gyermekéveinek emlékei a szülői házat elébe festették.

Csak addig, ameddig ezt az otthont meg nem teremti, addig jár vissza ebbe a völgybe, ebbe a háromezer év előtt alakult barlanglakásba. Itt merült réveteg, maga által sem igen értett fantasztikus ábrándozásaiba, ami azoknak az embereknek a sajátsága, akiknek élénk képzelőtehetségét nem a tanultság, a tudomány termékenyíti.

Tudta, hogy ezeket a barlanglakásokat egy régen kihalt emberfaj létesítette s népének jellegzetes babonaságával, mint a környékbeliak valamennyie, ő is szentül hitte, hogy ez őslakók varázslók voltak. De ez a hite nem kergette el a másoktól rettegve került, félelmeteseknek híresztelt helyről. Ellenkezőleg! E barlangok ellenállhatatlanul vonzották. Gyerekkorában sok mesét hallott bűvös puskákról, megsebezhetetlen emberekről, láthatatlan vándorokról. Lelke nem ismerte a félelmet, szomjazta a csodálatosat s csak egy vágya volt... Találkozni egy csodalénnyel! Boszorkánnyal, varázslóval vagy démonnal, akivel vérszerződést köt s aki ezért cserébe, minden embert lebíró bűvös hatalommal ajándékozza meg.

De hiába idézte fel Modica völgye őslakóinak szellemét! Nem jelentek meg a hívására.

Pascal Bruno, kétségbeesésére, csak olyan ember maradt, mint a többi. Talán csak éppen erejével, ügyességével és vakmerő bátorságával tűnt ki még ez erős és rettenthetetlenül bátor hegy-lakók között is.

Ezúttal is egy jó óra hosszat elábrándozott a fiatal sebesült mellett. Hosszan elnézte a fiú olajbarna arcának remes vonásait. Szegény gyermek!... milyen fiatalon vetette sorsa egy hányatott élet tengerének lélekvesztő-jébe!... Mintha ösztönösen megérezte volna, hogy ebben a fiúban eljövendő gyászos sorsának leghívebb, legkitartóbb osztályosára talált, az egyetlen szívre e földön, amely rendíthetetlen hűséggel kitart mellette, olyan aggódó gond-
dal leste a fiú magához térését. S mikor a sápadt arcba visszatért az élet halvány pírja s a nagy sötét szemek lassan felnyíltak, olyan szerető, gyöngéd tekintettel hajolt fölébe, mint ahogy a féltő, szerető apa várja, lesi beteg gyermeke ébredését.

A fiú tágranyílt szemekkel bámult körül. Az ő világa e déliekénél még forróbb, fantasztikusabb világ volt, ahol a gyermekek fantáziáját még színesebb mesékkel termékenyítették. S mintha most e mesék világába tévedt volna. Az *Ezeregyéjszaka* egy csodabarlangjába, ahol aranyoszlopok nyúlnak fel a smaragdmennyezetre, gyémántfalak villognak szemet kápráztató sugaraik megtörésével. A bá-

muló fiú sebláztól tüzes tekintete előtt a fáklya lobogó fényében mintha mindez most valóra válva tündökölné. S ez a homlokát simogató jóságos kéz!... egy földalatti paradicsomba került! A fejét felemelte, két kezét kinyújtotta, beszélni akart... aztán visszahanyatlott és visszaesett kábult öntudatlanságába. De most már nyugtalanul mozgott, forgolódott, arcán a láz tűzrózsáival. Tikkadt ajka fel-felnyílt, érthetetlen szavakat mormogott... Bruno hiába leste mohón minden hangját, egyetlen hangját sem értette, mert valami előtte teljesen érthetetlen nyelven beszélt. Aztán újra elesendesült és mélyen aludt egy jó óra hosszat.

Ez a jótékony álom segítette keresztül a krízisen. Mert mikor most újra ébredt, tisztább, tudatosabb tekintettel nézett körül. A lázálmok rémképeitől mentesen. S mikor tekintete megakadt a megmentőjén, mintha nem tudná, jó barátot, vagy ellenséget lát-e, gyanakodva nézte Brunót. Keze az önvédekezés ösztönszerű mozdulatával nyúlt a tőre után. De hűsége jata-gánja nem volt szokott helyén. Felsóhajtott s a keze ernyedetlen hullt alá.

Bruno föléje hajolt.

— Szenvedsz?

Frank nyelven beszélt, mert ezt a nyelvet a Földközi tenger partjain, Marseilletől Alexandriaig, Konstantinápolytól Algirizig s végig

a régi világ egész vonalán, mindenütt megértették.

— Ki vagy? — kérdezte a fiú.

— Jóbarát.

— Nem a foglyod vagyok?

— Nem.

— Akkor miért vagyok itt?

Pascal mindent elbeszélte. A fiú figyelmesen hallgatta. Csak mikor Bruno elhallgatott, nézett rá hosszan, mélységes hálával.

— Megmentetted az életemet!... ez az élet a tied. Akarsz az apám lenni?

— Akarok, fiam — felelte Bruno.

— A fiad neve Ali. S téged hogy hívnak apám?

— Pascal Bruno.

— Allah áldása rád!

— Kívánsz valamit fiam?

— Vízet szeretnék...

Pascal elővett egy agyagedényt s lement a barlang melletti forráshoz, amelynek kristálytiszta friss vizéből telemerete az edényt. Mikor visszament, első tekintete a fiú mellett, a földön fekvő jatagánra esett, amely most is előbbi helyén feküdt. Ali nem nyúlt utána. De annál mohóbban nyúlt a víz után s egy hajtásra kiitta.

— Allah annyi boldog esztendővel ajándékozzon meg, ahány csepp volt ebben a csészében, — szólt visszaadva az agyagedényt.

Bruno megindultan mormogta:

— Jó fiú vagy... Igyekezz minél előbb talpraállani, hogy visszamehess Afrikába.

De a felgyógyult fiú Sziáliában maradt. Olyan rajongó szeretettel és hűséges barátsággal ragaszkodott Brunóhoz, hogy nem akart többé megválni tőle. Elválaszthatatlan árnyékvá szegődött. Lépten-nyomon utána kullott, mint egy hű kuvasz a gazdája után. Elkísérte cserkészéseire a hegyek közé, együtt evezett vele bárkájában és Bruno egy intésére készörömost megölette volna magát érte.

Ezúttal is elkísérte Carini herceg villájába, amelynek ablaka alatt őrködött, mialatt Bruno fenn Gemmával beszélt. Ő adta a kettős vészjelt. Ő füttyentett figyelmeztetően. Először, mikor a herceg kívülről csengetett, másodszor, mikor belépett a villa kapuján. Készen arra, hogy adott pillanatban maga is beugorjon a szobába a nyitott ablakon Bruno segítségére. De mielőtt erre sor kerülhetett, már Bruno vetette ki magát az ablakon s futott esze nélkül át a kerten. Ali nyomon követte. Sikerült partot érniük. Beugrottak a bárkába. De miután éjnek idején nem evezhettek ki a nyílt tengerre anélkül, hogy gyanút ne ébresszenek, a halászbárkák közé siklottak, amelyek egy csoportba verődve vesztegeltek a part mellett, a hajnali pirkadást várva, hogy kievezzenek az öbölből.

Ezen az éjszakán Alinak alkalmá nyílt Pas-

cal Brunót ugyanúgy ápolhatni, mint ahogy hasonló helyzetben az ápolta őt. Carini hereeg jól célzott. A golyó, amelyet hiába keresett Gemma szobájának égszínkének selyemfalában, Pascal vállába fúródott. Szerencsére, nem annyira mélyen, hogy az ügyes Ali jatatánjával ki ne tudta volna hámozni véres fészkéből. Nem sértett meg nemesebb részt. Bruno nyugodtan tűrte, hogy Ali kimossa a sebet. Aztán végigfeküdt a bárkában s miközben — úgy, ahogy említettük — sajgó vállsebét a tenger vizével hűsítette, hosszan elgondolkozott. Ali ezalatt látszólag serényen foltozgatta a hálókat.

De egyszerre abbahagyta e foglalkozást és felvetette a fejét.

— Apám!... nézz csak amarra...

— Mi baj van ott?

— Nem látod azt a sereg embert?

— Merre?

— Amott lenn. A templom útján.

Csakugyan! A magaslaton fekvő templom tekervényes útján egész menet sötétlett. Egy nászmenet igyekezett a Santa Rosalia kápolnához. Bruno sастekintete felismerte.

Felpattant. A bárka megingott.

— Elő az evezőkkel!... gyorsan!

A fiú szó nélkül engedelmeskedett. Mint a szél, úgy repült a könnyű kis hajó a víz felületén. Minél jobban közeledtek a parthoz, Bruno arca annál rettenetesebbre, annál fenyegetőbbre

vált. S mikor még közelebb értek, mint egy halálra sebzett vad ordított fel:

— Teresa!

S határtalan kétségbeeséssel meredt a templom irányába.

— Teresa! — ismételte halálos esüggeden. — Sietteték az esküvőt! Vasárnapig se akartak várni. Félték, hogy megszöktetem!... Isten a tanum, mindent elkövettem, hogy a dolgok jól végződjenek... Ők nem akarták! Átok rájuk!

Elhallgatott... Aztán újra felvetette a fejét s Ali segítségével kieresztette a bárka vitorláját. Monte Pellegrino irányába fordultak s a kedvező széllel, jó két óra múlva Gollo esúsa mögött továbbúntek.

IV.

Bruno nem tévedett. A grófnő attól félve, hogy Teresát az esküvő kitűzött napja előtt erőszakkal megszökteti, követelte, hogy azonnal keljenek egybe. Anélkül, hogy e szeszélyét megokolta volna. Anélkül, hogy Teresának csak egy szóval is megemlítette volna Bruno ottjártát. A fiatal pár a szertartás színhelyéül Palermo védszentjének, Santa Rosaliának kápolnáját választotta.

Lehet-e más, mint szép és fiatal szent, a boldog, a szerelemtől átitatott Palermo védszentje. Santa Rosalia Palermónak ugyanaz,

mint Nápolynak Szent Januárius. Az Eg adományainak teljhatalmú szétosztója. Santa Rosalia francia vérből származott. Királyi vérből. Egyenest Charlemagne-tól, ahogy a kápolna ajtaja fölé festett családfa mutatja. Ez a család a legyőzhetetlen Vitikind hatalmas mellében gyökerezik és szétfutó ágai egyesüléséből születik Sinebaldo herceg, a szépséges Santa Rosalia apja. A fiatal hercegnőt nem befolyásolja nemesi családja gőgje, mérhetetlen vagyona, a maga istenadta szépsége sem. Tizen-nyolc éves korában eltűnik Roger udvarából. Senkisémm tudja, hova ment, mi történt vele. Teljesen nyoma vesz. Csak halála után találják meg: olyan üdén, szépen és frissen, mintha még élne, a barlangban, ahova remeteségében visszavonult, hogy élete minden percét ájtatos imába merülten tölthesse. Úgy feküdt ott fehéren, szelíden, mintha csak a kiválasztottak ártatlan, tiszta szűzi álmát aludná.

Ez a barlang Evita-hegyének a gyomrában volt. A pún háborúk alatt híres volt ez a hegy, mert védett helyzetével a karthágóiak ledönt-
hetetlen erődjeül szolgált. Ma már a profán hegy megváltoztatta nevét. Lejtőinek termékeny talajáért elkeresztelték Pellegrino-hegynek, amely név kettős jelentőségű. «Kincses-domb»,... és «Zarándokok-dombja». 1624-ben Palermóban pestisjárvány dúlt, Santa Rosalia segítségét könyörögték. A szent esontjait ki-

hozták a barlangból és nagy pompával Palermo székesegyházába vitték. Alighogy a körmenet a templomhoz ért s a szent erekleje a templom küszöbét érintette, Jézus a városból nemcsak a pestis, de a háború és éhhalál rémét is tovakergette. A hálás palermóiak ekkor építették fel a barlangból Santa Rosalia kápolnáját s ekkor csinálták a kápolnához vezető kanyargó utat is. Az oltáron Santa Rosalia márványba faragott szobra ékeskedik, rózsakoszorúval a fején, ugyanolyan alvó helyzetben, mint ahogy a barlangban megtalálták. A művész munkáját királyi ajándékkal gazdagították. III. Károly egy huszonötezer frankra értékelt aranypalástot ajándékozott a szobornak, gyémántnyakláncot és csodaszép gyűrűket. De hogy a földi kincseket a lovagiassággal párosítsa, megszerezte számára a máltai nagykeresztet, amely aranyláncon csüng a szent nyakában és Mária Terézia nagy érdemrendjét, egy babérokkaal körített gyémántsillagot, középen a jelmondat-tal: «*Fortitudini*».

A kápolna, vagyis a barlang sziklafalait vagyont érő szőnyegek borítják, tömör ezüstláncon függnék öröklámpái s az oltár felett, színarany rács mögött pihen aranypalástjában a márványszent. Az oltár mögött csörge-dezik ma is a hegyi forrás, amelynek vizéből a szent szűz szomját oltotta. A kápolna ajtaján, a barlang természetes bejáratán beszü-

rődő napsugár, mintha aranyfüggönyt vonna a csendes belső s a külső világ közé. E bejáraton belül emelkedik a lezárható rácsos ajtó, amely ezúttal tárva volt.

Ebben a templomban esküdtek Teresa és Gaetano.

A szertartás után a násznép lement Palermóba, ahol hosszú kocsisor várta őket. Rodolfo herceg falujába, Carini faluba igyekeztek az esküvő további ünneplésére. Gemma grófnő mindenről gondoskodott. A környékbeli parasztokat meghívták a fényes nászlakomára. Három-négy mérföldről is összegyűltek. Montrealeból, Capaciból, Favarottából.

A fiatal parasztszépségek vetélkedtek az esküvői pompa kifejtésében. Tarka ruháik festői színvegyülékével művész ecsetjére méltó képet nyújtottak. S talán valamennyi közül legfestőibb volt Piana de Greci leányainak ünnepi köntöse, akik híven megőrizték ősanyáik régi divatját, nem törődve azzal, hogy ez a divat sokszáz esztendő s múlta tekinthet vissza.

A terített asztalokra dúslombozatú tölgyek vetették hűsítő árnyékukat. Távolabbról citrom- és narancsfák mosolyogtak, míg az út eleven ösvényét gránátalma és fügebokrok képezték. Ezen az áldott földön a szegények jósgos atyja, a Természet maga gondoskodott az éhezőkről és szomjazókról. Csak a kezüket kellett kinyújtani: s már jóllakhattak és olthat-

ták szomjukat. A sétány két szélén aloék sora-
koztak. Hatalmas bólogató virágaik a távolból
arab harcosoknak látszottak, kik jellegzetesen
hosszú lándzsáikat csillogtatják a nap fényé-
ben. S míg délről a kilátást a palota elzárta
szem elől, a terrasról három felé káprázatosan
gyönyörködtető kép tárult a szépre szomjas te-
kintet elé. A fantasztikus hegyláncok a szige-
tet három részre határolták s keletről, nyugat-
ról és északról, a három hegylanc közötti mesz-
sze terjengő völgyeken túlról idecsillogott a
tenger ezer színben játszó varázstükre.
Mintha három külön tenger lett volna. A hori-
zonton lassan alábukó tűzvörös napkorong esa-
lóka fénye mindhárom víztükröt más-más pa-
zar színpompába borította. Palermo felől azur-
kéken csillogott, az Asszonyok Szigete körül
szeszélyesen fodros színezüst hullámok kanya-
rogtak, míg Santo Vito szikláin alatt mintha
olvasztott arany hömpölygött volna méltóság-
gal értékének gőgös tudatában.

Az asztalok roskadtak minden jótól. Mi-
kor az ízes sülteket, fűszeres körítéseket, már-
tásokat elfogyasztották s a tengernyi tortára
csemegére került a sor, mikor a legfűtöttebb
volt a hangulat, legvígabban esengett a zene,
az ének, a kacagás, a kastély szárnyas kapui
felnyíltak és a herceg karján kilépett Gemma.
Mögötte a fáklyás lakájok egész hosszú sora.
Lassan, kecsesen lépkedett lefelé a fehér már-

ványlépcsőn, a terraszfelé, a mulatozókhöz. A parasztok tisztességtudóan fel akartak állni, de a herceg kegyes intésére ülve maradtak.

Körüljárták az összes asztalokat, majd megálltak a nászpár mögött. Egyik lakáj aranyserleget nyújtott át a fiatal férjnek, aki színig töltötte Szirakuza tüzes borával és mélyen meghajolva átnyújtotta Gemmának. Gemma a borban csak éppen hogy nyelve hegyét megmártotta s tovább adta a hercegnek, aki fenéig kiürítette, miután előbb néhány hangzatos szóval felköszöntötte az ifjú párt és örökké tartó boldogságukat kérte az Egek Urától. Aztán zsebéből egy erszény aranyat vett elő s a csengő aranyakat az üres serlegbe pergette. Úgy állította Teresa elé. Ez volt Teresa nászajándéka.

A násznép egyhangon kiáltotta:

— Éljen Carini herceg!... éljen Castelnovo grófnő!

A fák között, mintegy varázsütésre kigyúltak a színes lampiónok. A főúri pár mosolyogva tért vissza a kastélyba. Mint az Ég kegyes küldöttei, akik fényt, örömet hagytak maguk mögött.

Alig hogy elmentek, a táncoskedvű fiatalok sorra felugráltak az asztalok mellől s a terras közepére sereglettek, ahol a helyet a táncnak üresen hagyták. Ősi szokás szerint a táncot Gaetanonak kellett megkezdeni a feleségével. Már kezét is nyújtotta, mikor az aloék-

kal szegett sétány felől hirtelen egy idegen lépett a terraszra.

Pascal Bruno!... szokott kalábriai öltönyében. De valami változás mégis volt ezen a ruhán. Tarkán hímzett, széles selyemövéből két pisztoly esőve s egy tör markolata villogott elő. Zekéjét pedig panyókára vetette. Bal vállán kiviláglott vérfoltos fehér inge.

Teresa látta meg legelőször. Élesen fel-sikoltott, aztán irtózáttól tágrameredt szemekkel, egyenesen, megkövesedve állt s úgy bámult rá, mintha kísértetet látna. Most már valamennyien odafordultak. Várakozásteljesen, némán, gonosz elősejtelmektől horzongva. Mert valamennyien érezték, hogy most valami történni fog. Valami rettenetes...

Pascal Bruno egyenest Teresa elé lépett. Két karját összefonva megállt előtte és rászegte a tekintetét.

— Te vagy, Pascal!... — mormogta kábán Teresa.

— Én vagyok, — felelte tompán Bruno. — Bausóban, ahol három év óta várok reád, megtudtam, hogy itt Cariniban esküvőre készülsz. Reményilem, időre érkeztem, hogy az elsőt tarantellát eltáncolhassam veled.

Gaetano közbevágott:

— Ez a vőlegény joga!

— Jól mondod!... — nevetett fel rekedten Bruno.

Előrelépett:

— Gyerünk, Teresa!... ennyit csak megtehetsz még értem!

Gaetano felháborodva nyujtotta ki a karját.

— Teresa a feleségem!

Bruno vasszorítással markolta meg a ki nyujtott kart.

— Teresa a menyasszonyom! — vágta vissza.

— Segítség! — sikoltotta velőtrázón Teresa.

Gaetano szabad kezével nyakonragadta Brunót. De ugyane pillanatban felordított és hanyattbukott. Bruno villámgyors mozdulattal markolatig döfte törét a szívébe.

Valamennyien rá akartak ugrani, hogy letiporják. De ő rendíthetetlen hidegvérrel kirántotta a pisztolyát s e pisztoly csövével szemben egyikük sem mert moccani. Bruno fagyosan mosolygott s pisztolya csövével intette a zenészeket a tarantella megkezdésére. Gépiesen engedelmeskedtek. Senki sem mert ellenállni.

— Gyerünk, Teresa! — ismételte Bruno.

Teresa inkább holtan, semmint elevenen, a félelemtől megdermedten tűrte, hogy kézen fogja, kivonszolja a középbe. S megkezdődött a borzalmas tánc... A haláltánc egy halott körül!

Mikor a tarantella utolsó hangja is elhalt, mintha Teresában csak a zene tartotta volna az életet, ájultan bukott a földre. Gaetano teteme mellé.

Táncosa hidegen, megvetően nézett le rá.

— Köszönöm, Teresa!... csak ezt akartam, semmi egyebet.

És széles kalapját udvariasan meglendítve, előkelőn, akár egy udvaronc, meghajolt a tömeg előtt:

— Ha pedig volna itt valaki, aki nevemet tudni kívánja... hogy rám találhasson másutt is... a nevem Pascal Bruno.

— Antonio Bruno fia! — kiáltotta egy hang.

— Antonio Bruno!... akinek levágott fejét vasketrecben őrzik Bauso kastélyának kapuja előtt! — kiáltotta egy másik.

— Úgy van!... — süvítette vissza Bruno. — De aki ezt a fejet látni akarja, siesson! Mert sokáig már nem láthatja!

És Pascal Bruno sarkonfordult és nyugodtan távozott, anélkül, hogy csak egy is követni merte volna. Félélemből, vagy érdeklődésből, de bizonyos, hogy figyelmüket valamennyien a halott Gaetanónak s az ájult Teresának szentelték.

Az egyik meghalt, a másik megőrült.

Következő vasárnap Bausóban búcsú volt. Ez nagy ünnep volt a faluban. Az uccákon hullámozott a tömeg, egymás nyakán ültek a kocsmaasztalok mellett, sikongtak, nevettek, kergetőztek a sátrak körül.

Legmozgalmasabb volt a kastély felé vezető út, mert a kastély előtt rendezték a célbalövést.

ami ezeitőben a fiatalság legkedveltebb szőrazása volt. IV. Ferdinánd király kényszerűlt sziciliani tartőzkődása alatt erősen támogatta e sportot. Ő tudta, miért! E hausaí legények kőzűl is, akik most játékből űgyeskedtek vetélkedve, jőnehánynak alkalma nyílt annakidején célbalővőművészetét a nápolyi patriotákön s a francia republikánusokon gyakorolni.

E perében azonban csak egyszerű céllovő céltaáblával álltak szemkőzt. A díj, amelyért versenyeztek, egy ezűst serleg volt. A céltaáblát egyenest a vasketree alá erősítették, amelyben Antonio Bruno fejét állították kőzszemlére. Ezt a ketreecet csak a kastély belsejéből kőzelíthették meg egy lépesőn át. A lépeső egy ablakhoz vezetett s ez ablakra volt erősítve a vasketree. Így mindenki láthatta, anélkül, hogy elérhette volna.

A céllovő verseny feltételei egyébként a lehető legegyszerűbbek voltak. Minden lövésért két garast fizettek a kőzös kasszába. E két garas ellenében kis cédulákat kaptak, amelyeken a lövések sorrendje volt számozva. A gyakorlatlanabbak, vagy akik nem bíztak a saját űgyességükben, tíz-tizenkét ilyen cédulácskát is váltottak, abban a reményben, hogy ilyen módon megnyerhetik az ezűst serleget, amelynek vételára a befizetett lövési díjakból ősszegyűlt. A bizakodók őt-hat számjeggyel is megelégedtek. De ennél kevesebbet egyik se váltott.

Elképzelhető az általános csodálkozás, mikor a kapkodás zűrzavarában, egy kéz pusztán két garast dobott a kasszába és egy hang harsányan csak egyetlen cédulát kért. Mindenki oda fordult. Ekkora szegénységgel, vagy talán ekkora önbizalommal még nem álltak szemközt.

Ez az önmagában ennyire bizó legény Pascal Bruno volt.

Régen nem látták ezen a tájon! Négy éve se járt a falujában, de azért egy sem akadt, aki rögtön fel ne ismerte volna. És egy sem akadt, aki megszólította, üdvözölte volna. Most már nem csodálkoztak. Pascal Bruno céllövési művészetének az egész környéken híre volt. Miért is fizetett volna egy lövésnél többet? Így is bizonyos, hogy ő fog nyerni.

Megkezdődött a verseny. Bruno céduláján a tizenegyes számjegy volt. Minden lövést hangesztéssel és biztató kiáltásokkal kísérték. Az első lövések után ez a nagyhangú jókedv alábbhagyott s az érdeklődés izgalma növekedett. Pascal Bruno nem osztozott ez általános jókedvben. Elmélázva, szomorúan támaszkodott angol puskája csövére s úgy figyelte faluja legényeinek versengését. De mikor sor került rá s a nevét kiáltották, felriadt merev közönyössébből. Mintha megreszketett volna... Mintha várta volna a hívást. Túlkorán jött. Aztán visszanyerte biztonságát, felvetett fejével lépett a kordon mögé, a lövéshez megjelölt pontra. Min-

denki nyugtalan tekintettel figyelte Lazas érdeklődéssel, feszült esendben.

Bruno ballábával előre lépett s teste egész súlyát jobblábára helyezte. Hosszan, vigyázva célzott, s alulról ívelve nagyon lassan emelte a magasba puskája csövét. Minden szem tekintete követte e mozdulatot. S bámulva látták, hogy a puska csöve már túlhaladta a céltábla magasságát. És még mindig tovább emelkedett... Meg sem állt, ameddig a vasketreccel egy színvonalba nem jutott. Ekkor puska és a puskát tartó kéz megkeményedtek, mintha hirtelen kővé meredtek volna. S végre eldőrdült a lövés... Egyenest a vasketrec zárának, amely kattogva felpattant, az egész ketrec hevesen meglökődött s a benne őrzött fej kigurult... Le a földre, a céltábla alá!

Mindenki megorzongott. De egyetlen álmélkodó kiáltással sem adóztak a boszorkányos ügyességért. Mesterlövés volt csakugyan!

Pascal Bruno a halálos esendben felemelte apja fejét, s anélkül, hogy egy szót szólna, vagy csak egyszer is visszatekintene, emelt fejjel megindult a hegyek felé vezető ösvényen.

V.

Alig egy év telt el ez eset óta s már egész Szicília, Palermótól-Messzináig, Céfalutól-Pasaróig visszhangozta Pascal Bruno, a bandita

nevét. Ha egy jobbra hivatott lélek alacsony sorban, veleszületett büszkeségét megnyirbáló, lehúzó, megalázó helyzetbe születik, ez mindig szerencsétlenség. De főleg szerencsétlenség a spanyolok és az olaszok földjén, ahol a társadalmi rend a földön kúszót még lejjebb tapossa s ahol nem nyújtanak módot arra, hogy a lélek szárnyai magasba repítsék a feltörekvő lelket. Hiába igyekszik kiszabadulni börtönéből, ahova a véletlen szeszélye zárta, hiába tűz ki egy célt, hiába igyekszik azt elérni, ezer akadályt gördítenek útjába. Látja a fényt, a csillogást, de elérni nem tudja. Egy ideig még remél, ez a remény élteti... aztán átkozza sorsát. Felázad a társadalmi rend, az egész társadalom ellen, amelyet a Teremtés két egyenlőtlen táborba soroz. A boldogok s a szenvedők táborába. Önként részét követeli a Teremtés e munkájából. Belekontárkodik s a maga kényéből vállalja a gyengék, a védtelenek védelmezését, a hatalmasok, az uraskodók, a gazdagok üldözését. Azoknak segítő barátja, ezeknek ádáz ellensége.

Ez a titka annak, hogy a spanyol és olasz banditák nemcsak népszerűek, de valósággal költői legendák hősei. És senki náluk jobban meg nem veti a közönséges gazembereket, akik pénzért rabolnak, gyilkolnak. Legtöbbjét valami nagy emberi szenvedés izzította magaválasztotta számkivetettségbe, ahol onkánia csöve

vel azt a célt szolgálja, hogy a Teremtés eltévesztett mérlegserpenyőjét az alacsony sorbeliek, a nép fiainak javára helyrebillentse.

Pascal Brunót kettős emberi szenvedés hajtotta e kockázatos életvonalra. Családja tragikus multja és keserűen csalódott szerelme. Talán kalandos vére, elképesztő és hihetetlen testi ereje is. Kinevezte magát igazságosztónak. Az igazi, a maga értelmezte igazság osztójának! Egész Sziciliában és főleg Bausóban és környékén egyetlen méltatlan cselekedet sem került el az ő legmagasabb törvényszékét. S miután mindig az erőseket büntette, misem természetesebb, minthogy a gyengék nagy serege az ő pártján volt. Ha például egy gazdag uraság a megengedettnél nagyobb bért fizetett földhözragadtan szegény bérlőjével, vagy ha két szerelmest a család gőgje nem engedett egybekelni, avagy egy igazságtalan ítélettel ártatlant akartak büntetni, Bruno magához vette két karabélyát, szabadon eresztette négy korzikai vérebét, — csak ezekből állt a bandája — felkapott a lovára, amely félarah, félhegyimokányvér volt, mint ő maga is, előjött Castelnovo-i kis erődjéből, ahol állandóan tanyázott, és ellátogatott a bérlője vérét kiszipolyozó urasághoz, kegyetlen apához vagy igazságtalan bíróhoz. S a bért leszállították, a házasság létrejött, az elítéltet felmentették. Elképzelhető, hogy mindez emberek, akiknek segítségére

sietett, legmesszebbmenő hálájukkal és odaadásukkal adóztak s hogy tűzbe-vízbe mentek volna érte. A hatóság hiába akarta kézrekeríteni. A parasztok háláján tört meg minden efajta igyekezete. Bruno mindég idejében értesült az őt fenyegető legesekélyebb veszélyről is.

S szárnyra keltek a legendák. Szájról-szájra keringtek. Az egyszerű lelkek könnyen-hívők. Készséggel fogadták be a csodák lehetőségét. Azt beszélték, hogy Pascal Bruno egy viharos éjszakán eladta lelkét egy boszorkánynak. S hogy lelkéért cserében elnyerte a hatalmat, hogy bármikor láthatatlanná váljon, s hogy szempillantás alatt a sziget egyik végéből a másik végében teremhessen. Hogy a teste sért-hetetlen. Nem fogja golyó, se tűz, se kés éle. Ezt a szerződést Bruno a boszorkánnyal három évre kötötte. Ennyi időt kívánt bosszúja kitöltésére!

Pascal Brunót nem bosszantották ezek a légből kapott mesék. Ellenkezőleg! Jól tudta, hogy a nép fantáziája az ő malmára hajtja a vizet s ahelyett, hogy elfojtotta volna, inkább még maga is szította. Minden irányban szét-ágazó összeköttetései segítették a láthatatlanná válhatás nimbuszának épentartásában. Mindent megtudott, amit csak akart. Olyas dolgok leleplezésével lepte meg híveit, amelyeket hogy mi módon tudhatott meg, el sem képzelhet-ték. Ott volt láthatatlanul, másként nem is lehetett! Gyorsröptű lova segítségével hihetetlen

távolságokat nyargalt be. Reggel még itt látták, este már a legképtelenebb messzeségben. Hogy is lehetett ez másként, minthogy boszorkányadta gyorsaságával terem hol itt... hol ott... ahogy éppen az eszébe ötlik. Egy estén pedig, amelyet fölényes biztonságával fordított a maga javára, leszegezte megsebezhetetlen voltát.

Ez az eset a következő volt:

Gaetano leszúrásának híre óriási port kavart fel. Carini herceg valamennyi csapatparanesnokát szigorúan utasította; hogy a gyilkost kézrekerítsék. Ez kemény feladat volt. És főleg kockázatos. Valamennyien jól ismerték Pascal Bruno rettenthetetlen bátorságát. Óvatos emberek módjára e feladat megoldását alantaisaikra bízták. Az egész sziget mozgósítva volt.

S egy reggel Spadaforában, a csendőrpáranesnokot értesítették, hogy Pascal Bruno Divieto-ba menet ez éjjel áthaladt a falun. A páranesnok abban a hitben, hogy ugyanerre fog vissza is kerülni, az utakat szigorúan őriztette.

Két éjjel egymásután őrködtek a csendőrök. Harmadik nap, egy vasárnap reggelén, a városzástól holtfáradtan betértek az országút menti kocsmába, alig húsz lépésnyire az úttól. Éppen nekikezdték a reggelizésnek, mikor jelentették, hogy Pascal Bruno szemérő lassan közeledik Divieto felől. Annyi idejük már nem volt, hogy visszasietessenek kijelölt állhelyekre, hat esztendő óta helyben állva ott őrközve. Mikor Bruno

már csak ötven lépésnyire volt a kocsmától, ki-
tömörültek s a kocsmá ajtaja előtt sorakoztak
hadiállásban. Mintha csak gyakorlatoznának.
Ugyet se vetettek a közeledőre. Bruno jól látta
e támadási előkészületeket, de mintha mindez
őt sem nyugtalanította volna, zavartalanul üge-
tett tovább az úton. Majd hirtelen megsarkalta
a lovát s egyenest előttük vágatott el. A esend-
őrök egy mozdulatra felkapták puskáikat és
egyszerre lőttek rá. Ló, lovas... egyik sem se-
besült meg. Egyiküket sem érte a golyó. Ember,
állat épen került ki a sűrű füstfellegből, amely
pillanatig körülöttük gomolygott. A esendőrök
fejüket csóválva meredtek egymásra és elké-
pedve adták le e furesa jelentést Spadaforában
a esendőrparancsnoknak.

A kaland híre még ez este eljutott Bausóba.
Most már aztán vakon hitték, hogy Pascal
Brunót megbabonázták. Hogy golyó leperreg,
kés pengéje lehajlik róla. Másnap reggel e hitü-
ket egy esalhatatlan bizonyíték erősítette meg.
A spadaforai esendőrparancsnok ajtaján kiszé-
gezve találták Bruno bársonyzekéjét. Tizen-
három golyótól átfúrva. S a tizenhárom golyó
ott feküdt a zeke zsebében. Cesare Alletto, Calva-
ruso okoskodó jegyzője ugyan váltig azt erősí-
tette, hogy Pascal Bruno, épen menekülve a
pergőtűzből, zekéjét egy fára akasztva, maga
lőtte bele a tizenhárom golyót s éjnek idején a
faluba lopózva kiszegezte a parancsnok ajta-

jára, hogy ezzel varázslatos hírét megerősítse, de a többség lehurrogta a hitetlen jegyzőt és vakon hitt e varázslatban. Ezután természetesen még jobban rettegték a félelmetes hírű Pascal Brunót.

Bruno pillanatig sem kételkedett abban, hogy e rettegés a népről a felsőbb körökre is átterjedt. S mikor egy ízben egy emberbaráti cselekedetének a végrehajtásához, — egy fogadósnak akart módot nyújtani leégett fogadója újjraépítéséhez — kétszáz aranyra volt szüksége. gondolkozás nélkül fordult e kölesönért Butera herceghez. Levelet juttatott a herceghez, amelyben felszólította, hogy a jelzett összeget a megnevezett éjszakán, egy a hegyek között megjelölt ponton helyezze el, ahonnan ő maga fogja elvinni. Éppen ezért udvariasan felkérte, hogy pontos legyen. Annál is inkább, mert ha kívánságát, amit kedve szerint parancsnak is tekinthet, megtagadná, Bruno nyíltan hadat üzen s kitör a hare a hegyek királya s a síkon uralkodó uraság között. S mi sem természetesebb, minthogy e hareból a herceg húzná a rövidebbet. Ha viszont, ahogy Bruno reméli, a herceg teljesíteni fogja szerény kérését, tökéletesen megnyugodhat afelől, hogy Bruno az összeget a legelső alkalomkor, amikor a királyi kincstárt megdézsmálhatja, teljes egészében visszafogja fizetni.

Butera herceg azok közé az emberek közé

tartozott, akiknek típusa már régen csak a múlté. Kalandosvérű, lovagias, mind az ősnormandok, akiknek véréből származott. Utolsó ízéig vérbeli sziciliai főúr. Keresztneve Herkules volt, s mintha a természet ez antik névrokonának a mintájára formázta volna. Egy ökölcsapásával leütött egy ágaskodó lovat, a hüvelykvastagságú vasrudat pusztá kezével törte kettőbe s egy piasztert egyszerűen szétmorzsolta a kezében. Ez erejéért, jósággal párosult bátorságáért és rendíthetetlen hidegvérűségéért Palermo lakói rajongva szerették. E hidegvérűségének egy ízben fényes példáját nyújtotta. 1770-ben a városban kifogyott a búza, rozs, sőt a kukorica is. Nagy volt a kenyérhiány. Dúlt az éhínség. Kitört a lázadás. A kormányzó felvonultatta az ágyúkat. Ágyúcsövek meredtek az éhínségben őrzöngve dühöngő tömegre, a tűzmesterek szurokfáklyáikkal kezükben csak az adott jelre vártak, hogy az ágyúkat elsüssék. S ekkor a Toledo uccában Butera herceg, mintha csak otthon, palotája fényes szalónjának egyik kényelmes karosszékében terpeszkedne, elhelyezkedett egyik ágyú csövén. Onnan beszélt a néphez. Olyan nyugodtan és fölényesen, hogy a nép, morogva bár, de mégis csak elszéledt s az ágyúk elsütésére nem került sor.

De ez még nem volt minden. Egyéb titka is volt e népszerűségének. Mindenki tudta, hogy reggelenként a Marina téren sétál. Kora reg-

gel kitárták palotája kapuit, amelyeken mindenkinék kérdezgetés nélkül szabad utat engedett. Mikor sétájára indult, a kapuban már ott szorongott egy sereg toprongyos szegény ember. A herceg e sétáihoz özbőrzekéjét viselte, amelynek hatalmas zsebeit komornyikja minden reggel, ura parancsára, teletömte arany- és ezüstpénzzel. Ebből a pénzből, mire hazatért, egysem maradt a zeke zsebében.

Adakozásának egészen különös, egyéni módját választotta. Mikor símogatott, harapni látszott, durvaságot színlelt ott, ahol jótékonyágot gyakorolt.

— Kegyelmes herceg, — jajongott porontyai között egy koldusasszony — könyörüljön egy ötgyermekes anyán...

— Hát aztán?... — mordult rá a herceg. — Enyém az az öt gyerek?... Mi közöm hozzá?

S fenyegető kézmozdulatával már jó maroknyi pénzt vetett az asszony kötényébe.

— Herceg úr!... — siránkozott egy másik, — éhenhalok... nincs egy falat kenyerelem...

— Hülye!... — szidta le. — Talán én sütöm a kenyeret? Ereggy a pékhez...

S ahogy karonragadta és odébbblökte, már aunyi pénz potyogott a markába, hogy egy hétfig is jóllakhatott belőle.

Ha végighaladt Palermo uccáin, egyetlen lény se akadt, aki alázatos hódolattal és szeretettel ne köszöntötte volna. Tűzbe mentek volna

érte. Csak egy szavába került volna, hogy Szicília királyává váljon. De ez sohasem ötlött az eszébe. Butera herceg maradt. Ez mindennél több volt.

E határtalan bőkezűségének volt azonban egy cenzora. Már pedig saját házában. A tulajdon főkomornyikja. Mert veleszületett bőkezűségét természetesen a maga házatáján is gyakorolta. Fényűző ebédjei, vacsorái híresek voltak. Étél-ital korlátlan mennyiségben készült, mert minden étkezéshez legalább húsz-huszonöt hivatlan vendégre számítottak. Ezek közül vagy tíz idegen volt és minden nap váltakozott. A többi változatlanul asztalának rendes vendége volt. Űgy foglalták el helyeiket, mint egy penzióban a table d'hôte vendégei. Ez utóbbiak között volt egy bizonyos Altavilla kapitány, aki kapitányi rangját akkor kapta, mikor Ruffo bíbornokot Palermóból Nápolyba kíserte. Nápolyból ismét vissza jött Palermóba, még pedig ezer arany nyugdíjjal. Ez egészen csinosan hangzott... volna!... ha a kapitány nem lett volna javíthatatlan játékos.

A játék azonban minden pénzét elnyelte, még elég se volt. Nyakig ült az adósságban. A megélhetésre már semmitem maradt. Ezen azonban elég könnyen segített. Két sikeres módszerrel. Az első módszer az volt, hogy ahogyan említettük, minden nap Butera herceg asztalánál etkezett, a második, hogy a fényes lakomák

után, a nem kevésbbé fényes ezüstevőeszközt ugyancsak minden nap zsebrevágta. Ez egy ideig egészen szépen ment, anélkül, hogy bárki megneszelte volna. De bármily tömöttek voltak is a herceg ezüstkészleteinek szekrényei, egy szép napon mégis csak rájöttek, hogy csodálatosan kezdenek üresedni. A főkomornyik gyanúja rögtön a kapitányra esett. Lopva élesen megfigyelte és két-három napba se telt, s gyanúja bizonyosságra vált. Rögtön jelentette a hercegnek az esetet. A herceg némi gondolkodás után azt felelte, hogy ameddig a kapitány csak a saját terítéke melől viszi el az evőeszközöket, addig hagyják nyugton. De ha az asztalszomszédjai evőeszközeit is érinteni meri, akkor szigorúan megrendszabályozzák. Így aztán Altavilla kapitány továbbra is Butera herceg egyik legkedveltebb napi vendége maradt.

Butera herceg, Pascal Bruno levelét Castrogiovanniban kapta kézhez, a villájában. Figyelmesen végigolvasta, aztán csak annyit kérdezett, hogy a kézbesítő vár-e válaszra?

— Nem, Kegyelmességed — felelte az inas.

A herceg hidegvérrel zsebébe dugta a levelet. Mintha csak valami közönyös pár sort kapott volna.

Elérkezett a Bruno által megjelölt éjszaka. A kiválasztott hely az Etna egyik középsúcsának háttére volt. A sok kialudt vulkán egyikének a közelében, amelyek egyszeri fellángolá-

sukat a hegy belsejének örök lángjából nyerték. Abból a hatalmas, féktelen örök lángból, amelynek ez olykori kis kilengései, kitörő lángnyelvei, elegendő erővel bírnak ahhoz, hogy virágzó városokat elpusztítsanak. Ez örökborzalmú hegyesúcsok valamennyie külön nevet viselt. Azt, amelyet ezúttal Bruno megjelölt, Montebaldónak hívták. E hegyesúcs aljától alig tízpercenyi járásra, egy magános, óriási terjedelmű fa emelkedett. A *Száz ló gesztenyefája!* Azért nevezték így, mert százhetvennyolc láb körzetű törzse körül és erdőszerű lombozatának sátra alatt száz lovat szállásolhattak el a lovasaikkal együtt.

Ennek a fának az odvát jelölte meg Pascal Bruno a kívánt összeg letéti helyéül. A megnevezett éjszakán, pontosan tizenegy órakor el is indult Centorbiból. A gigantikus gesztenyefa alatt egy kis viskó áll, amely a fa árnyékában úgyszólván szembe se tűnik aránytalan kicsiségében s amelyben ez egyetlen fának hihetetlen mennyiségű termését szokták megőrizni. Mikor Bruno most éjfél felé a fához közeledett, mintha e viskó mögött egy ember árnyékát látta volna. Csakugyan... az árnyék megmozdult... testet öltött.

Bruno megtorpant. Előrántotta karabélyát.

— Ki mozog ott?... ember vagy állat... Ha kedves az életed, ne moccanj...

— Ördögadta!... persze hogy ember! — kiáltotta egy harsány hang, — azt gondoltad, hogy a pénz magától fog idesétálni?

— Azt valóban nem hittem, — morogta Bruno, — de azt sem hittem, hogy bárkinek bátorsága lesz bevárni a jöttömet.

— Ez csak azt bizonyítja, fiam, hogy nem ismered Butera herceget.

Bruno puskáját visszadobta a vállára.

— Hogyan?... Kegyelmességed maga jött...

Most már lekapta kalapját s kezében a kalappal közeledett a herceghez.

— Én hát!... te furcsa fickó! Tudniillik úgy okoskodtam, hogy egy bandita is megszorulhat pénz dolgában. Semmi okát sem láttam, hogy éppen egy ilyen megszorult bandita elől zárjam el az erszényemet. Viszont azt sem akartam, hogy ez a bandita azt gondolja, hogy a pénzt azért juttattam el a kívánt helyre, mert félek tőle. Így támadt ez a szeszélyem, hogy a pénzt magam hozzam el.

Bruno tiszteletteljesen, szinte alázatosan hajtotta le a fejét.

— Kegyelmességed hű hírnevéhez.

— De vajjon te hű vagy-e a hírnevedhez? — vágta vissza a herceg.

— Az a kérdés, hogy sok hírem közül melyik jutott el Kegyelmességed füléhez. Mert sokféleképpen ismernek.

A herceg mosolygott.

— Azt már látom, hogy határozott fickó vagy. És nem is ostoba. Majdhogy szellemesnek nevezhetnék. Akárhon is találkozom velük, szeretem a talpig férfiakat, akiknek helyén van a szívük és az eszük. Ide hallgass! Volna-e kedved ezt a kalábriai gúnyát egy kapitányi egyenruhával feleserélni? Hadakozni a franciák ellen? Megígérem, hogy saját jobbágyaimból állítom össze seregedet és megváltom számodra a kapitányi rangot.

Bruno nem titkolta megindultságát.

— Köszönöm, Kegyelmességed, hálásan köszönöm... Hercegségedhez méltó ez ajánlat! De én még kis ideig nem mozdulhatok Sziciliából. Ameddig egy megfogadott bosszúmat ki nem töltöttem. Aztán... majd meglássuk.

— Helyes. Szabad választásod szerint cselekedhetsz. Pedig higgyél nekem. Üdvösebb volna elfogadnod az ajánlatomat.

— Nem tehetem, Kegyelmességed.

— Akkor hát itt a pénz, amit kértél... Vidd a pokolba!

A herceg odavetette a tömött erszényt.

— Aztán gondod legyen rá, hogy valahogy ott ne csüngj a házam előtt!*)

Bruno megemelte az erszényt.

— Mintha ez az erszény túl súlyos volna Kegyelmességed!

*) Palermóban, Butera herceg palotája előtt, a Marina téren végezték ki a halálraítélteket.

— Természetesen!... vagy talán azt hitted, hogy te szabhatod meg Butera herceg bőkezűségének határait? Előírt számokban, mi?... T.évedtél fiam. Nem kétszáz aranyat hoztam, úgy, ahogy kérted, hanem háromszázat.

— Bármennyit hozott Kegyelmességed, utolsó garasig híven visszakapja.

— Hohó, fiam! Én csak adok, de nem kölcsönzök — vágta vissza a herceg.

Bruno még gögösebben vágta vissza:

— Én pedig vagy kölcsönveszek, vagy lopok, de sohasem koldulok! Vegye vissza a pénzét Kegyelmességed! Majd inkább Ventimille vagy Cattolica hercegekhez fordulok.

— Ahogy tetszik! Szeszélyes egy bandita vagy, annyi bizonyos! Ha néhány magadfajta fickó akadna az utamba, még én is elveszíteném a fejemet. Jobb is, ha megyek az utamra! Isten megáldjon!

— Őrizze az Ég Kegyelmességedet! És Santa Rosalia...

A herceg két kezét özbőrzekéje zsebeibe süllyesztve, fütyürészve távozott. Bruno nem mozdult. Hosszan nézett a távozó után... S csak mikor már a színét sem látta, fordult sarkon és sóhajtván indult útjára.

A tűzkárosult fogadós másnap Ali útján mégis megkapta Butera herceg háromszáz aranyát.

Röviddel ezekután Bruno megtudta, hogy egy nagyobb ezüstszállítmányt indítanak útnak Messzinából Palermóba. Moncada Paterno herceg váltságdíját. Ez összeget eredetileg Casaubába szánták. Hogy ehelyett inkább a nápolyi büdsé kikerekítésére fordították, egyedül IV. Ferdinánd fináczenijének volt köszönhető. E váltságdíj hiteles történetét érdemes megismerni. Ha egyébert nem, már azért is, hogy megtudjuk, milyen naiv módon bonyolították le ezidőkben az adóügyi kérdéseket.

Elmondtuk, hogyan fogták el a bátor kalózok Moncada Paterno herceget a kis Fugello falu közelében, mikor Pantalleria szigetéről hazaigyekezett. A kalózok a herceget embereivel együtt Algirba vitték s a követelt váltságdíjat nagylelkűen ötszázezer piaszterben állapították meg. Ami megfelel két és félmillió francia franknak. Úgy határozták, hogy ez összeg felét hazaindulása előtt kell lefizetnie, a másik felét Sziciliába érkezése után.

A herceg azonnal írt jószágigazgatójának. Megírta kétségbeesett helyzetét és utasította, hogy a kétszázötvenezer piasztert a lehető leggyorsabban jutassa el hozzá, mert addig nem nyerheti vissza a szabadságát. Moncada Paterno herceg Szicilia egyik leggazdagabb

főura volt. Az összeg előteremtése nem okozott nehézséget. El is küldték kellő időben Afrikába. A bég, akinek a kalózok kiszolgáltatták, hithű mohamedán létére híven beváltotta adott ígéretét és szabadon engedte a herceget. A hercegnek viszont becsületszavával kellett igérnie, hogy egy éven belül pontosan eljuttatja a váltságdíj második felét is. A herceg sem akart szőszegőbb lenni egy muzulmánnaál s alighogy visszajutott Sziciliába a birtokára, azonnal hozzálátott a váltságdíj e második felének az előteremtéséhez. Ekkor lépett közbe IV. Ferdinánd, akinek minderről természetesen tudomása volt. Azzal érvelt, hogy e háborús világban nem tűrheti, hogy egy alattvalója az elleneséget gazdagítsa s egyszerűen elrendelte, hogy a herceg a váltságdíjat Messzina kinestárába folyósítsa.

Moncada Paterno herceg izig-vérig gavallérember volt. S nem volt az a hatalom e földön, amiért adott becsületszavát megszegte volna. De amily gavallérember volt, époly hűséges és lojális alattvalója is volt felséges urának. Hogy tehát királyának is engedelmeskedjen és egyben lelkiismeretét is megnyugtassa, a kétszázötvenezer piasztért eljutatta Algirba és ugyanennyit lefizetett Messzinában Carini herceg kezéhez. Hogy ilyen módon kétfajta kalózkodásnak esett áldozatánál, azzal már nem sokat törődött. Ez utóbbi összeget küldte az

alkirály Palermóba, a kormányzóság székhelyére, négy közcsendőr és egy csendőrőrmester őrizetében. Carini herceg ez utóbbinak egy levelet is átadott Gemma grófnő számára. Miután a kormányzási ügyek még hónapokig Messzinában tartóztatták, e levélben arra kérte Gemmát, hogy jöjjön utána.

Azon az estén, mikor a pénzszállító csapatnak el kellett haladnia Bauso mellett, Bruno, aki a falunak most már teljhatalmú ura volt, szabadoneresztette négy korzikai vérebét és áthaladt a falun. A Divito és Spadafora közötti úton állt lesbe.

Egy jó óra hosszat várt, míg végre hallotta az útról a közeledő kocsi kerekeinek zörgését s a csendőrlovak patáinak dobogását. Megvizsgálta puskájának töltényeit, övébe dugott törének markolatát is megtapogatta, aztán füttyentett a kutyáinak és kiállt az út közepére. A négy véreb a lába elé feküdt.

Egy-két másodperc múlva a csapat elötűnt az út kanyarulatánál. Mikor vagy ötven lépésről a csendőrök meglátták az út közepén állót, az őrmester harsányan rákiáltott:

— Ki vagy?

— Pascal Bruno! — kiáltotta vissza époly harsányan Bruno s füttyentett kutyáinak. Mégedig azzal a bizonyos füttyentéssel, amelyet a vérebek már jól ismertek. Egyszerre ugrottak a csendőröknek.

A négy közesendőr Pascal Bruno nevének hallatára esze nélkül menekült. A véredek, csaholva üldözték őket. A magáramaradt őrmester kirántotta kardját és védőállásba helyezkedett.

Pascal Bruno puskáját a vállához emelte. Megfontoltan, tökéletes hidegvérrel, mintha céllövőversenyre készülve, egy céltáblával állna szemközt. Bevárta, míg az őrmester tíz lépésnyi közelségbe ért. Addig nem lőtt. De abban a pillanatban, mikor a ravaszt el akarta csettenteni, az őrmester lovával együtt lebukott s ott hentergett az országút porában.

Ali ugyanis, anélkül, hogy Bruno sejtette volna, nyomon követte őt s mikor a távolból meglátta, hogy az őrmester kardját rántja Brunóra, a vastag porrétegben, hasonmászva, mint egy kígyó odategergőzött, a csendőr mögé került és jatagánjával elvágta a ló térdének inszalagját. Az őrmester hatalmas ívben lova nyakán keresztül bukott előre.

Bruno, Ali segítségével, beemelte az ezüstötszállító kocsiba, amelynek csendőrkocsisa az imént társaival együtt okosabbnak vélte az irháját mentve elmenekülni a félelmetes bandita elől. Ali felkapaszkodott a bakra és megmarkolta a gyeplőket. Bruno elrendelte, hogy a foglyot és az ezüstöt sértetlenül szállítsa el a hegyek közé rejtett erődjükbe.

Mert a »hivatalos« szállása valósággal erőd, igazi sziklavár volt. Már régen hűtlenné vált a

trogloditák örökéhez, a fantasztikus barlanglakáshoz. E régi otthonával együtt eltemette régi álmait és ábrándjait. Hegyek közé rejtett, magányos sziklavárában úgy honolt, mint egy büszke kőszáli sas, amely csak olykor hagyja el fészkrét, hogy zsákmányraéhesen lelecsapjon gyanutlan áldozataira. Ide már nem a múlt emlékei, nem is egy boldog jövő képei kísérték. Csak az az érzés, amely most már egyedül uralta minden gondolatát, érzékét, idegszálát. A bosszúvágy! A vad, véres bosszú lihegő, emésztő vágya!

Igazi középkori kényúr, rablólovag módjára élt sziklaerődjében. Hűséges csatlósával, Alival, nemcsak lakhatóvá varázsolva e zordon sziklaotthont, de megteremtve a fényűzés légkörét. A természetalkotta sziklafalakat, tetővel fedte, ablakos, ajtós szobákat teremtett, amelyeket mohos sziklafolyosók kötöttek össze, sziklatömbökből bástyaszerű kerítéssel körítette várának udvarát s ez udvarból szikla lépeső vezetett fel két szobájába. A szobák alatt volt a sziklapince, amelynek féltett kincsei nemcsak Szicilia legnemesebb boraival telt hordók voltak, hanem a még azoknál is féltettebb puskaporos hordócskák a vár dúsan felszerelt fegyverkészlete töltényeinek készítésére.

S e sziklavárát, gyengéd emlékezésül a szépséges Gemma grófnőre, elnevezte Castel-

Nuovo várának. Ilyen néven ismerte nemcsak e környéken, de egész Sziciliában mindenki, bár csak igen kevesen tudtak e vár pontos hol-
létéről. Csakis a beavatottak, Bruno lekötele-
zettjei, s oly vakon készséges hívei, hogy még a maguk élete árán sem árulták volna el a
gyengéken, az elesetteken mindig jó szívvel
segítő, gavalléros bandita rejtekhelyét. S bár
Bruno várúr lévén, attól sem tartózkodott,
hogy várában fényes lakomákat rendezzen, de
azért ez ünnepies alkalmakkor csak tizenhárom-
próbás embereit hívta vendégül asztalához.

Mialatt most Ali a magáról mitsemtudó
csendőrőrmestert ez erődbe cipelte drága zsák-
mányukkal együtt, Bruno minden figyelmét az
őrmester sebesült lovának szentelte. Szegény
párán már nem segíthetett másként, minthogy
egy jólirányzott kegyelemlövással végképpen
megszabadítsa testi szenvedéseitől. Aztán le-
csatolta a nyeregkápához erősített karabélyt
s figyelmesen átkutatta a nyereg belső részére
szíjazott bőrtarsolyt. A bennfekvő írásokat
kivette és füttyentett a kutyáinak. A négy
korzikai véreb csaholva száguldott vissza gaz-
dájához s intésére úgy kullogtak a nyomában,
mint a kezesbárányok.

A kocsit utólérve, felkapaszkodott Ali
mellé. S mikor célhoz értek, maga emelte ki a
kocsiból a még mindig eszméletlen csendőrt,
maga cipelte be sziklavárának szobájába s fek-

tette a szoba sarkában álló tábori ágyra, amely saját fekhelyéül szolgált s amelyre csak úgy felöltözetten szokott rövid alvásaihoz leheveredni. A csendőr karabélyát a sarokba támasztotta s meggondolatlanságból, feledékenységből-e.....bizonyos, hogy azonmód ott hagyta a helyén, mikor a szobából távozott.

Öt perccel utóbb az őrmester magához tért. Első pillanatban még mindég szédülve, hunyorgatva nézett körül, majd megdörgölte és tágranyította szemeit. Tátott szájjal bámészkodott körül. Szentül hitte, hogy álmodik. Csak mikor jól belecsípett a karjába, eszmélt rá, hogy bizony nagyon is ébren van. Ekkor már a homloka sajgását is érezte. Odakapott. Ujja vértől piroslott. Megsebesült hát! Ez a sebesülés lassan-lassan visszakapcsolta az emlékezésbe. Emlékezett, hogy egy magányos ember megtámadta őket. Hogy a csendőrei gyáván magárahagyták és megfutamodtak. S hogy mikor megtámadójukra akarta vetni magát, a lova valamiképpen földrebukott és őt levetette. Igen, igen... pontosan így történt!... de ennél többre aztán már nem emlékezett.

Az őrmester derék, bátor ember volt, aki nem igen ijedt meg a saját árnyékától és világéletében mindég híven teljesítette a kötelességét.

Feljebbvalói éppen e túlzottan szigorú kötelességtudásáért és megbízhatóságáért ked-

vették. Ezért is bízták rá a legkényesebb feladatok megoldását. Mint amilyen jelen küldetése, egy ilyen nagy érték szállítása is volt. Ilyesmit csak alaposan kipróbált emberükre bíztak.

A derék esendőr most lángolt a haragtól és szégyentől! Ökölbesorított kezekkel, néma dühvel, tehetetlenül nézett körül. Tájékozódni akart. De merőben idegen helyen találta magát.

Felállt, az ablakhoz lépett és kinézett. A külső világot kémlelte. Azzal a gondolattal foglalkozott ugyanis, hogy kiugrik az ablakon, valamiképpen elszel el és a legelső útjába akadó esendőrörsöt fellármázva, visszajön a segédcsapattal és visszaverekszi a rábízott kincset. Már fel is nyitotta az ablakot, hogy tervét végrehajtsa. De előbb óvatosan még egyszer hátranézett és körülkémlelte a szobát. Ekkor a szíve nagyot dobbant! Tekintete megakadt a saját puskáján, amelyet Bruno csodálatos módon egyszerűen odatámasztott a tábori ágy fejéhez legközelebb eső sarokba. Most már nem gondolt a szökésre! Jobb módot is tudott. Egy bátor katonához méltóbbat! Még egyszer körülpislogott s mikor megbizonyosodott, hogy egyedül van, senkisé figyeli, mohón kapott a fegyver után. Nem tévedett! A saját tulajdon karabélyá, sok kockázatos vállalkozásának kipróbált hűséges társa! Azon módon megtöltve, lövésre készen, ahogy

a nyereghez csatolta. Ő, most már nem szö-
kik!... előbb és biztosabban bosszut állhat!
Olyan szeretettel símogatta a puskát, mintha
egy drága gyermeket símogatna, aztán vissza-
állította előbbi helyére, ugyanolyan helyzetbe.
Ő maga pedig végigterült az ágyon. Merev-
mozdulatlanul feküdt, mintha mély kábultsá-
gából még nem tért volna magához. Éppen ide-
jében... Mert az ajtó már felnyílt és belépett
Bruno.

Kezében lobogva égő fenyőfáklyát tartott.
E hevenyészett lámpát beleillesztette a fal e
célra készenlétben tartott résébe. Aztán fel-
nyitott a sziklafal egy másik üregébe illesz-
tett fali szekrénykét. Kivett két cintányért és
poharat, egy üveg bort, s egy harmadik tá-
nyéron fekvő nyárson sült birkacombot. Mind-
ezt a nyers fenyőasztalra állította. Aztán,
mintha nyugodtan várta volna, hogy vendége
magához térjen és odatessékelhesse az előké-
szített lakomához.

A szoba sokkal hosszabb volt, semmint szé-
les. Egyik végében egyetlen ablak, a másik vé-
gében ugyancsak egyetlen ajtó. Az ajtó és az
ablak között, a hosszabb fal közepén volt a
nagy nyitott tűzhely, amelyben vígan pattog-
tak a fahasábok.

Az őrmester — aki egyébként röviddel ez
eset után kapitányi rangban elnyerte a mesz-
szinai csendőrszakasz parancsnokságát — az

ablaksarokban feküdt a másik hosszú fal mellett a tábori ágyon. Bruno a tűzhely előtt állt s komor tünődésbe merülve bámult az ajtó irányába. Vagyis az ablakkal merőben ellentétes irányba. Háttal fordulva az ágynak.

Az őrmester csak ezt a pillanatot várta. Mert ez volt a döntő pillanat. Most vagy soha! Mint a vakmerő játékos, egy kártyára vetett mindent! Életet életért... fejet fejért! Nagyon lassan, nagyon óvatosan, a legcsekélyebb nesz nélkül felkönyökölt a bal karjára. Közben lopva, vigyázva kinyújtotta a jobbkezét... Anélkül, hogy Brunót csak egy szemvillanásra is szem elől veszítse. Tekintetét konok kitartással szegezte rá. Már elérte a fegyvert... megmarkolta, magához húzta... Már a ravaszhoz illesztette ujját... aztán pillanatig meredten mozdulatlan maradt. Attól reszketett, hogy Bruno idő előtt meghallja szíve eszelős dobogását... De nem!... a bandita sokkal jobban elmerült komor merengésébe, semhogy bármit is megneszelt volna. Mintha csak készakarva állította volna oda önmagát eleven céltáblának. Az őrmester új bátorságot merítve felemelkedett. Féltérdre támaszkodva még egy gyors tekintetet vetett az ablakra. Egyetlen menekülési lehetőségére... A puskát vállához emelte. És célzott... Nyugodtan... kimérten. Olyan ember nyugalmaival, mint aki tudja, hogy a jelen percben hidegvérétől függ az élete.

A lövés eldőrdült!

Bruno felegyenesegett. Aztán lehajolt, mintha valamit keresne a földön. Meg is találta... Valami kis tárgyat emelt fel a földről s hogy jobban láthassa magasra tartotta, a fáklya fényének világába. Majd visszafordult és mosolyogva nézett a meglepetéstől némán, ostobán rámeredő őrmesterre:

— Pajtás, máskor ha rám akarsz löni, óvatosabb légy. Ezüstgolyóról gondoskodj. Ezeket a hitvány ólomgolyókat nem veszi be a testem. Láthatod, egyszerűen lepattanak róla. Kár a fáradságért!... No de sebj!... fődolog, hogy végre magadhoz tértél és neki ülhetünk a vacsorának, istenúgyse megéheztem!

Beszélhetett annak! A derék csendőr minden hajaszála égnek meredt. Homlokán hideg verejtékcseppek gyöngyöztek. Most aztán igazán nem tudta, ébren van-e vagy álmodik!

S már felpattant az ajtó s beugrott Ali csupaszpengéjű jatagánjával a kezében. Hallotta a lövést s abban a hiszemben, hogy a gazdáját érte, esze nélkül rohant a segítségére.

Bruno frank nyelven szólt rá:

— Nono, fiam . . . csak semmi heveskedés! Az őrmester pusztá kedvtelésből elpuffogtatta a fegyverét. Feküdj vissza a vackodra és aludj nyugton. Engem ne félts!

Ali gyanakvó, dühös tekintetével majd hogy keresztülszegezte a csendőrt. De nem mert

ellenkezni, csak mogorván kiment. A párducbőrt, amely ágyául szolgált, odarántotta az ajtó elé s keresztbefeküdt a küszöb előtt. Onnan aztán nem mozdult.

Bruno ezalatt az asztalonálló két poharat a borosüvegből színig töltötte és visszafordult a csendőrhöz.

— Mire várunk hát?... Eppen elég régen elmúlt a vacsora ideje!

Az őrmester feleszmélt megtorpant dermedtségéből. Felállt.

— Legyen hát!... ha már meg nem ölhetlek, ha maga az ördög vagy is, koccintok veled.

Erős lépésekkel ment az asztalhoz. Felmelte az egyik poharat, koccintott Brunóval és felhajtotta az erős bort. Aztán leült az asztal mellé.

— Hogy hívnak? — kérdezte Bruno.

Az őrmester ceremóniásan meghajolt.

— Paolo Tommasi, csendőrőrmester, szolgálataodra!

Bruno hozzálépett és kezét a vállára fektette.

— Nos hát, Paolo Tommasi, derék, bátor fickó vagy, annyi szent! Régen találkoztam ilyen kedvemre való fickóval. Meg is ígérek neked valamit.

— Ugyan mit?

— Azt, hogy a fejemre kitűzött háromezer aranyat te fogod elnyerni.

A csendőr elismerően bólintott.

— Nem rossz ötlet!

— Nono... csak ne siess az örvendezéssel! Majd csak akkor, ha itt lesz a kellő idő! Egyelőre még ragaszkodom az életemhez. Csak vacsorázzunk nyugodtan. Azután is folytathatjuk ezt az érdekes eszmecserét.

Tommasi habozni látszott.

— Nem bánod, ha evés előtt keresztet vetek?

— Miért bánnám?

— Hát... az ember sose tudhatja, kivel van dolga. Gondoltam... nem volna kedvedre.

— Tévedtél pajtás. Nyugodtan keresztet vethetsz.

Az őrmester jámboran keresztet vetett, aztán nem kérte magát tovább. Most már a birkacombot ostromolta meg teljes harci kedvének megfelelő étvággyal. Mohón, jóízűen falatozott, mint az olyan ember, akinek a lelkiismerete tökéletesen nyugodt. Aki tudja, hogy e nehéz helyzetben mindent elkövetett, mindenmel megpróbálkozott, ami egy derék, bátor katonának kötelessége volt. Nem rajta mult, hogy kudarcot vallott.

Étvágy tekintetében Bruno sem maradt mögötte. Békésen falatoztak egymás mellett. Egy üvegből csillapították szomjukat, egy tálból az éhségüket s aki e két embert így együtt látta volna, bizonyára el se hitte volna, hogy

alig néhány perc előtt egyik a másiknak a vérét szomjazta.

Beszélni, igaz, nem sokat beszéltek. Okosabban foglalkoztatták a szájukat. Meg aztán mindegyiküknek meg volt a maga külön-külön elgondolkozni valója.

Paolo Tommasi volt az első kettőjük közül, aki a másiknak szabad bepillantást engedett a gondoltavilágába.

— Szó, ami szó, — kezdte — a borod jó... A kosztod se megvetendő. Házigazda mivoltodban nem vallasz szégyent. Megbecsülöd a vendéget, úgy, ahogy illik. De most, hogy a bendőmet megtöltöttem, mégis csak tudni szeretném, hogy mikor kerülök el erről a jó kis szálásról.

— Ezt a kíváncsiságodat készséggel kielégithubetem. Ha számításom nem csal, holnap reggel tovább mehetsz.

— Hm... ez nem is hangzik rosszul...

Az őrmester kis ideig még hümmögött, aztán megint csak kibökte:

— Hanem... volna ám még egy kényes kérdéssem...

— No csak ki vele!

— Attól tartok, hogy zokon veszed... — habozott a csendőr.

Bruno felnevetett.

— Tapasztalhattad, pajtás, hogy nem egy-

könnyen gyúlok haragra. Ennyire már csak ismerhetsz!

— Hát ez igaz!... nem vagy haragtartó... De azért mégis...

— Ej... beszélj már!

— Hát... ott az úton nem egymagam voltam.

— Tudom. Négy csendőröd volt veled.

— Ugyan már!... ki beszél róluk. Én... a kocsiról beszélek. Hát igen...

Bruno tele poharát magasra emelte s a fáklya fényében megcsillogtatta borát.

— A kocsi miatt nyugodt lehetsz. Odalenn van.

— No igen... — felelte a csendőr —; de hát ...megértheted, hogy a kocsi nélkül nem mehetek tovább.

— Nem is mész. Viheted szabadon.

A csendőr majd hogy felugrott.

— A tartalmával együtt? — kérdezte izgatottan.

— Majdnem. Az összegből csak éppen annyi fog hiányozni, amennyire e pillanatban égetően szükségem van.

Az őrmestert ez a válasz mintha nem elégitette volna ki.

— Az a kérdés, pajtás — hümmögte —, hogy e pillanatban mennyire terjed a pénzhiányod?

— Nem sokra. Mindössze kétezer arany fog hiányozni.

A esendőrkellemes meglepetésében elismerően bólintott.

— Minden banditával ezt nem úsztam volna meg ilyen könnyen, annyi bizonyos, — mormogta.

— Erről az összegről is nyugtát adok — folytatta Bruno.

Az őrmester most már aztán igazán felugrott.

— Az ám!... — kiáltotta meghökkenve —, hogy nyugtáról beszélsz... a nyeregtáskámban voltak az írásaim!

— Ne ijedezz! .. itt vannak!

— Nagy hálára köteleznél, ha visszadnád őket.

Bruno nevetett.

— Meghiszem azt!... alkalmam volt megbizonyosodni a fontosságukról. Az első, őrmesteri minősítésed. Ehez hozzáfűztem egy függelékét, bizonyítva, hogy adott helyzetekben tanúsított bátor magatartásod előléptetésre jogosít. A másik az én körözési ívem. Ebben is akadtam néhány sarkalatos hibára, főleg »különös ismertetőjelek« rovatában. Ezeket bátorkodtam kijavítani. Vagy is a különös ismertetőjeleket egyszerűen töröltem és odaírtam: »nines!« A harmadik egy levél, amelyet az alkirály őkegyelmessége, Gemma di Castelnovo grófnőnek írt. A méltóságos grófnőnek sokkal nagyobb hálára vagyok kötelezve.

semhogy a szerelmes leveleit visszatartanám. Ne nyugtalankodj hát a papírjaid miatt, derék barátom! Íme, valamennyit átszolgáltatom. No még egy utolsó áldomást az egészségedre! Aztán aludj békén. Ha kedved tartja, hajnali öt órakor már útnak indulhatsz. Előbb nem ajánlanám. Mégis csak biztonságosabb ezen a vidéken napvilágnál utazni. Különösen ilyen értékes útitárssal. Kérdés, hogy másodízben is hasonló jó kezekbe kerülnél-e?

Tommasi boldogan szorongatta kezében a papírjait.

— Megfogadom a tanácsodat s egyben köszönöm irántam való jóindulatodat! Furesa egy bandita vagy, annyi bizonyos! A tisztességes emberek sorában se igen találkoztam nálad tisztesebb fickókkal.

— Én meg a jó véleményedet köszönöm. Azt akarom, hogy jól aludj, hát inkább meghagylak e felőlem alkotott véleményedben és tartózkodom a kiábrándítástól. Mert hiszen beszélhetnék egyet s mást... Hanem egyre figyelemztetlek. Nehogy éjszaka magányosan lemerészkedj, mert a vérebeim egyetlen ízedet sem hagynák épen.

— Köszönöm...

— Aludj hát békén!

Bruno távozott s az őrmester magára maradt. Kedvére folytathatta a falatozást, vagy

akár le is feketett. Inkább ez utóbbit választotta.

Mikor megbeszélésük értelmében Bruno hajnali öt órakor visszajött a szobába, vendégét már talpon találta. Együtt mentek le. A kocsi útrakészen befogva állt. Mellette egy pompás nyergeslő, frissen, pihenten. Nyereg, szerszám, elemózsiástáska, minden azon pontosan a helyén, ugyanúgy, mint az őrmester leszúrt lován. Semmiről meg nem feledkeztek.

Bruno megkérte új barátját, hogy e hátsólovat fogadja jó szívvel tőle barátságuk emlékére. A csendőr nem sokáig kérette magát. A lovat a kocsihoz fogta a többi lóhoz, ő maga felkapaszkodott a bakra és megragadta a gyeplőszárazakat. Aztán jó képpel, szélesen köszönt mint aki ez új barátjától a legjobb szívvel és legnagyobb elismeréssel búcsúzik. Ostorával a lovak közé vágott és elrobogott.

Bruno utána kiáltott:

— Nehogy valahogy elfeledd átadni a szép Gemma grófnőnek Carini herceg levelét!

Tommasi megnyugtatón visszaintett, aztán szem elől tűnt az út kanyarulatánál.

Nem okoskodott, nem is gondolkozott, csak boldogan igyekezett tovább. Alig merte hinni, hogy csakugyan ilyen olosón szabadult ebből a veszedelmes kalandból. A félelmetes hírű Pascal Bruno karmaiból! Akin nem fog a golyó! Calvaruso okos jegyzője talán ezt az esetet is

olyan módon magyarázta volna, hogy Pascal Bruno valami módon kicsempészte a golyót az őrmester karabélyából és vaktöltéssel pótolta. De Paolo Tommasinak hiába magyarázta volna. Ő most már ezekután szentül hitt a boszorkányság legendájában.

VII.

Az ilyen eseteknek természetesen messze környéken híre szállt. Nemcsak Bauso vidékén izzott a levegő az emberi képzelet hevítette legendáktól, hanem messze tájakon sem beszéltek egyébről. Egész Szicila telítve volt a vakmerő, mindenre elszánt bandita hírével, aki úgy honol erődjében, mint büszke kőszáli sas a sziklafészkében. Onnan osap le a síkra, megtámadni a hatalmasokat és megvédeni az elnyomottakat.

S nemcsak az alsóbb nép körében szállt a neve szájról-szájra, hanem a legfelsőbb körökben is. Estélyeken, vacsorákon, a fényes szalóknokban egyik legkedveltebb téma Pascal Bruno kalandjainak megvitatása volt.

Mint ezen az estén is Butera herceg Marina téri palotájának pompás termeiben.

A herceg, ahogy már említettük, pazar bőkezűséggel vezette a házát. Ezen e téren a főúri világ egyetlen tagja sem lépett a nyomába. Estélyei fogalomszámba mentek. Boldog volt, aki ott lehetett. Versengtek a meghívókért. E jelen

estély még az eddiginél is káprázatosabb volt. Minden képzeletet felülmúló színpompájában és ragyogásában. Mintha egy arab mesét elevenítették volna meg. Az *Ezeregyéjszakát!* S bár Palermo a tündéri csodák városa volt, ezt az estélyt még hosszú évek multán is emlegették!

A hatalmas egymásba nyíló termek valamennyie földtől menyezetig tükörfalú volt. Az egyikben mesterséges szőlősétányok tekergőztek, teleaggatva Szirakuza és Lipari legmosolygóbb szőlőfürtjeivel. A másikon narancsfák és virágzó gránátbokrok sorakoztak kockaalakban. Egyik az angol dsigg, a másik a francia füzértánc céljaira. A keringőket két hatalmas márványmedence körül táncolták, amelyek közepéről szökőkutak permetezték a drága illatszereket. S e különböző tánctermeket, mint egy óriási park sétányait utak kötötték össze. Aranyporral beszórt utak. A káprázatosan csillogó utak valamennyie a középső terembe vezetett, egy mesterséges dombhoz. A dombot patakocskák szelték keresztül-kasul, s mindegyik patak más-más frissítőt esobogtatott. Lakájok tartották készenlétben tálcákon a kristálypoharakat, amelyeket a vendégek csak egyszerűen belemertek a kedvük szerint kiválasztott patakba. A domb közepén a tisztáson emelkedett a büfé a négy világítój legválogatottabb ínycségeitől megrakotlan. S e tisztás körül jéggel aláhűtött törpe fák, amelyeknek leszakításra váró színes gyümölcsei.

almák, körték, barackok, ananászok, ugyanolyan fagyaltból készültek.

A zenészek láthatatlanok voltak. A vendégek csak a muzsikát hallották. Mintha ezt az estélyt csakugyan tündérek rendezték volna egy tündérvilágban.

S hogy a kép teljes legyen, a termekben Palermo legszebb asszonyai, legelegánsabb, leggazdagabb gavallérjai hullámozottak. Káprázatos, fantasztikus jelmezekben, abban a szerencsés helyzetben élve, hogy fantáziájuk sugallatát erszényeik szabadon követhették. Mert ez a tündéreste jelmezbál volt.

Legtöbbje arcán viselte álarcát, de voltak, akik a fullasztó melegben lekapcsolták, s csak a kezükben tartották, hogy szabadabban szívhas-sák be a szökőkutak mámorító illatát, szabadabban hallhassák a láthatatlan zenészek tündérmuzsikáját, szabadabban álmodozhassanak, vagy beszélhessenek a szerelemről... Mert zene, levegő, gyümölcs, virág, asszonykacaj, férfiszem mohó szikrázása, minden szerelmet lehelt!

Egyik teremben egy kis csoport talán valamennyi közül legjobban magára vonta a figyelmet. A szép Gemma grófnő és a kísérete! Mint az üstökös után az apróbb csillagok, úgy rajzottak utána hódolói. Csak az imént érkezett, de belépése óta minden tekintet őt kísérte. Ez nem is volt csodálatos. Mert egyik sem választotta meg ily sikerülten jelmezét. A hatást nagyban

fokozta, hogy öt-hat tagú kísérete, akikkel együtt lépett be, ugyanazt a jelmezt viselte. Orcagna mesteri ecsetjének a pisai Campo-Santo falaira festett alakjait elevenítették meg. Azokat a kecses, ellenállhatatlan szépségű fiatal főnemes dámákat és lovagokat, akik káprázatos öltönyeikben, dalolva, mulatva dőzsöltek, mialatt palotáik kapuján a halál kopogtat. Egy tökéletes női alak körvonalait egyetlen divat sem juttatja oly hódítón érvényre, mint a tizenharmadik század ez egyszerű vonalaiban oly tökéletes elegáns öltözéke.

A csodálkozó elragadtatás moraja kísérte a grófnő minden lépését, akit maga Butera herceg vezetett be a karján. A kínai mandarinnak öltözött herceg, — ahogy mondta — maga akarta bemutatni a Nap Leányának a szépséges grófnőt.

A vendégek izgatottan dugták össze fejeikbe **Palermóba** érkezése után, alig hogy a meglepetés rejtőzhetett. Valamennyien mögöttük tömörültek s a menet a túlzásúfoltságban csak lépésről-lépésre juthatott előre.

Egy pagoda előtt álltak meg, amelyet két kínai katona őrzött. A herceg intésére a két katona feltárta a pagoda ajtaját. Káprázatos ekzotikus kincsekkel túltömött belsejében, középen, egy magaslaton trónján ült a Nap Leánya. Butera hercegné! Jelmeze egymaga harmincezer frankba került. A grófnő megpillantására fel-

emelkedett és elébe ment. Egész fényes kíséretével. A kínai udvaroncok, mandarinok seregével, akik gazdagabbnál-gazdagabb és mulatságosabbnál-mulatságosabb jelmezeikben leírhatatlanul tarka képet nyújtottak. Ez a kép oly váratlan és meglepő volt, hogy valamennyien felkiáltottak.

Körülfogták a hercegnőt, megérintették ruhájának csillogó ékköveit, hegyes kalapjának apró aranyesengetyűit. Pillanatig a szép Gemma maga is elhomályosult a háziasszony keltette hatás mellett. Elhalmozták bókjaikkal, lelkesen dícsérték. S valamennyi közül senkisé is hangosan és teleszájjal, mint Altavilla kapitány, aki — a főkomornyik kétségbeesésére — a herceg asztalának most is állandó vendége volt s aki, bizonyára jelmezsikerének szempontjából, ezúttal a díszegyenruhájában feszengett.

— Nos, grófnő, — kérdezte a házigazda — mit szól a Nap Leányához?

Gemma nem csak szép volt, de szellemes is. Azonnal kész volt a kellő válasszal.

— Csak azt, hercegem, hogy IV. Ferdinánd öfelsége ugyanesak örülhet, hogy Carini herceg e pereben Messzinában van. Mert ahogy én az alkirály lobbanékony szívét ismerem, bizonyos vagyok felőle, hogy e Nap Leánya egy mosolyáért egész Sziciliát kiszolgáltatná a Menyyei Birodalomnak. S akkor újra megkezdhetnénk hadakozásainkat Kína ellen.

E pillanatban a kalábriai brigantinak öltözött Moncada Paternó herceg alázatos bókolással közeledett a Nap Leányához.

— Megengedné Fényességed, hogy szakértelemmel közelebbről megvizsgáljam palástjának ékköveit.

Altavilla kapitány, aki a hercegnő mellett okvetetlenkedett, tréfásan közberecsegett.

— Vigyázzon, ó fényes Nap Leánya! Őrizze arany esengetyűit! Mert egy Pascal Brunóval akadt dolga!

De ekkor egy harmadik hang vágott közbe:

— A hercegnő talán nagyobb biztonságban volna Pascal Bruno mellett, mint bizonyos kiszolgált zsoldoskapitányok szomszédságában. Pascal Bruno bandita, de nem zsebtolvaj!

— Jól felelt! — helyeselt Butera herceg.

A kapitány a szájába harapott, de hallgatott.

— Apropó! — szólt most Cattolica herceg —, hallották az utolsó hőstettét?

— Kinek a hősködéséről beszél? — kíváncsiskodtak mind többen és többen.

— Pascal Brunoéről.

— Mit csinált?

— Elfogta az ezüstszállítmányt, amelyet Carini herceg küldött Palermóba.

— Az én váltságdíjamat, — morogta közbe Paterno herceg.

— Amit hercegséged egy ízben már leszúrt a hitetleneknek! — kacagott valaki.

— Csak aztán harmadízben is ne követel-jék! Mert a király ezt a kincstárnak szánta, nem pedig Pascal Bruno zsebének.

S újra felcsendült a hang, amely az imént Altavilla kapitánynak megfelelt.

— Nyugodjon meg Kegyelmességed! Pascal Bruno, IV. Ferdinánd kétszázötvenezer aranyából csak kétezret vett el.

— És honnan tudja ezt ilyen pontosan nemes albán barátom? — kérdezte Cattolica herceg, aki a beszélő mellett állt.

Mert a beszélő, egy hódítóan szép huszonöt-huszonhatéves ifjú, a Vina környékbbeliek festői öltönyét viselte. Ott élt ugyanis az albán kolónia. Az önkéntes száműzöttek, akik, mikor II. Mohammed elfoglalta Konstantinápolyt, menekültek régi hazájukból s akik mind e napig híven megőrizték őseik viseletét.

— Hát csak úgy hallottam... — felelte az albán, hanyagul lóbálva jatatánját — egyébként, ha Kegyelmességed ismerni akarja a részleteket és közelebbi tájékoztatást kíván, van itt valaki, aki azt is megadhatja.

E kéretlenül és általánosan felesigázott kíváncsiság központjába terelt egyén Paolo Tommasi volt, a csendőrőrmester. A derék emket. A Nap Leánya! Emögött valami újabb pénzt rendeltetése helyére szolgáltatta, azon-

nal elsietett Gemma grófnőhöz, Carini herceg levelével. Nem törődve a késő esti órával. A grófnőt nem találta villájában, ellenben megtudta, hogy Butera herceg estélyén van.

A kötelességtudó csendőr pillanatig sem gondolkozott, hanem utánament a herceg palotájába, ahol, mint az alkirály küldöttjét ellenkezés nélkül bebocsátották. Odabenn már könnyűszerrel belekeveredett a tarka-barkán hullámzó tömegbe, s szegény feje egyszerre csak arra ébredt, hogy egy egész kíváncsi embergyűrű ostromolja kérdéseivel.

Szerencsére Paolo Tommasi nem egyhamar veszítette el a fejét. Az első pillanatnyi szédülés után visszanyerte egyensúlyát, s mindenekelőtt katonásan összeütve sarkait, átadta a grófnőnek az alkirály levelét.

Gemma egy bocsánatkérő tekintetet vetett házigazdájára és átfutotta a levelet. Aztán meglepve kiáltotta:

— Herceg... egyikünk sem sejtette, hogy ez a gyönyörű este az én búcsúestém volt! Az alkirály azt kívánja, hogy Messzinába menjek. S én, mint hűséges alattvaló, természetesen engedelmeskedem. Holnap reggel már indulok is.

Arannyal tömött kis selyemerszényét odavetette Paolo Tommasinak.

— Köszönöm, barátom... Elmebet.

Tommasi készörömet élt volna ez engede-

lemmel, de sokkal jobban körülszorongták, semhogy könnyűszerrel menekülhetett volna. Valamennyien Pascal Brunoval való találkozásának a részleteit követelték.

Elmondta hát híven, úgy, ahogy történt. Egy bátor ember őszinteségével és naiv egyszerűségével. Elmondta, hogy támadta meg őket Pascal Bruno egymaga, hogy ejtette foglyul erődjében. Elmondta pontosan meg hiúsult támadásnak minden részletét, hogy pattant le a golyó a bandita megsebezhetetlen testéről. Elmondta azt is, hogy ajándékozta meg egy pompás paripával, pótolva azt, amelyet lekaszaboltak alóla. Hogyan vendégelte meg minden jóval s hogy bocsátotta útnak pénzzel, írásaival, épen és sértetlenül.

Senki sem kételkedett szavai igazságában. Szinte áhítatos, elfogult figyelmével hallgatták. Csak a mindig hetvenkedő Altavilla kapitány nevetett gúnyosan, kétségbevonva egy bandita tisztességének a lehetőségét. Paolo Tommasi szerencséjére, maga Butera herceg jött a segítségére.

— Én, aki Pascal Bruno jellemét ismerem, meg vagyok győződve, hogy e derék ember minden szava színarany igazság.

Altalános volt az álmélkodás!

— Ugyan, honnan ismeri ilyen jól ezt a nevezetes banditát? — érdeklődött Moncada herceg.

— Egy éjszakát együtt töltöttem vele.

— Hol?

— Az ön tulajdon birtokán — nevetett Butera herceg.

És elbeszélte, hogyan szólította fel Pascal Bruno, hogy »A száz ló gesztenyefája« egyik odujába egy megjelölt éjszakán kétszáz aranyat helyezzen. Hogyan vitte el ő maga a pénzt a megjelölt helyre. Milyen gögösen utasította vissza a bandita a felajánlott ajándékát, amelyet kerülő úton tudott csak kölesönalakjában rátukmálni. Ismerve a célt, amelyre e kétszáz aranyat követelte s amelyet éppen ezért háromszázra kerekített ki.

Altavilla kapitány közbenevetett:

— S hercegséged azt képzeled, hogy a bandita ezt a pénzt valaha visszafizeti?

— Bizonyos vagyok felőle — felelte a herceg.

Izgatottan tárgyalták e fantáziájukat hevíítő rablókalandokat.

— Nincs a társaságban senki más, aki tudna valamit Pascal Brunóról? — lelkesült Butera hercegnő —, imádom ezeket a bandita-meséket. Valósággal beleborzongok... Nincs itt még valaki, aki látta? Beszért vele?

— De van! — esendült fel az albán mély, dallamos hangja.

Mindenki felfigyelt.

— Ki?... mondja gyorsan..

— Gemma di Castelnuovo grófnő.

Gemma megremegett. Idegesen állt a kérdő tekintetek kereszttüzében.

— Igaza volna, grófnő? — kiáltotta Butera herceg.

— Igen... de... már el is felejtettem...

És Gemma hangja hallhatóan reszketett.

— De ő nem felejtette el... — mormogta az ifjú albán.

Senki sem hallotta, mert valamennyien a grófnő körül tömörültek. Hiába ellenkezett, neki is el kellett beszélnie kalandját a híres banditával. Hogy hatolt be váratlanul a szobájába, ki akarván erőszakolni tőle komornája kezének az elnyerését. Hogy érkezett az utolsó végzetes pillanatban a segítség az alkirály alakjában, aki rálőtt a banditára. S az elmenekült bandita hogy tűnt fel újra Teresa esküvőjének az órájában a násznép között. Hogy szúrta le Teresa férjét, hogy kényszerítette a menyasszonyt a haláltarantellára, amely alatt a szerencsétlen teremtés eszét veszítette.

Ez volt a legérdekesebb kaland... de a legrettenetesebb is! Mindenki beleborzongott... Mintha fagyos szél sivített volna keresztül e mámortól, fénytől, illattól túlfűtött levegőjű pazar termeken. Az elsápadt arcok, mélyen megindult tekintetek inkább gyászünnepséghez illettek, semmint farsangi mulatozáshoz.

Az általános csendet természetesen elsőnek megint Altavilla kapitány fecsegése törte meg.

— Becsületemre — szónokolta —, ez a gaz bandita legnagyobb vétkét most követte el. Amikor ennek a gyönyörű estének a hangulatát elrontotta. Ezt soha meg nem bocsátom! S bár egyéb vétkével nem törődöm, az egyenruhámra esküszöm, hogy ezért az egyért boszút állok! E pillanattól kezdve én leszek legkérlelhetetlenebb üldözője!

Az albán ifjú elébe lépett.

— Komolyan mondta ezt Altavilla kapitány?

— A legkomolyabban! Ha kell, akár meg is esküszöm. Egyetlen vágyam, hogy mielőbb szemtől-szembe álljak a gazfickóval!

— Ez könnyen megtörténhetik — felelte hidegen az albán.

— Annak, aki ezt számomra lehetővé teszi — hetykélkedett tovább nagyhangon a kapitány —, odaadnám..

— Hagyja a jutalmakat, kapitány. Ismerek valakit, aki díjtalanul is meghozza ezt a szolgálatot.

Altavilla kétkedően mosolygott.

— S ugyan hol találnám az illetőt?

— Ha velem jön... én megmondhatnám.

E szavakkal az albán félrelépett s udvariasan hívó kézmozdulattal, mintha felszólí-

taná a kapitányt, hogy kövesse őt, megindult a terem kijárata felé.

A kapitány pillanatig habozott. Bármily léha és kérkedő volt s bármily kevés érzékkel bírt a becsületbeli kérdések megbírálására, megértette, hogy ezúttal sokkal tovább haladt, semhogy visszaléphetett volna. Minden tekintet rajta csüngött. Ha gyengének mutatkozik, rásütik a gyávaóság bélyegét. Nagykínosan felépített jóhírének amúgy is törékeny váza összeomlik s többé nem tűrik meg e legfelsőbb körökben, ahol pedig élni, számára életkérdés volt. Az albán lovag felhívását amúgy is inkább tréfának minősítette.

— Gyerünk hát!... bűnhödjön, aki a hölgyek szép szemeinek mosolygó tekintetét elkomorította! — kiáltotta nagyhangon és követte az albánt.

Gemma grófnő szép arca most is sápadt volt. S elfehéredett ajkai remegve kérdezték Butera hercegtől:

— Nem tudja, herceg, ki ez az albán jelmezes ifjú?

— Sejtelmem sincs! — felelte a herceg —, de talán más valaki ismeri?

Valamennyien egymásra néztek, de senki sem nyilatkozott.

Ekkor Paolo Tommasi, tiszteletteljesen szalutálva megszólalt:

— Kegyelmességed eügedelmével... én tudom.

— Beszéljen hát, derék barátom. Ki ez az ifjú?

— Pascal Bruno, Kegyelmességed!

A halálos csendet egyetlen kiáltás zavarta meg. Gemma grófnő sikoltott fel velőtrázón és ájultan esett össze. Ez a sajnálatos epizód fejezte be a ragyogóan, pezsgő jókedvvel indult álarcosbált.

A vendégek szétoszlottak! Ügyszólván valamennyien furesa, rossz sejtelemtől gyötörtten mentek haza. Ezen az éjszakán az álom sokáig kerülte pilláikat. Butera herceg le sem feküdt. Egy jó óra múlva is ott ült még íróasztala előtt az írásait rendezgetve. Kopogtatásra riadt fel.

A főkomornyik jött be s bár alázatosan várta urának kérdését, diadaltól ragyogó arca elárulta, hogy alig tudja a begyében tartani fontos mondanivalóját.

— Mi baj, Giacomo? — kérdezte a herceg.

— Kegyelmességed engedelmével... ahogy alázatosan bátorkodtam figyelmeztetni...

— S ugyan mire figyelmeztettél?

— Hogy Kegyelmességed jóságos elnézése még jobban nekivadítja...

— Kit?... kiről beszélsz?

— Altavilla kapitányról, Kegyelmességed.

— Mit csinált már megint?

— Hogy mit csinált?... elképzelhetetlen... Bizonyára emlékezni méltóztatik, hogy Ke-

gyelmességed figyelmét bátorkodtam felhívni arra a sajnálatos körülményre, hogy Altavilla kapitány valahányszor itt étkezik, vagyis minden istenáldotta nap, az ezüst evőeszközt a terítéke mellől elviszi.

— Hát aztán?

— Kegyelmességed bocsánatát esedezve, bátorodom azt is eszébe juttatni, hogy Kegyelmességed azt parancsolta, mindaddig ameddig a kapitány csak a saját terítéke mellől viszi el az ezüstöt, hagyjuk nyugton.

— Emlékszem.

— Ma este azonban úgylátszik Altavilla kapitány nem elégedett meg a maga evőeszközével. Mert nyole pár hiányzik. A körzetében ülők ezüstjét is zsebrevágta.

— Ügy... Ez már változtat a dolgon.

A herceg intett a komornyiknak, hogy várjon. S egy levélpapírra a következőket írta:

»Ercole di Butera herceg sajnálattal kényszerül értesíteni Altavilla kapitányt, hogy a jövőben le kell mondania arról a megtiszteltetésről, hogy a kapitányt ebédjeinél vendégül láthassa. Sőt arról az örömről is, hogy házában egyáltalában fogadhassa. Tekintettel arra, hogy ez elhatározása a kapitány életkörülményeiben bizonyos zavart okozhat, nagyon kéri, hogy ez okozott zavar némi kárpótlásáért, a kapitány kegyeskedjen elfogadni e levélhez mellékelt csekély összeget.«

Fiókjából kiszámolt ötven ötszáz frankos aranyat.

— Ezt a pénzt s ezt a levelet — szólt a komornyikhoz —, holnap reggel elviszed Altavilla kapitányhoz.

Giacomo sokkal szabályozottabb szolga volt és sokkal jobban ismerte gazdáját, sem-hogy ne tudta volna, hogy urának határozatai-val szemben minden további szó fölösleges. Át-vette a levelet s a pénzt s alázatosan megha-jolva kiment. A herceg nyugodtan folytatta írásai rendezgetését.

De tíz pere múlva újra felnyílt dolgozó-szobájának az ajtaja. Feltekintett. Azt hitte, Giacomo jött vissza, holmi újabb panaszával. Tévedett. A küszöbön egy ifjú állt, a kalábriai jobb parasztok öltönyében. Egyik kezében szé-lesperemű kalapját tartotta, a másikban egy jókora csomagot.

Mozdulatlanul állt a küszöbön, mintha bel-jebb nem merészkedne. Az íróasztal karos gyer-tyatartójának imbolygó fénye a nagy terem küszöbét homályban hagyta. A herceg nem is-merhette fel az ajtóban állót, akinek inkább csak körvonalait látta.

— Ki vagy? — kiáltott rá.

— Én... Kegyelmességed.

— Ki az az »én«?

— Pascal Bruno.

— Mi dolgoz itt?

Pascal Bruno most előrelépett. Kalapjának a tartalmát, egy halom aranyat az íróasztalra döntötte a herceg elé.

— Mindenekelőtt — felelte —, visszahoztam a háromszáz aranyat, amit kegyesen kölesö-nözni méltóztatott. A kölesönzött aranyak hí-ven szolgálták a megjelölt célt. A leégett fo-gadó felépült.

— Lám-lám!... hát szavadnak ura vagy!
...ezt szeretem...

Bruno földig hajolt.

— Köszönöm, Kegyelmességed!...

Kis szünet után így folytatta:

— Nyole pár ezüst evőeszközt is visszahoz-tam, amelyeket Kegyelmességed címerével Al-tavilla kapitány zsebeiben találtam. Bizonyára Hercegségedtől lopta.

— Elég találékony fickó vagy!... hát ezt szorongattad ebben a csomagban? Lássuk csak!... csakugyan... az én ezüstöm. Köszö-nöm, fiam! Reményilem nem okozott túlságos fáradságot a visszaszerzésük.

— Elég könnyűszerrel szereztem vissza. A kapitánynak ez értékekre már amúgy sincs szüksége.

— S ugyan miért?

— Mert jobbnak láttam a másvilágra köl-töztetni, Kegyelmességed.

Butera herceg egyetlen arcizma sem mo-zdult. Még csak megdöbbenéssel se jutott

Legalább is nem mutatta. Csak kezével legyintett. Mint egy búcsúzó.

Pascal Bruno újból alázatosan meghajolt és minden további szó nélkül távozott.

Butera herceg néhány pillanatig merőn bámult maga elé, aztán felegyenesedett és füttyörészni kezdett. Mintha ajka körül a mosoly árnyéka lebegett volna...

Csengetett. Pillanat múlva előtte állt a főkomornyik.

— Giacomo — szólta a herceg —, fölösleges reggel felmenned Altavilla kapitányhoz. A levelet tépd össze, a pénzt megtarthatod.

VIII.

Történetünk idején, vagyis az 1804-ik év kezdetén, Szicilia még tökéletesen elvadult volt. Ez elvadultságából felerészben Ferdinánd király ott időzése, felerészben pedig az angolok okkupációja rántotta ki. Az azóta létesített út Palermóból Messzinába, Taorminán és Katánán keresztül, akkor még nem létezett. Az egyetlen, megközelítően járható út e két város között a tenger mentén vezetett végig. Termini és Céfalu vonalán. Ma már ezt a vad utat senki se járja. Legfeljebb egy-egy természetimádó, vagy művészlélek téved arra, hogy tekintetét a csodásabbnál csodásabb kilátások-

ban gyönyörködtesse, amelyekben ez útvonal lépten-nyomon bővelkedik.

Postakocsinak híre sem volt még akkoriban ezen a vadregényes úton. Egészen más-ként utaztak, mint manapság. Őszvéreken baktattak, jobb esetben kétlovas szekereken, vagy — a gazdagok — saját fogataikon, olyan módon, hogy tizenöt mérföldnyi távolságra előre küldték a váltáshoz szükséges lovakat.

E rettenetes körülményes utazási módok közül Gemma grófnő természetesen a legutóbbit választotta, mikor Carini herceg hívásának eleget téve megindult Messzinába.

Amennyire az akkori idők utazási eszközei engedték, természetesen minden irányban gondoskodtak lehető legkényelmesebb előrejutásáról. A váltáshoz szükséges lovakat előre küldték az útvonal négy különböző pontjára. Arra a négy pontra, ahol a grófnő megpihenni szándékozott. Terminibe, Céfaluba, Santa-Agatába és Melazzóba. E négy helyen, ha csak nyomorúságos falusi fogadókban, de még is fedél alá juthatott.

A kurirnak, aki ez előrelátó intézkedéseket foganatosította, második épily fontos feladata e négy megjelölt pihenőhelynek a kellő élelmiszerekkel való felszereltetése volt. Ezen a téren akkoriban ugyanis nagyon furcsa szokás dívott. E falusi fogadók, nemcsak hogy semmit sem nyújtottak a betévedt utasok-

nak, de valósággal elvárták, hogy az utasok élelmezzék őket, amint hogy a nagyritkán oda-tévedt módosabb utasok távozása után, az ott-hagyott ingyeneségekből napokig lakmározhat-tak is. Ez utasok nem csak tömött éléskamrát, de tökéletesen felszerelt konyhát s e konyhához szükséges szakácsukat is utaztatják. Ezt min-denki megeselekszi. A minden bizarrságért ra-jongó angolok, akik nagyobbára öszvéreken utaznak, ilyenkor egész karavánnal mennek. Külön öszvér cipeli az élelmet, mások a kony-hát, harmadikon üget a szakács. Hogy ez sú-lyos költségtöbbletet jelent, azzal nem sokat törődnek. Úton bajos számolgatni az aranya-kat. Fő a kényelem! Már aminő kényelemről akkoriban álmodozhattak az utasok! Az okos angolok még sátort is cipeltek magukkal. S ez sem volt megvetendő bölesesség. A maguk vá-lasztotta ponton kifeszített sátor a fent jelzett nyomorúságos fogadóknál százszorta kényel-mesebb szállásukat biztosította. S ha még csak a kényelemről esett volna szó! De e fa-lusi fogadók, nélkülözvén a legszükségesebb háziállatokat, amelyek asztaluk gazdagítását szolgálták volna, viszont annál jobban bővel-kedtek olyan állatokban, különféle nyüzsgő férgek tömegében, amelyek aztán egyéb célt se szolgáltak, minthogy a megszálló utasokat megkínózzák. S míg gazdáik csak az utasok aranyaira szomjaztak, ezek egyenesen a vérü-

ket szipolyozták. Alvásra nem is gondolhattak! Már pedig mi lehet gyötrőbb egy agyonfáradt utasnak, mint a jótékony álom hiánya?

Ezen a Palermóból Messzinába vezető úton állt a »Della Croce« fogadó. Ugyanaz, amelyet leégése után Butera herceg háromszáz aranyából újra felépítettek. A fogadóban éppen egy betévedt utas vaesorájának az elkészítésén buzgólkodtak. Hogy ez az utas tudós volt-e, az antik Szicilia ismerője, azt senki sem tudhatta. De hogy a modern, vagyis az ekkori Sziciliát jól ismerte, az első pillanatban látható volt. A konyhában az utas idegen szakácsa paranesnokolt, míg a fogadós és a felesége alázatós kukták módjára szorgoskodtak körülötte. A nyitott tűzhelyen sisteregtek a fazekak, hízott kappanyok forogtak a nyárson, fűszeresen, borral loesolva pirult az özgerine, illatos vajmártásban párolódott a hal. Levesek, körítések gőze töltötte be a konyha levegőjét, míg egyik asztalon friss gyümölcsök, cukros esemegék mosolyogtak a kibontásra várakozó üvegbatéria mellett. Ez az utas nemcsak a gyomrát szerethette, de a túlzott bőségnék, sőt a feleslegnek is barátja lehetett.

Messzinából jött, saját fogatján, saját lovaival. Poggyászkocsijából minden jó előkerült, amit csak egy szibarita megkívánhatott, aki ez elvadult úton sem hajlandó lemondani megszokott kényelméről és gyomra igényeiről.

Vánkosok, selyemtakarók, ezüst evőeszköz, damasztabrosz, kristály, porcellán, minden együtt volt. Még a kenyeret is hozta. A legjobb szobát nyitatta fel s első dolga volt a szoba levegőjét drága füstölőkkel illatosítani. Vagyontérő török szőnyeget terített a szoba padozatára s a nagy halom selyemvánkoson, amelyek a kerevetet pótolták — mert hát ezt még is csak bajos lett volna magával hozni —, végigterülve, szívta borostyán-esibukját, amelyben a Sinai hegyek termelte legjobb dohány füstölgött. S miközben a vaesorát várva eltűnődve bámult a levegőbe, balkezevel gépiesen simogatta a lábánál elterült korzikai vérebet.

Annyira elmerült az illatos kékes füstkarikák számolgatásában, hogy nem hallotta az ajtó nyílását. A fogadós állt a küszöbön. Mögötte egy libériás inas.

A fogadós néhány pillanatig türelmesen várt. De a benntülő meg sem mozdult. Most zavartan köhécselt s mikor ezzel sem ért célt, földig meghajolva neki merészkedett a beszédnek.

— Kegyelmességed...

— Mit akarsz? — szólt most az utas, anélkül, hogy fejét hátrafordította volna.

Felismerhetően a máltaiak kiejtésével beszélt.

— Kegyelmességed... Gemma di Castelnovo grófnő öméltósága érkezett meg.

— Nos?

Most a libériás inas vette át a szót.

— Úrnőm kényszerült itt megállni, mert kocsijának egyik lova megsántult.

— S miért jelented ezt?

— Mert ez az előre nem számított megállás a méltóságos grófnő úti programjában nem szerepelt. Reggel indultunk Santa Agatából s ez este Melazzóban kellett volna megszállnunk. Ott várnak váltásra a pihent lovak. Valamint az úrnőm kényelméhez szükséges eszközök is. Csakúgy, mint a szakács, az élelemmel...

— Jelentsd úrnődnek, hogy szakácsommal és asztalommal kedvére rendelkezhet — vágott közbe a megszólított.

— Ezer köszönet úrnőm nevében, Kegyelmességed! — hajolt meg alázatosan az inas — de miután úrnőmnek ittt kell bevárnia, míg Melazzóból a készleteit ideszállítjuk, minden valószínűség szerint az éjszakát e fogadóban kényszerül tölteni. S miután éjszakai kényelméhez szükséges kellékei is Melazzóban várják, ha Kegyelmességed tetézné kegyes jóságát és... kölesönözne néhány vánkost és takarót...

— Ennél jobbat is tudok úrnőd számára. Kérd meg nevemben, hogy fáradjon fel és foglalja el e számomra berendezett szobát, minden kényelmével együtt. A szomszédos kis fürkékben a komornája alhat, akinek szolgálatait a grófnő bizonyára nehezen nélkülözné. Meg-

nyugtathatod, hogy miattam nem kell aggodnia, mert én eléggé megszoktam a fáradságot és nélkülözést. Szükség esetén szabad ég alatt, a puszta földön is készséggel elalszom. Ezúttal azonban nem fog erre sor kerülni. Mert ez a derék ember majd elhelyez egyik jó szobájában.

A fogadás felé bólintott. Majd kis szünet után újra az inashoz fordult:

— Jelentsd hát úrnődnek, hogy e lakosztály szabad. Fáradjon fel!

Az utas lesietett az üzenettel. Az utas felállt, fütttyentett a kutyájának és követte a fogadóst.

Az elkényeztetett Gemma grófnő olyan módon fogadta az idegen ajánlatát, mint egy királynő az alattvalójától köteleesen kijáró hódolatot. Nem mint egy idegen szabad kényéből felajánlott szolgálatait. Lovagiasságot a nővel szemben. Őt ez a csakugyan messzemenő lovagiasság esőppet sem hatotta meg. Megszokta, hogy mindenki meghajoljon akarata előtt, engedelmeskedjen legkisebb mozdulatának. Egyszerű udvariassági ténykedésének minősítette az idegen e nagy szívességét. S aki most, amikor komornája kíséretében a felajánlott szobához igyekezett, látta volna, a királynői gögöt jogosultnak ítélte volna. Mert királynő volt csakugyan! A szépség királynője! Lovaglőöltönyszabású elegáns útiruhája pom-

pásan érvényre juttatta tökéletes alakját. Egyik oldalt a ruha redőit selyempánt fogta össze, a kényelmesebb járást biztosítva s e redők alól előcsillogott a lakkeszizmákba bujtatott keskeny lábaeska. Nyakán egy ekkor még ismeretlen ékesség tekergőzött, amely azóta általánossá vált, de akkor viszont még senki sem viselte. Egy cobolyboá, amelyet Carini herceg nagyáron vásárolt egy máltai kereskedőtől, aki viszont Konstantinápolyból hozta. Fején fantasztikus kis bársony barettet viselt, lengő tollakkal, amely alól elővilágított aranyfényű, angol divat szerint hosszan fürtözött gyönyörű haja.

De bármennyire megszokta a kényeztetést, s bármily természetesnek ítélte, hogy még ez elhagyott útszéli fogadóban is kényelemmel várják, most mégis meglepve állt meg a felajánlott szoba küszöbén. Erre mégsem számított! Erre a pazar fényűzésre, amelyet az idegen egy szegényes falusi fogadó szobájában kifejtett. A toalettszerek színezüstből voltak, az asztalterítő hónál fehérebb selyemből szöve, a levegőben mámorítóan illatos füstök kóvályogtak. Mintha a Kelet egy háremébe léptek volna...

A grófnő szemei felcsillogtak. Boldogan nevetve fordult a komornájához:

— Nos, Gidsa, ki merné kétségbevonni, hogy a szerencse elválaszthatatlanul a nyomorban jár? A koesisom ügyetlensége folytán megsán-

tul egyik lovam. Kényszerülök a legvadabb vidéken megállni. S íme egy jó szellem ebben a vadonban tündérpalotát teremt a kényelemre.

— A méltóságos grófnő nem sejti, hogy ez a jó szellem ki lehet?

— Csakugyan nem...

— Pedig a méltóságos grófnőnek ezt ki kellene találnia...

— Sejtelmem sincs, Gidsa.

A grófnő leheveredett a selyemvánkosra, egy-két pillanatig elgondolkozott, aztán megismételte:

— Nem... nem is sejtem. Te talán gyanakszol valakire, Gidsa?

— Hogyne! S ha meg méltóztatik bocsátani... én nagyon csodálkozom, hogy a méltóságos grófnőnek ez eszébe nem jutott.

— De hát kire gondolsz?

— Istenem... mi sem természetesebb, mint hogy Carini herceg Ökegyelmessége, tudva, hogy a méltóságos grófnő útnak indult, nem tudta türtőztetni türelmetlenségét és...

Gemma majdnem felsikoltott örömében.

— Elém jött!... igen!... hogy ez magamnak eszembe nem jutott! Ki más is lehetne, aki ennyi gonddal, ennyi szeretettel készült a fogadásomra! Hanem, Gidsa... ide hallgass! Egy hangot se' senkinek! Ha Rodolfo ilyen kedvesen meg akar lepni, nem rontom el az örömét! Majd játszom a meglepettet. Tudod mit?...

nem is játszom. *Érezni* akarom a meglepetést, a boldog örömet, amit váratlan megjelenésével szerezni fog. Előbbi fecsegésedet nem hallottam... érted? Semmit se tudok. Csak azt, hogy egy teljesen idegen utas, aki előttem ide érkezett, udvariasan felajánlotta a szobáját. Ezt tudom és semmi mást. Te se okoskodj! Hagyd meg a kételyeimet. Különben is... hogy lehetsz ennyire merész! Ha csakugyan Ő volna itt, azt nekem illenék kitalálnom... nem neked... Az én Rodolfom... Milyen drága... milyen jó... Mindenre gondol!... hogy imád!

— Milyen fenséges vacsorát készítettett a méltóságos grófnő számára!

— Csitt!... hallgass!... semmit sem tudok... semmit sem hiszek! — csacsogott tovább lázas örömmel Gemma —, a jó Isten gondolt rám... senki más! Nézd ezt az ezüstöt... ezt a kristályt, porcellánt... Ha a jó Isten ezt az idegen utast utamba nem vezeti, talán bádogtányérból ehettem volna. Irtózatoss!... Gidsa... nézd ezt az ezüstkelyhet! Mintha Benvenuto cizellálta volna!... tölts, Gidsa!

A komorna vizet töltött az ezüst kehelybe. A csiszolt kristálykancsóban bíborvörösen csillogó lipariból is töltött bele néhány cseppet. A grófnő ivott egy kortyot. Éppen csak egy kortyot. Nem szomjúságból, inkább csak azért, hogy a művésziesen cizellált ezüstkely hely hűs simogatását érezze izzó száján. Talán e kelyhet

előtte érintő száját kereste. Csakugyan hatalmas pártfogójának, szerelmes kedvesének az ajkát érzi-e? Aki mohó türelmetlenségében nem tudta bevárni az érkezését. Elébe sietett, s azzal a fénnel, kényelemmel várta, amelyhez hozzászoktatta, amelyet pillanatig sem engedett nélkülöznie... Édes, drága Rodolfo! Talán az egészet készakarva rendezte így, utasítva a kocsist a ló megsántítására, hogy Gemma itt megállni kényszerüljön... Édes, drága Rodolfo!

Felszolgálták a vacsorát. Egész garmadáját a válogatott ingyenségeeknek. Az alkirály palotájában sem találhattak volna elébe válogatottabb finomságokat. S a túlboldog Gemma mindent sorra kóstolt. Ebbe is, abba is belecsipegett, közben nyelvét meg-megmártva a rubintszínű lipariban. Szórakozottan, tekintetét egyre az ajtóra függesztve. Figyelve minden neszt, az ajtó minden nyílására boldogan megreszketve. Nedvesfényű szemekkel, kacagásra, csókrakész szájjal, dobogó szívvel...

És lassan-lassan valami különös, mámorító bágyadtság ejtette a hatalmába. Ő maga talán rá sem eszmélt, de Gidsa látta, hogy a pillái le-le húnýódnak, karjai ernyedten aláhullnak, s a feje lecsuklik.

— Rosszul érzi magát a méltóságos grófnő?
— kérdezte nyugtalanul.

— Nem... nem... — felelte gyenge hangon

Gemma —, csak... Nem érzed, mily kábítók ezek az illatok?

A komorna az ablakhoz sietett.

— Felnyissam az ablakot?

— Ne merészed!... Igaz, hogy úgy érzem, mintha meghalnék... de a halál nagyon... nagyon édes! Bontsd le a hajamat. Gidsa! Nehéz... nem bírom a súlyát...

Gidsa engedelmeskedett. A hosszú aranyzuhatag a földig omlott.

— Ah!... ez isteni... Gidsa... furesa... hát te semmit sem érzel abból, amit most én érzek?... sohasem éreztem magam ilyen jól... Ilyen különösen jól... Mintha nem is vér folyna az erebben. Édesen bizsergető, elálmosító és mégis pezsdítő érzés... mintha valami bűvös italt ittam volna... Nem érzed ezt Gidsa?... Gidsa... segíts felállni... vezess a tükörhöz.

A komorna inkább oda vitte, sem mint támogatta úrnőjét a tükörasztalhoz. Gemma két fehér kezét az asztal lapjának támasztotta s úgy nézett hosszan a tükörbe.

— Vetkőztess le...

Meg sem mozdult, csak úgy, álló helyzetében tűrte, hogy a komorna gyakorlott, ügyes kezei sorrul-sorra megszabadítsák ruháitól. Mint egy magával tehetetlen gyermeket, úgy bujtatta esipkés, selyem hálóköntösébe, s lefek-

tette a selyemvánkosok halmazából vetett ágyra.

Gidsa nagyon megijedt. Ilyennek még sosem látta úrnőjét. De azért, mikor Gemma bágyadtan intett, hogy távozzon, nem mert ellenkezni s engedelmesen indult az ajtó felé.

Félúton még habozva megállt.

— Talán még is jobb volna, ha itt maradnék a méltóságos grófnőnél...

Gemma fáradtan, de parancsolóan legyintett:

— Hagyj magamra!

Mikor az ajtó Gidsa mögött behúzódott, két fehér karját összefonta a feje alatt s tágranyitott szemekkel bámulta a mennyezetet. Igen... készakarva tágranyitotta a szemeit. Nem akart elaludni, ébren akarta bevárni szerelmesének az érkezését, akinek most már jönnie kell! Ébren, hálás szívvel, csókkal az ajkán. Most az ajtót nézte mereven... Miért is nem nyílik már ez az ajtó! A pilláit alig bírja nyitva tartani. Minden kétségbeesett igyekezete dacára egyre szaporábban lehúnyódtak... feje a párnára hanyatlott s egy hosszú boldog sóhajjal, Rodolfo nevét mormogva elaludt.

Mély, hosszú, álomtalan álommal aludt egyfolytában reggelig. Mikor reggel felébredt, még félálmban, anélkül, hogy szemét felnyitotta volna, sóvárogva nyújtotta ki a karját.

Mintha valakit keresne, várna... Valakit, akinek most már mellette kell lennie.

De mikor a szemét felnyitotta, látta, hogy egyedül van. Körülnézett az idegen szobában. Első pillanatban rá sem eszmélt, hogy hol van s hogy mi módon került ide. Aztán lassan-lassan minden eszébe jutott. S ahogy tekintete az ágya melletti asztalkán megakadt, látta, hogy az asztal lapján egy nyitott levél fekszik. Felkapta és elolvasta:

» Méltóságos grófnő,

bosszút állhattam volna bandita módon. De én inkább fejedelmi módon álltam bosszút. Hogy erről megbizonyosodják, hogy ne hihesse azt, hogy álmodott, elég, ha a tükörbe pillant!

Pascal Bruno.«

Gemma egész teste jéggé merevedett. Homlokán hideg verejtékcseppek gyöngyöztek. Jó ideig halálos rémületének béna zsibbadtságában mozdulni sem tudott. Aztán reszketve nyújtotta kezét az asztalkán álló ezüst csengő felé. De még sem csengetett. Asszonyi ösztöne sugallatára, minden erejét összeszedve felült és kilépett az ágyból. Egyenest a tükörhöz...

Eszelős sikoltása az ajkára fagyott... selyemhaja... a világhíres aranyzuhatag töből le volt vágva!

1805 május elsején Pascal Bruno erődjében ünnepet ültek. A rettegett banditának olykor támadtak ilyes szeszélyei. Bizalmasait, jó barátait, vagy akár csak a rokonszenves útjába tévedteket lakomára hívta. E meghívások elől senki sem mert kitérni, sőt, bizonyos megtiszteltetésnek minősítették, ha betekintést nyerhettek a titkos »kastélyba«, amelyben a vendéglátások alkalmából a házigazda pazar pompát fejtett ki.

Ez este Bruno vendége egy régi barátja volt. Placido Tommaselli, aki a csempészség tiltott mesterségét űzte. Gessóban, a falujában ezt mindenki tudta. Ez a szépen jövedelmező mesterség már akkoriban is kifejlődött üzletág volt, s ha csak valaki a maga ügyetlensége folytán nem került a hatóság kezére, nyugton alhatott. Senki sem hívta fel rá a kopók figyelmét.

Placido Tommaselli, hogy híres bandita-barátjának kedvezzon, két hölgyet is hozott magával Messzinából a vacsorára. Bruno ezt a megható figyelmet kellőképpen honorálta. Szikla pincéjében Szicilia és Kalábria legjobb borai pihentek s ezeknek is a legjavát hordatta fel asztalára. Bauso elismert legjobb szakácsát szerződtette, a legválogatottabb inyenésegeket

hordatta össze. A lakoma egy királyi asztalnak is díszére válhatott volna. És valóban királyi grandezzával vezették asztalhoz a két hölgyet, akik nem csak a jó vacsorát élvezték, de azt a boldog tudatot is, hogy hazatérve barátnőiket a sárga irigységig pukkaszthatják ez izgalmas kalandjuk elbeszélésével. Hogyne!... egy estét Pascal Bruno sziklavárában tölthetni!... az egész országban híres félelmetes bandita udvarlását fogadhatni!... ezzel nem mindenki dícselkedhet!

Az asztalhoz ülve, előkelő hölgyek módjára csak kényeskedve esipegettek az elébük tált nyaláncságokból. A kristálypohárban esillogó tüzes borokba csak a nyelvük hegyét mártogatták. Mint a grófnők!

Csak éppen hogy leültek a vacsorához, mikor a felszolgáló Ali egy levelet hozott be Placido Tommasellinek. Egy paraszt hozta Gessóból. A csempész sosem távozott szállásáról anélkül, hogy pontos címét meg ne hagyta volna. Sokkal előrelátóbb volt, semhogy egy esetleg ezidő alatt kínálkozó jó üzletet elszalasszon.

Mikor most a levelet elolvasta, a papírt gomolyagba gyűrve, haragosan ráncolta össze a homlokát.

— Krisztusra!... ez is jól választotta meg az időt!

— Mi baj, pajtás? — érdeklődött Bruno.

— Luigi Cama di Villa San-Giovanni kapitány...

Bruno élénken köbevágott:

— Ah! a rumszállítónk.

— Igen — bólintott Placido Tommaselli —, értesít, hogy hajójával a szokott helyen kikötött s egy egész szállítmányt akar leadni, mielőtt a vámőrök megneszelik az érkezését.

Bruno megértő lélek volt.

— Az üzlet mindenekelőtt!... csak menj nyugodtan utadra. Mi addig elmulatunk a dámákkal s itt várjuk be a visszajöttödet. Sose félj, minden jóból marad itt annyi, hogy jólakhatsz. Még az útitarisznyádat is megtömheted a maradékokból. Csak menj!

Placido Tommaselli habozott. Aztán, mintha házigazdájának az okoskodása meggyőzte volna, hirtelen felállt.

— Egy órába se telik és újra itt vagyok. A hely, ahol a kapitány kikötni szokott, alig ezer lépésnyire fekszik innen.

— No látod!... s az egész hosszú éjszaka a miénk. Béke veled, pajtás!

— Béke veled!... jó mulatságot és jó étvágyat, szép dámák!

— Jó utat, Placido!

Placido távozott. Bruno, aki mindig ura volt szavának, társa helyett is mulattatta a két nőt. Lovagias volt, sziporkázón szellemes és jókedvű. Sorra bontatta a borosüvegeket, maga

rakta a nők tányérjára a legjobb falatokat. Valóban nem panaszkodhattak.

A hangulat a tetőfokra hágott, mikor az ajtó újra felnyílt. Pascal Bruno meglepve fordult hátra. Placido Tommaseli még aligha jöhetett vissza. Nem is jött. Váratlan vendég érkezett. Egy máltai vándorkufár, akinek Bruno egyik legjobb vevője volt s akinek szabad bejárása volt az erődbe. Mindég megszimatozta, hogy Brunónak mire van leginkább szüksége, számon tartotta, mikor fogynak ki a készletei s tudta, hogy Bruno pontosan, csengő aranyakkal fizet. Hogy ez aranyak honnan származnak, azt nem kutatta! Ali már megszokta, hogy a nap vagy éj minden szakában, kérdés nélkül bebocsássa.

Bruno ezúttal is szívesen fogadta:

— Hozott Isten, öreg... mi jót hoztál?... reményilem akad a batyudban szép dámáknak való cifraság? Holmi tuniszi selymek vagy máltai csipkék! Vagy valami jófajta keleti nyalánkság, cukorkák a szerájból? Hoztál-e illatos dohányt Latakiából?... tudhatod, hogy a készletem fogytán van. Az ám, te... az ópiumod csodát művelt.

— Annál jobb... annál jobb... — motyogta a kufár.

— No mi lesz?... mire vársz?... miért nem hozod már be az árudat?

A kufár zavartan vakargatta a fejét.

— Megbocsáss... de most más okból jöttem. Nem az üzlet hozott...

Bruno felnevetett.

— Talán bizony az éhséged kergetett be?... megszimatoltad a peccsenyeszagot, mi?... no, akkor is szívesen látott vendég vagy. Ülj le erre az elárvult helyre, oszt egyél, amennyi beléd fér. Nyujtsd ide azt a poharat. Hadd töltssem tele! Ilyet csak királyok isznak.

A máltainak minden szíves kínálás dacára sehogysem akarózott a felajánlott helyet elfoglalni.

— Ismerem a borodat. Nem egyszer kóstoltam. Talán még királyok se isznak hasonlót... De most egyébért jöttem. Nagyon fontos mondanivalóm volna!

— No csak ki vele!

— Hát... azt éppen csak neked mondanám el.

— Mondhatod bátran! Beszélj...

— Nem igen való ez a dámák fülének...

— Akkor tartsd a hegvedben holnap reggelig, barátom!

— Bajos!... nagyon sürgős! Azonnal tudnod kell.

— Akkor pedig beszélj a dámák előtt. Nincsenek titkaim! Még aztán jól tudod, nem szeretem, ha megzavarnak a szórakozásaimban. Ilyenkor mindenki béken hagyjon. Még ha az életem forgása is kockán

— Hát... éppen erről volna szó.

Bruno megvetően mosolygott és teletöltötte a poharakat.

— Tisztességes emberre az Uristen vigyázt!... egészségedre öreg!

A máltai felhajtotta a bort.

— Így!... most pedig ülj le és beszélj. Ne kellesd magad. Halljuk a mondókádat.

Ez már parancsolón hangzott. Az óvatos máltai megértette, hogy nincs kitérés. Házigazdája szeszélyének engednie kell. Engedelmesen leült.

— Ezt már szeretem — bólintott elismerően Bruno —, mi újság hát?

— Tudod úgy-e — szólt a máltai —, hogy Calbaruso, Spadafora, Banso, Saponara, Divito és Domita bírait letartóztatták?

Pascal Bruno előbb nyugodtan kiürítette a marsaláját, amely Szicília madeirája. Csak aztán felelte:

— Hallottam valamit...

— S tudod-e — folytatta nekitüzesedve a máltai —, hogy miért tartóztatták le őket?

— Csak gondolom, barátom! De azt hiszem... aligha tévedek. Azt sejtem ugyanis, hogy Carini herceg még most sem vigasztalódott a szép Gemma grófnő útikalandja óta. Az aranyhajfonatok még nem nőttek ki eléggé. S miután e nevezett bírák, egy bizonyos Pascal Brunót, akinek a fejére pedig csekély háromezer arany

jutalmat tűztek ki, mindeztideig nem tudták előkeríteni, a nagyhatalmú herceg haragjában valamennyiét lecsukatta. Ilyen módon akarja megjavítani a hatósági lassúságot.

— Pontról-pontra eltaláltad.

— No látod!... azért mert ilyen elvonultan élek, ne gondold, hogy nem kísérem figyelemmel a világ folyását. Ami tudni érdemes, mindent tudok.

— Ezuttal tévedsz. Valamit mégse tudsz. Amit pedig nagyonis érdemes tudnod.

— Csak Allah mindentudó!... szokta mondani Ali. De csak folytasd, barátom, Figyelmesen hallgatlak. Mindig szívesen tanulok. De figyelmeztetek, léha fecsegéssel ne töltsd az időt. Csakis olyat mondj, ami érdemes a meghallgatásra.

A máltai habozott. Mintha még mindig azon töprengene, hogy a nők előtt beszéljen-e. De aztán mégis csak folytatta:

— Nos... a hat letartóztatott bíró összeállt, mindegyikük lefizetett huszonöt aranyat, vagyis összesen százötvenet...

— És mi célt szolgált ez a bőkezűség? — molygott rendíthetetlen nyugalommal Bruno.

— Azonnal megtudod... Kikerestek két-három embert, akiről köztudomású, hogy a te bizalmasaid s egyszerűen megkérdezték, hogy hajlandók-e jó árért segíteni őket az elfogatásodban?

Bruno most már hangosan, nagyon derüsen nevetett fel.

— Kárbaveszett fáradság!... a fejemme állok jól érte, hogy tíz mérföldre sem akadnak a körzetemben árulóra.

— No, csak ne játssz olyan könnyelműen a fejeddel! Az árulót igenis megtalálták.

Bruno felpattant. Összeráncolta homlokát és ösztönszerűen a késéhez kapott.

— Honnan tudod?

— Türtőztess magad! Hadd mondjam el sorjában. Egyszerű véletlen útján tudtam meg. Tegnap ugyanis Goto hercegnél jártam. Meszszina kormányzójánál. A megrendelt török szövetekeket szállítottam. Miközben e szövetekeket mutogattam, bejött a lakáj s valamit jelentett urának. De annyira halkán, hogy egy szavát sem érthettem. Csak azt láttam, hogy a herceg élénken figyel s ezt felelte: «Jöjjön be azonnal!» — Nekem pedig intett, hogy menjek a szomszédos szobába. Nem sejthette, hogy ismerlek, másként messzebb küldött volna. Így aztán a párbeszéd minden szavát hallhattam.

— Hát aztán?... mit érinthet ez engem?

— No csak várj!... majd mingyárt megtudod. A látogató, akit a kormányzó haladéktalanul fogadott... az áruló volt.

Bruno semmit sem szólt, csak az ajkába harapott és mereven felegyenesedve figyelt.

— Ahogy mondtam, minden szavukat vilá-

gosan hallhattam, — folytatta a máltai. — Hallottam, mikor felajánlotta, hogy könnyűszerrel kiszolgáltathat üldözőidnek. Olyankor, amikor legkényelmesebben rácsaphatnak. A saját erőddben, mulatozás, lakoma közben. Vállalta, hogy a csendőröket maga fogja szobád küszöbéhez vezetni.

Bruno most már közbevágott. Furesán, tompa hangon.

— Azt is tudod, hogy ki ez az ember?

— Tudom.

— A neve?

— Placido Tommaselli.

Bruno felugrott.

— Jóságos Ég!... Tommaselli!... alig negyedórája még itt volt!

— Itt?... ma este?... akkor bizonyos, hogy a csendőrökért ment! — kiáltotta izgatottan a máltai.

Tekintete végigsiklott az ünnepi asztalon, a két nőn, finomságokkal telet tálakon, borosüvegeken. Mintha csak most eszmélne rá, hogy itt ma vendégséget ülnek. S még izgatottabban folytatta:

— Igen, igen... ahogy bejelentette... Mulatozás közben vezeti nyakadra a kopókat, mikor legkevésbé gyaníthatnád. Baráti asztal mellett. Szökj... menekülj!... pillanatnyi vesztegetni való időd sincs.

Bruno gőgösen nevetett.

— Szökni!... én! — s tele torokkal kiáltott ki az ajtón: — Ali!... Ali!

A következő pillanatban Ali előtte állt.

— Idehallgass, fiam. Jól figyelj!... A kaput zárd be. Három kutyát eressz az udvarban szabadon, a negyediket, Lionnát kergesd ide hozzám. A történeteket készítsd elő.

A két nő mindaddig borzongva, némán hallgatott. De most egyiknek ajkára tört a mondhatlan rémület. Egy halk sikoly alakjában.

Bruno gáláns meghajlással fordult feléjük. De hangja metszően és ellentmondást nem tűrőn parancsoló volt.

— Istennőim, itt most nincs a dalolásnak helye! Csendet kérek, még pedig azonnal! A legtökéletesebb, néma csendet!

Fogvacogva, reszketve bujtak össze. Jéggé fagyva a félelemtől.

Bruno a máltaihoz fordult:

— Szórakoztasd a dámákat, barátom! Könnyű kell járnom a váramat!

Felkapta a sarokba támasztott puskáját s megindult az ajtó felé. De mielőtt a küszöböt átlépte volna, lába hirtelen megtorpant. Élesen fülelt.

— Mit hallasz? — fülelt fel a máltai is.

— Hogyan?... te nem hallod?... a kutyák ugatnak. Az ellenség közeledését jelzik. Úgy, ahogy beharangoztad!... a tudósításod pontos volt. Már itt is vannak a nyakamon...

Most felnyitotta az ablakot s kihajolva, furesén, különösen fütytyentett.

— Jól van, derék tigriseim... Jól van. Mindent tudok. Csendesüljetek.

A vérebek, gazdájuk hangjára elcsitultak, s hízeltgő morgással tömörültek az ablak alá. A két nő s a máltai irtózva, tágrameredt szemekkel figyeltek. Sejtették, hogy itt most borzasztó dolgok készülnek.

Az ajtó felpattant. Ali jött be, láncán vezetve Bruno kedvenc vérebét, Lionnát. A hatalmas állat láthatóan boldogan ugrott Brunóhoz s két hátsó lábára ülve, két első lábát gazdája vállaira fektette. Úgy nézett rá, mint egy ember, okosan, megértőn, kedveskedőn morogva.

Bruno szeretettel veregette háton.

— Jól van, Lionna... derék állat vagy!

Karját a kutya nyaka köré fonta és megcsókolta a homlokát, a két szeme között. Olyan meleg szeretettel, mintha a kedvesét csókolná. A hatalmas véreb erre alázatosan elébe feküdt. A parancsát várva.

— Gyerünk Lionna... gyerünk. Sietnünk kell.

És Bruno a kutyával kisietett. A két nőt és a máltait magukra hagyva. Lement az udvarra, ahol a három másik véreb nyugtalanul szimatolt keresztül-kasul, mintegy keresve, kutatva a vészt. Anélkül, hogy jeleznék, hogy nyomra

akadtak. A veszedelem nem lehetett egészen közel, mert e kutyák csalhatatlan ösztöne megérezte volna.

Bruno körüljárta az udvart, az egész külső területet. Lionna hűségesen kullogott utána. Majd a kutya egyszerre megállt, körülszimatolt s megfordulva eszeveszetten eliramodott. Egyenest a sziklafal egy pontjához. A fal lábánál minden izmát megfeszítette, mintha ugrásra készülne vagy a fal megmászására. Hatalmas éles fogait csattogtatva, üvöltve fordította egyre hátra a fejét, hogy gazdája követi-e?

Pascal Bruno már mögötte állt. A kutya viselkedéséből megértette, hogy ebben az irányban, egészen közel, bizonyára csak néhány lépésnyire egy ellenség rejtőzik. Eszébe ötlött, hogy annak a szobának az ablaka, amelybe akkoriban a foglyul ejtett derék csendőrt, Paolo Tommasit zárta, éppen erre a pontra néz. Gondolkozás nélkül visszasietett a házba. Lionna, egyre a fogait csattogtatva, vérbenforgó szemekkel utána . . . Mintha elérte volna gazdája szándékát.

Bruno áthaladt a szobán, ahol az ünnepi vacsorához terítettek. Ügyet sem vetett holtsápadt vendégeire, akiknek a homlokán a halálfélelem hideg verejtékcseppjei gyöngyöztek. Csak ment tovább, egyenest a szomszédos telje-

sen sötét szobába, amelynek az ablaka tárva volt.

A véreb, alighogy beléptek, hasra feküdt. Mint egy kígyó, csúszva, hason mászott az ablakhoz. A néma csendben hallatszott lázas lihegése. Mikor az ablaktól kellő távolságba ért, anélkül, hogy gazdája nógatását várta volna s mielőtt Brunónak csak eszébe is juthatott volna, hogy visszatartsa, kecsesen, mint egy óriási párdue, nekilendült az egyetlen kivezető útnak. A nyitott ablaknak... Nem törődve az ablak alatt tátongó húsz lábnyi mélységgel.

Bruno a kutyával egyszerre ugrott az ablakhoz. Utánabámult... Láтта, hogy a kutya egyenest egy magányosan sötétlő olajbokor irányába száguld. Egy pillanatba se telt s már hallotta egy ember felordítását.

Lionna torkonkapott valakit! Valakit, aki ez olajbokorban rejtőzött...

— Segítség!

Pascal Bruno felismerte a hangot. Placido Tommaselli hangját!

— Segítség!... ide hozzám... Bruno... ide hozzám!... hívd vissza a kutyádat... másként agyonszúrom!

Bruno harsogva felnevetett. Pokoli nevetés volt!

— Harapd Lionna!... harapd agyon!... halál az árulóra. Lionna!

Placido megértette, hogy Bruno mindent tud. Megértette, hogy rémes halálküzdelmében csak a maga erejére támaszkodhat. Fájdalomtól, dühtől elvakultan még egyszer felordított s megkezdődött a szörnyű élethalálharc. A kutya és az ember között!

Bruno puskájára támaszkodva, nyugodtan állt. Mint egy régi római, aki kedvtelve gyönyörködik az arénában az ember és fenevad véres küzdésében. A hold bizonytalan világánál nem tudta megkülönböztetni, melyik az ember s melyik az állat. Csak a hol egybefonódó, hol leeső, majd újra felpattanó két hatalmas testet látta, amelyek e borzalmas verekezésükben mintha egyetlen gigantikus tömeggé olvadtak volna. A vészes üvöltések káoszából nem hámozhatta ki az emberi s az állati hangot. Olyan szörnyűségesen egyformák voltak!

De néhány perc múlva az egyik test kibontakozott s végigterült a földön. Meredten kinyúlt. S többé nem is mozdult.

Az ember volt!

Bruno füttyentett Lionnának, sarkonfordult s újra átment a másik szobán, az ünnepi lakoma szobáján. Megint csak némán, anélkül, hogy egy tekintetre méltatta volna vendégeit. Lesietett, hogy beengedje kedvenc vérebét. Hogy elismerő simogatásával jutalmazza a jól-végzett munka után. De mikor a késszúrások-

tól vérző hatalmas állat becammogott, Bruno az ajtó nyílásából kitekintve, a hold világában, mintha puskák csövét látta volna felvillanni. A faluból felvezető út irányából.

Nyakán az ellenség! Placido Tommaselli jó munkát végzett. Igaz, hogy az életével fizetett érte!

Bruno eltorlaszolta a kivezető ajtót, aztán visszament a szobába, vendégeihez. A máltai a borosüvegekből merített erőt. A két nő a szoba egyik sarkában gubbasztott összebújva, sírva, imádságokat dadogva. Eszelős félelemmel.

— Nos? — vacogta a máltai.

— Nos? — mosolygott Bruno.

— Placido Tommaselli?... hol van?

— Sose féltsd!... az ő dolgát már elintéztük. De még egy sereg ördög jött a nyomába. Már itt is vannak a nyakunkon.

— Mi a szándékod?

— Mindenekelőtt, ahányat csak tudok, a másvilágra költöztetek.

— S aztán?

— Aztán a megmaradtakat jómagammal együtt a levegőbe repítem.

A két nő élesen felsikoltott.

— Csillapuljanak, szép dámáim — fordult feléjük gálánsan Bruno.

A két nő fuldokolva felzokogott. Bruno bekiáltotta Alit.

— Ali!... vezesd le a két dámát a pincébe. Lásd el őket minden kényelemmel. Semmiben se szenvedjenek hiányt. Adj nekik mindent, amit kívánnak. De a fáklyát ne hagyd lenn, nehogy a puskapor idő előtt felrobbanjon.

A két szegény teremtés kezeit tördelve, térdre roskadt.

Bruno türelmetlenül toppantott.

— Rajta!... indulás...

Ez az ellentmondást nem tűrő parancsoló hang a két nőt arra kényszerítette, hogy minden további ellenkezés vagy panaszszó nélkül engedelmesen kövessék Alit.

Bruno leszegzett fejjel állt a helyén. Megvárta, amíg a két nő tovatünt. Csak aztán fordult vissza a máltaihoz.

— Most pedig barátom, oltsd el sorra a fáklyákat... Úgy!... és húzódj a sarokba, ahol nem érhetnek a besüvítő golyók. Hallom az érkező muzsikuskok cincogását... kezdődik a tarantella!

X.

Néhány percbe se telt s Ali már visszatért. Vállán négy puska is lógott. Egyforma kaliberű valamennyi. Két karjával átfonva szorongatta a töltényekkel halomra rakott kosarat.

Pascal Bruno megkezdte előkészületeit. Mindenekelőtt az összes ablakokat felnyitotta, hogy egyszerre többfelé nyíljon lövési lehetősége. Ali egyik puskát felkapva, mohón állt egyik ablak elé. De Bruno szelíden visszataszította.

Szokatlan ellágyulással nézte a fiút s halhatóan, megindult hangon, mintha csakugyan a saját édes fiához beszélne, mondta:

— Nem, édes fiam!... ennek a dolognak az elintézése egyesegyedül énrám tartozik. A te fiatal életed sorsát nem kapcsolhatom az én kegyetlen sorsomhoz. Nem vihetlek magammal oda, ahova én megyek. Gyermekek vagy még. Előtted az egész hosszú élet! Te még nem tértél le a rendes élet útjairól. Higyjél nekem fiam, hallgasd meg a tanácsomat! Maradj te csak az emberjárta utakon.

De Alit nem győzte meg. Panaszosan ellenkezett:

— Miért nem engeded, hogy védelmezzelek, úgy, ahogy a kutyádnak engedted?... hiszen tudod, hogy e világon senkim sincs rajtad kívül. S ha te meghalsz, én is veled halok.

— Nem, Ali, nem szabad meghalnod! Értsd meg fiam, kettőnk közül egynek élni *kell*. Ha csakugyan meghalok, nem lehetetlen, hogy egy megbízatást hagyok hátra számodra. Fontos, nehéz, rettenetes megbízatást... Olyat, aminőt

csak apa bízhat a fiára. Megértettél? Az én fiamnak élni kell, hogy híven teljesíthesse apja parancsát.

A fiú okosan, nyiltan nézett a szemébe.

— Élni fogok. Ha az apa parancsol, a fiúnak szót kell fogadnia.

Bruno keze lehanyatlott. Ali lehajolt és hosszan, forrón megcsókolta ezt a lehanyatlott kezét.

— Valamit azért talán mégis segíthetnék...

— Töltsd meg a puskákat.

A fiú szó nélkül engedelmeskedett.

— És én? — morogta kuckójából a máltai.

— Téged barátom, békekövetnek tartogatlak.

Az ablakból kikémlelő Bruno e pillanatban a falú felől, a hegyről lekanyargó ösvényen egy második csapat fegyvereinek a felcsillanását látta a hold világában. Egyenest a magányos olajbokor irányába tartottak, amely alatt Placido Tommaselli véres teteme feküdt. Félremagyarázhatatlanul igyekeztek egyenest erre a pontra, a találka megjelölt helyére. Az első sorban lépkedők már bele is botlottak a halottba. Egy perc múlva valamennyien körülállták. De senki sem ismerte fel. Lionna a felismerhetetlenségig szétszaggatta.

Csekély logikával mégis következtethettek

a halott kilétére. Placido Tommaselli jelölte meg ezt a találkozási helyet. Ugyanezt az olajbokrot, amely alatt e véres húscsafatokra marcangolt halott feküdt. Más élőlénynek az árnyékát se látták. Ki is merészkedne ide? Világos hát, hogy ez a halott egyedül Placido Tommaselli lehet!

A csendőrök ebből viszont azt következtethették, hogy Bruno felfedezte az árulást. Hogy résen van! Készenlétben a fogadásukra! Fejüket összedugva tanácskoztak, nem sejtve, hogy Pascal Bruno az ablakból minden mozdulatkát élesen figyeli. Annyira mohón, hogy még ki is hajolt az ablakon, nehogy egy mozzanatot szem elől veszíthessen. Ez volt a veszte. A felhő mögül kibújó hold egy áruló sugara éppen e pillanatban rávilágított. Egyik csendőr tekintete megakadt rajta. Társait figyelmeztetve felmutatott a magasba:

— Oda nézzetek!... a bandita!

És zúgva morajlott végig soraikon a kiáltás:

— A bandita!... a bandita!

Feldördült az első puskatűz. Sivítottak a golyók... Egynémelyikük visszapattant a falról, mások Bruno feje fölött vagy mellett sívítva belecsaptak a szoba menyezetébe. Bruno minden lövésre lövéssel felelt. Egymásután

lőtte ki a négy puskát, amelyeket Ali villámsebességgel töltögetett a háta mögött. A négy lövésre négy ember esett el.

A lenti csapat első soraiban voltak csupán csendőrök. Mögöttük tömörültek a többiek, afféle nemzetőrök, akiket az utak biztonságának őrizetére toboroztak, s akik nem ismerték a katonai kiképzés szigorú fegyelmét. Ezek most az elesettek láttára meghökkentek!

— Hohó! — gondolták megzavarodva, — hát ilyen olcsón osztogatják itt a halált?

Placido Tommaselli jól kitervezett árulásának a sikerében bízva, valamennyien azt hitték, hogy könnyű dolguk lesz. Mert misem könnyebb, mint lecsapni egy védtelen mit sem sejtőre, aki fegyvertelenül, gyanútlanul mulat a vacsoraasztal mellett. Almaikban sem gondolták, hogy valamiképpen keresztezhetik számításait. S most imé, egy valóságos eltorlaszolt, fegyverekkel, töltényekkel felszerelt erőd várja őket. Rajtacsapás helyett annak rendje és módja szerinti ostromot kell megindítaniuk. Ők viszont az ostromlásra semmiképpen sem készültek elő. Minden kellő eszközük hiányzott. Se hágesójuk, amivel a falat megmászhatnák, még csak egy valamirevaló fejszékük sem, amivel az ajtót betörhetnék.

Egyetlen győzelmi lehetőségük ellesni a pillanatot, amikor Pascal Bruno a lövéshez cé-

lozva egy szemvillanásra feltűnik az ablak keretében. Ekkor kell lepuffantaniuk. Vagyis inkább kellene! De miután e jámbor fickók valamennyie szentül hitt Pascal Bruno megsebezhetetlenségének a legendájában, ez utóbbi eshetőségben egyikük sem bízott. A legokosabb, amit cselekedhettek, abbahagyni a szerintük amúgyis hiábavaló puffogtatást és lőtávolon kívül tömörülve, megvitatni a további teendőket. Annyira gyorsan mégsem tudtak visszakozni, hogy Bruno két jólirányzott lövéssel még kettőjüket le ne terítse.

Erről az oldalról hát pillanatnyilag elmúlt a veszély. Következett a másik oldal. Bruno átsietett a szoba szemközti ablakához. Erről látta az első csapatot közeledni, akiket a puskaropogás eddigre idecsődített. Természetesen, abban a pillanatban, mikor alakja az ablak keretében felbukkant, innen is sortűz fogadta. Jószerencséje ezúttal sem hagyta cserben. A golyók csak mellette vagy fölötte sivítottak el s egyik sem érte. Itt is csak megerősítette boszorkányos sérthetetlensége nimbuszát. Az ő lövései viszont itt is találtak. Ezt megérthette az alulról felhangzó cifra káromkodásokból.

Ezt a csapatot is az előbbinek sorsa érte. Sorai szertebomlottak. De ahelyett, hogy menekültek volna, ők is összetömörültek, még pedig a fal tövében, olyan módon, hogy Bruno most

már csak úgy lőhetett volna rájuk, ha féltetéssel mélyen kihajol az ablakon. Ez már túlságos vakmerőség lett volna. A sorsnak valóságos kihívása.

Bruno megelégedett az elért eredménnyel. Hogy mindkét oldalról úgyszólván egyszerre beszüntették a tüzelést.

— Elmentek?... győztünk? — súgta a máltai halkan.

— Még nem — felelte Bruno —, ez csak fegyverszünet. Bizonyára visszamentek a faluba a szükséges eszközökért s hágcsókkal és fejszékkel felszerelve fognak visszajönni. Nemsokára viszontlátjuk őket!

Színig töltött két poharat s az egyiket átnyújtotta a máltainak.

— Ám azért csak koccintsunk! A mi meglepetésünk sem fog késni! Ali, hozz fel hamar egy-két kis hordó puskaport ... Egészségedre, barátom!

A máltai meghökkent.

— Mit akarsz azzal a puskaporral?

— Ó... majd meglátod!.. semmi különöset!

Ali már hozta a hordócskákat.

— Így fiam... Most pedig fúrj egy lyukat ebbe a hordóba.

Ali fajának jellegzetes közönyösségével

minden szó és kérdés nélkül, szaporán engedelmeskedett.

Bruno ezalatt széthasított egy asztalkendőt s a foszlányokat összegomolyítva, tekeresbe sodorta s meghempergette egyik töltény puskaporában. Ezt a hevenyészett kanócot beillesztette a puskaporoshordó lyukába, s aztán e lyukat betömte megnedvesített puskaporral. Ilyen módon elzárta a levegőt a hordó belsejétől, s egyben a kanócot is megrögzítette. Sietve dolgozott, mint akinek megszámoltak a másodpercei. Így is volt! Mert éppen csakhogy befejezhette e furcsa előkészületeit, mikor az ajtó felől már felhangzottak a fejszezsapások.

Bruno felfülett.

— Nos?... mit mondtam?... jó próféta vagyok úgy-e?

A puskaporos hordocskát a szoba ajtajához gördítette. Ez az ajtó az udvarra levezető lépcsőre nyílt. Miután a hordót elhelyezte, visszament a szoba belsejébe, s leemelte a falról, tartójából az egyik lobogva világító fenyőfáklyát.

A máltai csak most eszmélt a valóságra.

— Ah!... kezdem érteni... — mormogta.

Ali ezalatt az ablaknál leselkedett. Őt e pillanatban csak a kívül történtek érdekelték. Hogy az ellenség minden mozdulatáról azon

pillanatban hírt adhasson. S most hirtelen hátraszólt:

— Jönnek... a hegy felől. Hágcsókkal...

Bruno is ott termett az ablaknál. Most már ő is látta a hosszú sorban felvonulókat, felszerelve mindazon eszközökkel, amelyek hiányán az imént csúfosan megfutamodni kényszerültek. Most azonban a nagyobb létszám biztos gőgjével annál bátrabban közeledtek. A zsákmányt már a markukban érezve.

— A puskát megtöltötted? — szólt hátra Bruno.

Ali már nyújtotta a puskát.

— Igen...

Bruno hátra se nézett, csak úgy vaktában kapta ki a fiú kezéből a puskát. Vállához emelte és nyugodtan, lassan célzott. Sokkal figyelmesebben még, mint az imént. A fegyver eldőrdült. S az elől haladó két csendőr egyike, éppen az, aki a hágcsót cipelte, elterült a földön.

Mögötte lépkedő társa előreugrott és elfoglalta a helyét. Bruno ezalatt újra célzott. Újra lőtt. S e második csendőr is holtan bukott le.

Másik kettő került a helyükre. Ezt a kettőt is ugyanaz a sors érte. De most már nem hátráltak. A létra köré tömörülve, egyesült erővel akarták a falhoz támasztani. S mintha ez a lét-rát gonosz varázslattal megbabonázták volna.

Mindég azt érte a gyilkos golyó, aki a megmászásnak készült. Bruno mesterileg célzott. Végül is nem tehettek egyebet, minthogy másodízben is meghátráljanak.

Bruno pillanatnyilag időt nyert. De nem sok haszna volt belőle. Mert míg egyik oldalon felszabadította a terepet, a másik oldalról annál hevesebben foytatták az ostromot.

A fejszecsapások egyre sűrűbben hangzottak az ajtó felől. A véredek üvöltésétől kísérve. Borzalmas hangverseny volt! S amilyen mértékben ritkultak az egyre tompábban hangzó fejszeütések, a kutyák üvöltése annál pokolibb arányokat öltött. Jelezve, hogy most már nemcsak hallják, de érzik, vagy talán látják is az ellenséget, az udvar kapuján hasított hasadékokon keresztül. Mikor a nyílás elég tágas volt arra, hogy egy ember keresztülférhetett, ketten-hárman egymás hátán bújtak be az udvarra. Ám alighogy lábuk odabenn földet ért, vészes felordításuk jelezte, hogy embernél, puskák'csövé-nél is szörnyűségesebb veszedelemmel álltak szemközt. Kívül maradt társaik a nyíláson keresztül hiába akartak volna a most már bennszorultakon segíteni. Nem lőhettek a kutyákra anélkül, hogy embert is ne találjanak. Nem tehettek egyebet, minthogy valamennyien betömörljenek és közös erővel védekezzenek e fenekvadak ellen.

Egymásután bemásztak. Az udvar megtelt. S megkezdődött a véres harc az emberek, s a négy állatkolosszus között, akik rettenetes fog-soraikat csattogtatva elállták a lépcső feljára-tát. Csak rajtuk keresztül igyekezhetek az eme-letre. Aki pedig ezeket a tigriseknél is véreng-zőbb vérebekeket megközelíteni merte, biztos ha-lálfia volt!

Egyik a másikat biztatta. Ha egy lépést előre merészkedtek, kettőt ugrottak hátra. Mikor az-tán a tumultus tetőfokra hágott, a lépcső tete-jén felpattant az ajtó. Ember helyett az ajtó ke-retében egy kis hordó jelent meg. A puskaaporos hordó! Valaki meglendítette... s a hordó lépcső-fokról-lépcsőfokra gurulva, egyenest az ember-gomolyag közé pattanva, felrobbant.

Óriási erejű volt a robbanás! Az egyik oldal-fal fülsiketítő dőrejjel omlott össze. Az udvaron halomban feküdtek a puskaportól megfeketült véres tetemek.

A kinnrekedtek a mennydörgésszerű robajra sápadtan meredtek egymásra. Egy pillanatig megtorpantak... De csak egy pillanatig. Aztán új sztratégiához folyamodtak. A két oldalról tá-madó csapat egyesült. Ilyen módon megnyirbált létszámuk még mindég háromszáz fejet számolt. Ez a tudat felrázta őket. Mintha csak most éb-redtek volna a lealázóan megszégyenítő érzés tudatára, hogy ilyen sokaságot egyetlen ember

sakkban tarthasson. Háromszáz épkezláb ember, háromszáz fegyveres harcos ne bírna el egy szál emberrel? Ha százszor Pascal Bruno is a neve! S ha valamennyi ördög és boszorkány varázslata védi is! Egy leverjen háromszázat!... ez már mégsem járja!

A csapatvezérek kihasználták embereik e kedvező hangulatát és szították a tüzet. Bátorságra serkentették őket. Majd szabályszerű hadoszlopba tömörítették embereiket. A fal leomlás következtében tátongó nyílás szabad bejárást engedett az udvarba. A kettős hadoszlopot egyenest e nyílásnak vezényelték. Minden akadály nélkül utolsó szálig behatoltak, s hadállásba helyezkedtek az emeletre vezető lépcsővel szemközt.

A legelsők, a hátuljövők bátorítására, nekiindultak a lépcsőnek. A többiek utánuk. Ellepték a lépcsőt. Visszafordulásról most már szó sem eshetett. Még ha akarták volna sem. Az emberoszlop ellenállhatatlanul kanyargott felfelé. Az ajtó megostromlására.

De nagy meglepetésükre az ajtó, amely mögött a félelmetes ellenséget sejtették, minden ostrom nélkül, magától engedett. Mint a szívesen várt vendég érkezésére, engedelmesen felnyílt. E nem várt könnyű győzelemre, mámoros diadalkiáltással buktak be egymás nyakán keresztül. De alighogy az első szobába betódul-

tak, a másik szobába vezető, szemközti ajtó is felpattant.

A második szoba közepén ült, egy puskaporos hordócskán Pascal Bruno. Mindegyik kezében egy-egy pisztolyt tartva. Nyugodtan nézett szembe a becsörtetőkkel. A nyitott ajtó küszöbén pedig a máltai állt. Halál sápadtan, irtózáttól tágra nyílt szemekkel.

— Megálljatok! — üvöltötte.

Erre a vérfagyasztó kiáltásra egy másodpercig meredten álltak valamennyien. Mit akar mondani?... ez a kétségbeesetten őszinte hang e pillanatban nem hazudhatott.

— Vissza valamennyien! — hörögte majdnem eszénkívül a máltai, — az egész erődöt aláaknázták. Ha egy lépést közeledtek, mind a levegőbe repülünk!

Az ajtó mint egy varázsütésre becsapódott. A diadalkiáltások az irtózat ordításaivá fajultak. Most már csak egy gondolat uralta őket. Menekülni... menekülni e pokol fészkeből! Egy-mást taposva bukdácsoltak alá a szűk lépcsőkön. Néhányan eszüik nélkül ugrottak ki az ablakon, azzal sem törődve ha lábukat, vagy akár nyakukat törik. Mintha már éreznék a föld rengését a lábuk alatt. Három percre se telt és Pascal Bruno erődjének ismét egyedüli ura maradt.

Csak Ali volt már mellette. Senki más. Mert a máltai a zürzavart felhasználva, maga is kiszökött kényszerült fogságából.

Mikor kinn minden elcsendesült, Bruno felállt és az ablakhoz lépett. Figyelmesen körülkémlelt. S ekkor látta, hogy a pilanatinnyilag visszavert ellenség új hadicselhez folyamodott.

Lőtávolon kívül forma szerint körülzárták az erődöt. Blokád... annak rendje és módja szerint! Minden lehető kijáratnál őrszemek posztoltak. E sűrű közelségben sorakozó őrhelyeken tábornokok világítottak. Hosszú, kitartó táborozáshoz készülten. Akárcsak egy igazi háborúban, egy hosszú ostromra számítva. Bizonyos, hogy új haditervet kovácsoltak.

E haditerv természetét Bruno rövid okoskodás után könnyűszerrel kitalálhatta.

— Úgy látom, ki akarnak éheztetni! — morgogta.

— Alávaló kutyák! — pattant fel dühösen Ali.

Bruno elmosolyodott.

— Szegény kutyáim!... értem véreztek el!... ne sértegesd az emléküket azzal, hogy az emberekhez hasonlítod őket.

Ali izgatottan leselkedett az ablaknál.

— Nézd... nézd... — lihegte.

— Mi az fiam?

— Nem látod?

— Mit?

— Azt a vörös fényt!

— Csakugyan!... mit jelenthet?... a hajnal még messze... Különben is... észak felől világít.

Ali borzongva dadogta:

— A falu... a falu lángban áll!

Bruno kihajolt.

— Csakugyan!... igaz!

S már hallották is a falu irányából a kétségbeesett jajveszékelések tompán idehatoló moráját. Bruno ösztönszerűen az ajtóhoz ugrott. S ahogy felcsapta, szemközt állt a máltáival.

— És te... honnan kerülsz ide?

— Azoktól jövök... ide hallgass... borzasztó dolgok történtek...

Reszkető kezével a homlokán gyöngyöző verejtékcseppeket törölte. Elhallgatott, mintha elfehéredett, reszkető szája nem bírná a szót.

— Mi történt... beszélj!

— Késégbeesett dühükben, hogy ennyien nem bírtak elbánni egymagaddal, felgyújtották a falut. S a parasztokat azzal fenyegetik, hogy csak az esetben oltják el a tüzet, ha valamilyen hozzájuk csatlakoznak és ellened jönnek. Másként az egész falut porrá égetik. Fegyverükkel hiúsítanak meg minden oltási kísérletet.

— Nos... és a parasztok?

— Megtagadták a kívánságukat.

Bruno diadalmasan, szinte boldogan kiáltotta:

— Tudtam!... Ó ezt jól tudtam!... inkább földönfutókká lesznek, semhogy egy hajamszálát érintsék. Derék, aranyszívű cimborák!...

Pillanatig megindultan hallgatott, aztán hirtelen elhatározással felvetette a fejét.

— Ide hallgass!... száguldj vissza és mondd meg amazoknak, hogy oltsák el a tüzet.

— Nem értelek.

— Megadom magam.

Ali rémülten hördült közbe:

— Atyám!... ezt nem teheted...

Bruno csillapítón fektette kezét a fiú fejére, aki melléje térdelt és könyörgőn fonta át a térdeit.

— Igen, fiam... Megadom magam. De csak egyetlen embernek. Úgy ahogy ígértem. S ez az ember Messzinában van. A tüzet nyomban oltsák el. S kerítsék elő azt az embert Messzinából, akinek minden ellenkezés nélkül kiszolgáltatom magam.

— Ki ez az ember?

— Paolo Tommasi, csendőrőrmester.

— Egyebet nem kívánsz?

— Még csak egyet...

Bruno hosszan, fájdalmasan nézett Alira.

— Ezt a fiút...

Mielőtt folytathatta volna, Ali, a mindig szótlan, mindig vakon engedelmeskedő, szenvedélyesen közbevágott:

— Az én életemet ne kívánjad... ha te meghalsz atyám, én sem akarok tovább élni.

Bruno szelíden korholta:

— Elfelejtetted fiam, hogy rád a halálom után is szükségem lesz? ...sőt... akkor csak igazán!

A fiú leszegte a fejét.

— Bocsáss meg atyám...

Bruno a máltaihoz fordult:

— Ereggy hát!... tedd, amit mondtam. Ha a tüzet eloltották, tudni fogom, hogy a feltételeimet elfogadták.

A derék máltai megindultan nyújtotta a kezét.

— Hogy éppen én vigyem ezt a hírt...

— Ej, mit habozol? Nem megmondtam előre, hogy te leszel a békekövet? Ez előre kiosztott szereped volt. De megállj... Hány házat gyújtottak fel?

— Elindulásom előtt négyet.

Bruno zekéje zsebéből előhúzott egy selyemzacskót, s odadobta a máltainak.

— Ebben a zacskóban ötszáz arany van. Ezt szétosztod azok között, akiknek a házat felgyújtották. Béke veled!

— Béke veled!

A máltai távozott.

Bruno a szoba sarkába dobta pisztolyát, s mintha alkalmasabb ülőhelyre nem is akadhatna, visszaült a puskaporos hordócskára. Hosszan, mélyen elgondolkozott. Ali a tigrisbőrön terült el a lábainál. Fejét összekulcsolt kezeire fektette, szemét lehúnyta. Nem mozdult. Mintha aludna.

Csend volt... A kívülről bevilágító vörös fény, — a tűz fénye — lassan-lassan elhalványult, majd egészen elhalt. A tüzet eloltották. Pascal Bruno feltételeit elfogadták!

Igy vártak csendben, mozdulatlanul. Jó másfél óra múlva az ajtó újra felnyílt. A küszöbön egy férfi állt.

Hallották-e az ajtó nyílását, vagy annyira elmerültek komor töprengésükbe, hogy nem észlelték meg az érkezőket? Bizonyos, hogy egyikük sem mozdult.

A küszöbönálló zavart köhécselésével igyekezett figyelmüket magára vonni.

Bruno visszafordult.

— Hozott Ég, őrmester barátom! Ezt nevezem katonai pontosságnak. Alighogy érted küldtek s már itt is vagy!

Mosolygott és felállt.

— Útban találtak. A szakasszommal menteltem a falu felé. Úgy mondták, hogy ide kértél... Hogy valami mondanivalód volna.

— Igazat mondtak. Be akarom bizonyítani, hogy szavatartó ember vagyok.

— Ezt amúgyis tudtam.

— Miután pedig neked megígértem, hogy a fejemre kitűzött háromezer aranyat egyesegyedül te fogod elnyerni, szavamnak állok.

A derék csendőr erélyesen csapott a kardjára.

— Azt már nem!

— Mit akarsz ezzel mondani, pajtás?

— Hát csak azt, hogy azt a háromezer aranyat inkább más úton akarnám elnyerni. Akárba a lutrin... De semmiképpen sem a te fejed árán.

— S ugyan miért nem?

— Mert ember vagy a talpadon. Bátor, aranszívű...

— Sose törődj vele, cimbora! A háromezer aranyon kívül egyéb jutalom is üti a markodat. Több annál! Az előléptetés.

— Igaz! — sóhajtott a fájókeserűen Paolo Tommasi.

— Meg aztán... most már amúgy is mind-egy! Megmondtam, hogy megadom magam. S tudod, hogy amit mondok, megtartom. Így hát a nyereség miatt ne inkább a te javadat szolgálja?

— Hát... ha ez visszavonhatatlan szándékod...

— Visszavonhatatlan.

— Akkor hát, bármennyire a szívem ellenére, hadd kísérjelek be.

— De nem addig, ameddig ezt a csürhét az ablakom alól el nem oszlattad. Látni se kívánom őket.

Paolo Tommasi a nyitott ablakhoz lépett. Kihajolt és messzehallható harsány hangon kiáltotta:

— Valamennyien elmehettek! A fogolyért én felelek! Jelentsétek Messzinában a letartóztatását.

Behallatszott a lentről beszűrődő örömszivaj. Majd csak tompa moraj... azután semmi... Elmentek.

Bruno az őrmesterhez fordult:

— Most pedig, ha nincs ellenedre, befejezhetnénk a vacsorát, amit ezek az ostobák ilyen otromba módon félbeszakítottak.

Az őrmesternek kedvére volt az ajánlat.

— Semmi kifogásom. Három óra alatt nyolc mérföldet meneteltem. Alaposan megéheztem és megszomjaztam.

— Annál jobb! Ezt az utolsó éjszakát illik is vígan eltöltenünk. Ali, kísérd fel a dámákat!

— — — — —

Öt nappal ez események után Carini hercegnek jelentették, hogy Pascal Brunót végre elfogták és Messzina börtönébe szállították. A szép Gemma grófnő csak egy hét előtt tért vissza önkéntes száműzetéséből. Hiúsága ugyanis nem tűrte, hogy ameddig aranyhaja újra ki nem nő, a társaságban mutatkozzék. Inkább falura utazott s ilyen módon Carini herceg is nélkülözni kényszerült a jelenlétét. Egy súlyos okkal több, hogy Gemma grófnő Pascal Brunót lelke mélyéből gyűlölje!

Mióta a grófnő visszatért, sugárzóbban és szebben, mint valaha, a fülig szerelmes herceg minden idejét nála töltötte. A nagyfontosságú jelentés is itt érte a grófnő villájában.

Nagyon eléggülten fogadta a hírt.

— Helyes!... Goto herceg utalja ki a kitűzött háromezer aranyat. Azonnal indíttassa meg a perét. Haladéktalanul tárgyalják le és végezzék ki.

Alighogy a parancssal távoztak, Gemma grófnő hízelgően kedveskedve fordult a herceghez. Jól tudva, hogy e kérő hangjának a herceg sohasem tudott ellentállni.

— Ó... mennyire szeretném látni ezt a híres banditát!... hátborzongató dolgokat beszélnek róla!... hacsak egyszer láthatnám!

— Ennél mi sem könnyebb, angyalom! — nevetett a herceg. — Itt fogjuk kivégeztetni, Palermóban.

Nem sejtette, hogy ez ígéretével milyen diadalmas örömet okozott szíve hölgyének.

XI.

Carini herceg szavatartó ember volt. Ígéretéhez híven, a per letárgyalása után elrendelte, hogy az elítéltet Messzinából kellő fedezet alatt Palermóba kísérvék.

A városi börtön a Palazzo Reale mögött állt, az elmebetegek kórházának tőszomszédságában. Ide kísérték nagy csendőri fedezettel Pascal Brunót.

Csak két napig maradt a cellájában. Harmadik nap reggelén levitték a siralomházba. Alkonyatkor a vasajtóban megzörrent a kulcs.

A börtönőr felnyitotta a nehéz ajtót s bebocsátotta a fogház papját.

Pascal Bruno Isten szolgájának megpillantására tisztességtudón felállt. De a gyónást megtagadta. A szent atya hiába erőlködött, semmiképpen sem bírta rávenni, hogy lelkén könnyítsen és meggyónjon. Végül is abba hagyta a rábeszélést s e különös, csökönyös ellenszegülés okát kérdezte.

— A halál elébe mégy, édes fiam...

— Nem félem a halált, Atyám! — felelte Bruno. — Sokkal gyakrabban álltunk szemközt, semhogy félhetnék tőle. Jól ismerem. Régi barátom. S ha más úton jönne, áldanám a jöttét.

— Nagy bűnös vagy, fiam...

— Annyira nagy, Atyám, hogy az én bűneimet talán már meg se bocsátának ott fenn...

— Isten kegyelme határtalan!... miért nem akarsz a lelken könnyíteni, fiam? ... aki ennyit vétkezett, ilyen fiatalon...

— Években fiatal vagyok, Atyám, de a szívem annál öregebb. Az éveket a fájdalmak pergetik. Az idő folyása maga mit sem számít. Boldogság vagy bánat osztályoz pillanatokra vagy évszázadokra. A hajam hollófekete, de egyetlen galambfehérhajú aggastyán sem élhetett többet, mint én.

E világban elszenvedett fájdalmainkat

olykor a másik világban javunkra írják, fiam. Aki megbánja bűneit, semmit sem veszített. Gyónjál meg fiam!... könnyíts a lelked.

— Nem tehetem.

— De hát miért?... miért?

— Egy jó gyónás feltétele úgyebár nemcsak a saját bűneink bevallása, hanem mások bűneinek az elfelejtése?

— Kétségkívül. Nemcsak kérni, de nyújtani is kell a megbocsátást. Enélkül a gyónás nem tökéletes.

Bruno dacosan vetette fel a fejét.

— Én pedig nem bocsátottam meg. Gyónásom tehát mit sem érne.

— Gondolkozz, fiam... Talán egyéb tart vissza? Olyan arányúnak érzed elkövetett bűneidet, hogy attól félsz, nem nyerhetsz feloldozást. Ismétlem, Isten könyörülete határtalan! Emberi ésszel fel nem fogható! Egy vezeklő lélek mindig remélhet.

— És mégis... Ha a feloldozás után, a halál előtt, ezek a lángoló vad, gonosz gondolatok hatalmukba kerítenek, Atyám...

— Akkor gyónásod gyümölcse kárbaveszett.

— Minek hát meggyónnom? Ezek a gondolatok szünetlenül az agyamban fészkelnek.

— Űzd el őket, fiam.

Pascal Bruno mosolygott.

— De hiszen csak ők éltetnek, Atyám! Egyetlen pokoli gondolat melenget. Enélkül a gondolat, a bosszú ez utolsó reménysugara nélkül, azt hiszi Atyám, kiállnék e szörnyűséges szerep eljátszására a nagy tömeg elé? Ha másként nem, a láncomat hurkoltam volna a nyakam köré, úgy vetettem volna életemnek véget. Ha Messzinában hagynak, ezt megis cselekedtem volna. De mikor meghallottam, hogy idehoznak Palermóba, hogy itt fognak kivégezni, másként határoztam. Mert tudtam, hogy Ő akarta így! Ő akart gyönyörködni halálomban.

— Ki?

— Ő...

— De ha így halsz meg, bűnbánás, megbocsátás, Isten könyörülete nélkül, kárhozatba döntöd a lelkedet!

— Így fog meghalni Ő is, Atyám!... megbánás, bűnbocsánat nélkül. Abban a pillanatban fog lecsapni rá a halál, mikor legkevesbbé várja. Gyónás, pap nélkül fog meghalni. Isten könyörülete nélkül! Együtt fogunk elkárhozni.

A vasajtó csikorogva nyílt fel.

— A kápolnát előkészítették a gyászmisére, Atyám — jelentette az őr.

A pap Pascal Brunóhoz fordult.

— Ó, fiam... még egyszer kérlek... könnyíts a lelkedben. Gyónjál meg.

— Nem tehetem, Atyám —, felelte nyugodtan Bruno.

— Akkor hát én sem tehetek egyebet, mint-hogy a gyászmisén buzgón imádkozzam Istenhez szegény, megtévelyedett lelkedért. E mise alatt talán megszállja lelkedet a megbánás és elűzi gonosz gondolataidat.

— Nem hinném, Atyám!

Bejöttek a csendőrök, s a vasravert Brunót átvezették Szalézi Szent Ferenc templomába, a börtönépülettel szemben. A templom ki volt világítva. Ősi szokáshoz híven, a halálraítéltek itt hallgatták gyászmiséjüket, s imádkozásba merülve itt töltötték utolsó éjszakájukat. Bruno kivégeztetése másnap reggel nyolc órára volt kitűzve.

A templom egyik — az oltárhoz legközelebb eső — oszlopára egy vaskarika volt erősítve. Ehez kapcsolták az elítélt derekára fűzött vasláncot. Ez a lánc elég hosszú volt ahhoz, hogy az elítélt az oltár lépcsőjét kényelmesen elérhesse és odatérdelhessen a jámboran megáldozóknak szánt helyre.

Pascal Brunót is ehez az oszlophoz láncolták.

A mise kezdete előtt az örültek kórházának

ápolói egy koporsót hoztak be, s a templom közepén felállított ravatalra helyezték. Egy aznap elhalt betegük feküdt e koporsóban. A kórház igazgatója, tudva, hogy ez este a templomban gyászmiséét olvasnak, azt akarta, hogy a kórház e másnap eltemetendő szegény halottjának lelke üdvét is szolgálja a gyászmise. Ezért küldte ide a halottat. A pap tudtával és beleegyezésével. A sekrestyés meggyújtotta a két viaszgyertyát s megkezdődött a gyászmise, amelyet Bruno leszegzett fejjel, áhitatosan hallgatott végig.

Mise után a pap jóságosan az elítélthez lépett. Megfigyelte az ájtatosságát, s azt remélte, hogy ez az áhitat jobb érzésekre vezérelte. Hogy most inkább hajlandó lesz a szent gyónással könnyíteni elkárhozandó lelkén. De Bruno csak a fejét ingatta. Nem!... dacára a misének... dacára az imádkozásnak, izzó gyűlölete még féktelenebbül lobogott. A pap megígérte, hogy másnap reggel hét órakor visszajön. Bízva abban, hogy a magányos éjszaka ezen a szent helyen, a Kereszttel szemközt, kiöli a bosszúvágy tüzét, megbékélteti a lelkét, bűnbánásra, vezeklésre bírja.

Bruno hát magára maradt. Teljesen magára...

Komor tűnődésbe merült. Mintha e rövid néhány óra alatt egész eddigi életét újra élte volna. Régi, fakó képek elevenedtek meg...

Ameddig ember emlékezete visszaterjedhet, minden visszatért. Legzsengőbb gyermekkorra. S e színfehér gyerekekévekben hiába kereste olyas cselekedetek nyomát, amelyek előhívhatták volna későbbi ifjúsága kárhozatait. Szüleinek engedelmes, szerető, jó fia volt. Emlékezett az atyai ház meghitt, békés, derűs nyugalma és emlékezett, hogy e derűt és békét, anélkül, hogy okát sejtette volna, zokogó fájdalom váltotta fel. A napra, amikor apja sötét arccal, törével övében hagyta el a házat, és még komorabban, véres pengéjű törrel tért vissza. Az éjszakára, amikor azt, akinek életét köszönhette, a szülőatyját, éj közepén hurcolták el erőszakkal házukból a pribékek, s egy másik éjszakára, amikor egy templomban, csakúgy mint most, gyászmisét hallgatott. Az elítéltek gyászmiséjét... csak úgy, mint most! Akkor az atyját látta az oszlop vaskarikájához láncolva, úgymint most önmagát!

Minthogyha a Végzet, a véletlen szeszélye, a Gonosz fennsőbbiséges győzelme a Jó felett terelte volna családjuk sorsát e gyászos merdebe. Lépésük nyomán átok fogamzott. Bármilyen úton indultak, a legfeketébb örvénybe szédültek.

Ez utakon hiába kereste a Gondviselés egyetlen áldását, a kegyes Ég egyetlen biztató mosolyát, a leghalványabb reménysugarat ..

S mintha valami furcsa láz ejtette volna nalamába, mintha még most, élete ez utolsó szörnyűséges perceiben valamit mégis elnyerhetne e kegyes égi jóságból, amelynek áldását annyi emberi ajak hirdeti, levetette magát a földre és homlokával verdesve a hideg kőkockákat, lelke egész meggyőző erejével kérte, könyörögte a Mindenhatót, hogy lebbentse fel előtte e rettenetes rejtély fátylát. Ajándékozza meg a *megértéssel*, legyen jóságos Atyja, vagy könyörtelen zsarnoka... Csak ezt a gyötrő bizonytalanságot ölje ki a szívéből! Ezt a nagy eltévelyedést!... Hát igen... ajándékozza meg a megtisztulással!.. a lelkét feloldó bűnbánattal... megbocsátással... Mint az utolsó reményszálba kapaszkodó, úgy hallgatta a szíve vad dobogását.

De ez a szív változatlanul csak egy szót dobogott, agyát változatlanul csak egy gondolat fűtötte:

— Bosszú!... bosszú!... bosszú!

S ekkor túlhevített fantáziája azt sugallta, hogy talán a halott fog válaszolni tévelygő kérdéseire. Egy elköltözött lélek fog visszaszállni és szívébe csepegtetni az isteni kegyelem égi vigaszát. Hogy egyenesen ezért hozták ide ezt a tetemet, a másvilág szimbólumát, földi hüvelyét annak, akinek lelke már egy másik világ-

ban kóvályog és aki már tudja, mily nevetségesen senki egy ember, egy testi hüvely, amely pedig, ameddig él, azt hiszi, hogy a világegyetemet csak az ő kedvéért teremtték...

Bruno a ravatalhoz közeledett. Sápadtan, meggyötrötten hajolt a koporsó felé. Rátekintett a halottra. A ravatalon egy nő holtteste feküdt.

Pascal megborzongott. A nő arcát kutatta.* De a szemfedő egy sarka ráborult az arcra és eltakarta Bruno szeme elől. S most hirtelen, ösztönösen, mint egy villámcsapás, eszébe jutott Teresa. Teresa... akit azóta az átkos nap óta, mióta Istennel, emberekkel szakított, nem látott viszont. Teresa, aki a haláltarantella után eszét veszítette s aki három esztendő óta élt ugyanebben az örültek házában, ahonnan most ezt a ravatalt, ezt a halottat idehozták.

Teresa!... akivel a szörnyűséges sors talán itt hozta össze az oltár előtt. Nem fehér menyasszonyi ruhában, úgy, ahogy megálmodta, nem pirulón, szerelmesen, hanem halotti lepleben, viaszfehérre merevedve. Halott menyasszony, s a legborzalmasabb halál küszöbén: az akasztófa árnyékában álló vőlegény!

* Olaszországban a halottakat fedetlen arecal ravatalozzák fel a templomban. Csak utolsó percben, mielőtt a sírgödörbe bocsátják, szegszik rá a koporsó fedelét.

A kínzó kételyt nem bírta tovább. Kinyujtotta. A lánc! A derekára fűzött lánc. Amely felemelje. Nem érte el... Valami visszarántotta reszkető kezét, hogy a szemfedél sarkát nem volt elég hosszú, hogy elérhesse a halottat s odarögzítette az oszlophoz. Hiába nyujtogatta kétségbeesetten a karját. Bár csak néhány lépésnyire volt, mégsem érte el a szemfedőt. Pedig ha fellebbenthetné volna, csak éppen a sarkát, amely a halott arcára borult, innen is felismerhetné volna. Keresett valamit, aminek a segítségével célját elérhesse. De semmit sem talált a kezeügyében. Lehelletének az erejével akarta meglibbenteni a könnyű leplet. Ez sem sikerült. Mintha márványból lett volna, merevmozdulatlan maradt. Tehetetlen dühében két erős kezével húzta, tépte, rángatta a láncát, minden erejét megfeszítve ketté akarta törni, de a vasszemek nem engedtek ember erejének.

Két keze ökölbe szorult, homlokán hideg verejtékcseppek gyöngyöztek. Lekuporodott az oszlop alá, feje összekulcsolt kezére csuklott s ott maradt mozdulatlanul, mint a kétségbeesés megmerevedett szobra. Még sem moccan reggelig, ameddig a pap, úgy ahogy ígérte, vissza nem jött a templomba.

Isten szolgája fenkölt komolysággal, mélyen megilletődve közeledett a halálraszánthoz.

Mikor a közelébe ért, megállt, és hosszan, megindultan, vérző szívvel nézte a mozdulatlanul gubbasztót. Isten nyájának egy megtévelyedettjét!... Azt hitte, alszik!... Szegény, nyomorult, bűnös lélek!... Sajnálta felébreszteni.

De hogy álmom jött a pilláira, hogy aludni *tudott* ezen a szörnyű utolsó éjszakán, ebből arra következtetett, hogy megbékélt Istenével és önmagával, hogy bűnös lelke kész befogadni a töredelmes gyónás útján elnyerhető megváltó feloldozást! Ez nem is történhetett másként.

Közelebb lépett és szelíden megérintette Bruno vállát. Bruno az érintésre megreszketett és feltekintett.

— Nos fiam... magadba tértél? Készen állsz a gyónásra? Mert én készséggel megadom a feloldozást.

— Még nem tudon, Atyám...

— Hogyan?... *Még* nem tudod?... Nem sok az időd, szegény fiam. Megbékéltél-e önmagaddal és minden e földön élő felebarátoddal? Kéred-e gyónásod árán Isten bocsánatát, és megbocsátottál-e embertársaidnak? Felelj, fiam!

— Még nem tudom, Atyám! De egy perc, egy pillanat múlva már felelhetek. Ha előbb egy csekély kérésemet teljesítette, Atyám.

— Minő kérésedet?... Beszélj!

— Lebrentse fel annak a szemfedőnek a

sarkát, Atyám. Hadd láthassam a halott nő arcát!

A pap minden okoskodás nélkül teljesítette e furcsa kérést. Odalépett a ravatalhoz és fel-emelte a szemfedő sarkát, amely eltakarta a halott arcát. Bruno lázas izgatottan emelkedett fel és hajolt előre.

Sejtelvei nem csaltak. A halott Teresa volt. Pillanatig halálos szomorúan nézte, aztán fáradtan legyintett a kezével. Mintha azt jelezné, hogy a pap újra letakarhatja a halott nő arcát. A pap elérte a néma intést és engedelmeskedett.

— Nos, fiam? E szegény elköltözött arcának látása megerősített jámbor szándékodban?... Felelj!...

— Most hát felelek, Atyám! Ez a nő és én ártatlanoknak születtünk, jó szándékkal elteltén indultunk az életnek. Az életnek, amely egymás útjába vezetett. Szerettük egymást. Boldogságra éhesen. És megesküdünk, hogy egymáséi leszünk. Hogy történjék bármi, soha el nem hagyjuk egymást, várunk egymásra, máshoz nem kötjük az életünket. Ő készítette esküszegésre ezt a nőt, úgy, ahogy engem gyilkolásra készítetett. Ő kergette ezt a nőt az örületbe, engem a kétségbeesésbe. A sírba, ahova ma mind a ketten megyünk. Nélküle ma boldogan él-

nénk, elégedetten, mint a többi jámbor hívő. Ő volt az átkunk!... A jó Isten megbocsáthat neki... ha tud! De én soha meg nem bocsátok! Soha! Még a síron túl sem!

A templom ajtaja felnyílt. A pribékek jöttek Brunóért.

A pap fájo szívvel hajtotta le a fejét. Minden igyekezete, foházkodása, hogy e megtévelyedett lelket a bűnbánás vezeklésével visszaterelje Isten nyájának aklába, megtört ez ember szívében lángoló féktelen, olthatatlan bosszúvággyal szemben. Milyen mérhetetlen lángja a gyűlöletnek loboghat e szerencsétlen szívében, ha most, nyomorult élete utolsó megszámlált perceiben inkább tudatosan indul az örök kárhozatba, semhogy megbocsásson egy ellene vétett embertársának...

S a jóságos lelkiatya e megtörhetetlen daccal szemben nem tehetett egyebet, mint hogy összekulcsolt kezekkel, letérdelve, forrón imádkozva, könnyektől elborult tekintettel nézte a távozót, a megláncoltat, aki emelt fejjel, gőgösen haladt a pribékek között.

Tündöklően ragyogó tavaszi nap köszöntött Palermo városára. Az ég azúrkékjét egy bárányfelhő sem zavarta. A levegő mámorítóan balzsamos volt. Szerelmes menyasszony álmodhatja ilyennek az esküvője napját. Amikor a szívében kacagó boldogságot az ég, a nap, minden virág, minden csattogó madár ujjongva visszhangozza. Ünnepi nap volt.

Mert Palermo, a boldog város, ünnepre készült. Az egész Sziciliát megfélemlítő rettegett bandita kivégzésének ünnepére. Az összes iskolákban szünetelt a tanítás, üzletek zárva, a város egyetlen épkézláb lakosa el nem mulasztotta volna, hogy e borzalmas színjátékban gyönyörködjön. Csak a magukkal tehetetlen elaggottak, az ágyukhoz szegezett betegek s a még járni nem tudó gyerekek maradtak ott-hon. Sőt, ez utóbbiak nagyobb részét ünneplőbe öltözött anyjuk magával cipelte, míg a többi öklömnyi poronty a szoknyájába akaszkodott. Ezeknek kis agysejtjeikbe már belerögződött ez a kép, amelyre majdan érett korukban is visszaemlékezhetnek.

Az elítéltnak a Szalézi Szent Ferenc

templomból, ahol utolsó éjszakáját töltötte, a Marina térre, ahol az akasztófát felállították, a Toledo uccán kellett végighaladnia. A hosszú uccán annyi ember nyüzsgött már a kora hajnali órákban, hogy a tolongás már-már életveszélyessé fajult. A közönség előkelőbb rétegei, a finnyásabbak, természetesen nem vegyültek a nép közé. Ezek, akár egy színház díszelőadásán, páholyaikból — az ablakokból — élvezték az előadást! Szép dámák, akik máskor ilyenkor még legédesebb álmaikat aludták selymes, csipkés ágyaikban, izgatottan, kipi-rult arccal, csillogó szemekkel hajoltak ki az ablakokon díszesen, kacéran, minden vizsga tekintet kritikáját elviselhetőn. Mintha ez alkalomra még a szokottnál is különösebb gonddal öltözködtek volna.

Palermó és a környék zárdáinak apácái sűrűn rácsozott ablakaik mögött szorongtak. S ezen senki meg nem botránkozott. Egész Sziciliában az a szokás dívott, hogy e szent-életű nők, akik a világ minden szórakozásától elzártan éltek, úgy az egyházi, mint a profán ünnepségeket végignézhették, olyan módon, hogy ők mindent láthattak, de őket viszont senki se láthassa. E célból minden zárda egy-egy emeletet bérelt a Toledo ucca valamelyik házában. Mert minden egyházi körmenet, s minden világi ünnepi céció ezen az uccán haladt

végig. Az egyes zárdákat e kibérelt házakkal földalatti alagutak kötötték össze, amelyek olykor félmérföldre is terjedtek. Az apácák láthatlanul, fátylaikba burkoltan, az alagutakon keresztül jutottak kibérelt helyeikre, a sűrűn rácsozott ablakok mögé.

A házak tetőin, mint búzaföldön a szélben ringó érett gabonakalászkod, hullámszórt a legalsóbb rend, a legvállalkozóbb szellemű publikum, amely e nyaktörő helyet választva, e kakasülői magaslatról mindent kitűnően láthatott.

A templom ajtaja előtt várt az öszvéres szekér, a szokott fogat, amelyen a halálraítéltet a bitófához hurcolták. E szekér előtt haladtak hosszú kettős sorban a fehér vezeklőbarátok. Az első magasra tartva vitte a keresztet, a négy utolsó a koporsót, amelybe majd a kivégzett kihűlt tetemét fektetik. Mögöttük lovagolt markos, fekete lován a hóhér, kezében skarlátpiros zászlaját lengetve. Jobbról-balról két segédje, gyalog. A szekér mögött a feketecsuklyás barátok hosszú sora, égő gyertyákkal kezükben, halk imáikat mormogva. Leghátul a katonák és csendőrök fegyveres szakaszai.

A tömeg között, a tolongók közé szürkekámzsás alakok furakodtak, nyakig zárt csuklyáikból csak szemük és szájuk helye maradt

szabadon. Egyik kezükben csengetyűt ráztak, a másikban kötélkorbácsot pattogtattak. A barátok imádkozásának tompa moraja, a fülsiketítő csengetés, a tömeg lázas zsibongása elképesztő káosszá növekedve töltötte be a levegőt.

Annál is inkább, mert mint a futótűz terjedt el a tömegben a hír, hogy az elítélt nem akart meggyónni. A mély vallásosságtól átítatott szicíliaiak lelkében ez a hír nemcsak megdöbbenést, visszatetszést keltett. Jóval többet annál! Mert amilyen rajongón vallásosak voltak, a déli népek fantáziájától átfűtve, époly könnyen hajlottak a babonára is. Pascal Brunónak eddig is az volt a híre, hogy a Gonosszal szövetkezett. Másként hogy is pattanhatott volna le megsebezhetetlen testéről nem egyszer a gyilkos golyó! A nép hitét, saját céljai érdekében, ő maga igyekezett minden alkalommal megerősíteni. S e kárhozatos nimbuszát most még erősebben alátámasztotta a hír, hogy a szent gyónástilyen konokul megtagadta. Nem könnyíthetett a lelkén, mert ezt a lelket már régen eladta az ördögnek! Kíváncsian, fagyos rémülettel bámulták e mindörökre elkárhozottat, amint a hóhérszekéren, a halotti zsoltárokat éneklő fehér- és feketecsuklyás barátok között előttük elhaladt. És lázas-izgatottan tömörültek a Toledo uccá-

ból a Marina térre kanyargó menet mögé, amely most már szinte beláthatatlan hosszú vonalban tekergőzött.

E nagy sokaságban Pascal Brunó volt az egyetlen ember, aki változatlanul megőrizte hideg nyugalmát. Úgy nézett a tömegre, mintha nem is ő volna a megalázott. Hűvösen, érzéketlenül, majdnem udvariasan. Mint aki tudja, hogy a közönséget nem illik becsapnia. Mint aki ismeri az egyén kötelességét a társadalommal szemben, e társadalom jogait az egyénnel szemközt. Mint aki utolsó pillanatig híven teljesíti a kötelességét és senki neheztelését sem akarja magára vonni.

A város központján, ott, ahol a Cassero ucca két oldalról keresztezi a Toledo uccát, a menet egy percre megállt. E megpihenésre a tömeg készítette, amely túlhevített izgalmaiban keresztültört a katonák és csendőrök kordonját és belevegyült a menetbe, a csuklyás barátok soraiba. Pascal Brunó e percnyi megállást felhasználva, hirtelen felállt a szekérben. Gyorsan körülnézett, mintha keresne valakit. Homlokát összeráncolta, tekintete élesen kutató volt. Mintha valakihez szólni akart volna, egy utolsó jelt adni, utolsó akaratot közölni... De, úgy látszott, azt, akit keresett, nem találta. Visszaült a hevenyészett szalmaülésre. De az arca jóval sötétebb, komorabb volt, mint

az imént. Szemeiben nyugtalan fények cikáztak. Mintha elveszítette volna fenséges önuralmát... Valami kizökkenthette az egyensúlyából... Ám azért nem mozdult, míg csak a Marina térre nem értek.

Itt a tömeg összetorlódása következtében a menet újra megállni kényszerült. Bruno most másodízben is felállt. Vizsga tekintettel kémlelt körül. A tér túlsó oldaláról meredt rá a bitófa. Mintha e hatalmas teret köröskörül emberfejekből kövezték volna, úgy szorongott négyszögben ember-ember hátán. A paloták erkélyei zsúfolva voltak. Csak Butera herceg palotájának márványoszlopos erkélye volt teljesen üres és elárvult. Ott egy lélek sem mutatkozott. A palota csukott ablaksora szorosan le volt függönyözve, hogy még csak ki se tekinthessen senki. Annál szembetűnőbb volt a szomszédos palota erkélye, virágdísztől, drága keleti szőnyegek pazar színpompájától ékesen. Bíborbársony baldachin alatt, aranytámlás borkát karosszékek sorakoztak. Mint megannyi királyi trónszék! Középen, egy magaslaton, a legpompásabb karosszékekben, hódolói udvarától, Palermo legszebb főúri asszonyaitól, legelegánsabb főnemes lovagjaitól körülvéve, trónolt a szépséges Gemma grófnő, a mindenható alkirály kedvese. Akiről köztudomású volt, hogy még az alkirálynál is mindenhatóbb, mert hi-

szen a vakon szerelmes Carini herceg imádottjának minden szeszélyét teljesítette.

Gemma grófnő páholyául a bitófával szemközti erkélyt választotta. Hogy a sóvárgott színjáték minden mozzanatában kedvére gyönyörködhessen, hogy gyűlölt ellenségének haláltusájából pillanatot se veszíthessen.

Ezen az erkélyen akadt meg Pascal Bruno körbefutó tekintete. S a két tekintet keresztezte egymást. Egy majdnem királytól imádott kegyencnő s a halálraítélt bandita pillantása összevillant. Mint két éles tör pengéje! Egyformán gyűlölelettől, bosszúvágytól lángolón!

Pascal Bruno eddig nyugodt, közönyös arca eltorzult a gyűlölelettől, véresre harapta elfehéredett ajkait, s ahogy kezeit görcsösen ökölbe szorította, tenyeréből kiserkent a vér... Gemma grófnő gőgösen, megvetően mosolygott s a diadalmas elégtétel egy árnyalattal még élénkebbre festette márványarcának rózsáit.

A két tekintet még konokul egymásbafonódott, mikor a szekér körül hullámozó tömegeből furcsán éles kis fütty hallatszott. Mint egy jeladás... Bruno megrekesztett. Most már az ő arcába is visszatért az élet pírja. Villámgyorsan a fütty irányába fordult. Nyugodt volt megint, szoborszerűen nyugodt. De most már az ő tekintete lángolt diadalmas örömmel. S mikor

a menet újra megindulni készült, érces, erős hangon harsogta:

— Megálljunk!

Ez a kiáltás bűvös hatást váltott ki a tömegből. A sokezernyi emberi láb egyszerre torpant meg. Úgy álltak ott, mint a földbeszegzett cövekek. Minden fej az elítélt felé fordult, minden tekintet rámeredt. Csodálkozva, mohón, kérdő kíváncsisággal. Mit akarhat?

— Mit kívánsz? — kérdezte a hóhér.

— Gyónni akarok — felelte Pascal Bruno.

— Elkéstél. A szent atya már nincs melletted. Magad küldted el.

— Mert megszokott gyóntatóatyámnak akartam meggyónni, akiről tudtam, hogy nem hagy cserben. Hogy időre eljön. Itt is van! Látom itt balról lenn az emberek között. Idegen papnak nem gyóntam. De neki meggyónok.

A hóhér türelmetlenül, visszautasítón legyintett kezével. De nem számolt a tömeg hangulatával. A közelállók elkapták az elítélt szavait, meghallották a kívánságát. S mint a futótűz terjedt végig a tömegben a hír, hogy az elítélt gyónni akar. Először csak zúgó moraj alakjában, aztán mind hangosabban tört fel a követelő, fenyegető kiáltás:

— Engedjék hozzá a gyóntatóját!... gyónni akar!

A hóhér nem ellenkezhetett a tömeg akaratával. Engednie kellett. S az emberek már utat nyitottak a papnak. Egy fiatal, olajbarnaarcú csuklyás barátnak, akinek lázastekintetű szeme, esonttá soványodott arca aszkéta életről beszélt. Fejét lehajtva, komoly méltósággal lépett az elítélt szekéréhez. Felkapaszkodott a hágsón, belépett a szekérbe.

Bruno azon pillanatban a szalmára térdelt. S mint egy adott jelre, az ucca kövezetén, házak ablakai mögött, erkélyeken, házak lapos tetőin, az egész tömeg, utolsó szálig minden ember le-
térített. Csak a hóhér ült lóva hátán. Mintha megbélyegzett mestersége kizárná az általános ájtatoskodásból.

A csuklyásbarátok a haldoklók imáját énekeltek. Hangjukkal útját vágva, hogy a szent gyónás titkai avatatlan füleket érhessenek. Bár erre mi szükség se volt, mert a tömeg zsi-
bongása úgylis előtte a két beszélő hangját.

— Csakhogy itt vagy! — mormogta Bruno.

— Itt vártalak.

— Régen kereslek.

— S én régen vártalak.

— Attól rettegetem, hogy nem váltják be adott ígéretüket.

— Beváltották. Szabadon engedtek.

— Hála az Égnek! Most jól idefigyelj!

— Figyelek.

— Minden szavamat az emlékedbe vésd!

— Hallgatlak.

— Nézz jobbra... erre!...

Bruno csak a vállát rándította a jelzett irányba, mert béklyós kezeit nem mozdíthatta.

— Látod amott szemközt azt a virágfüzerekkel ékesített aranyos erkélyt?

— Látom.

— Azt a szép fiatal, aranyhajú nőt a bíborbaldachin alatt? Rózsákkal a hajában...

— Látom. Térdelve imádkozik, mint a többi.

— Igen... Mint egy imádkozó angyal. Nos... ez az imádkozó angyal Gemma di Castelnovo grófnő.

— Akinek az ablaka alatt lestelek, mikor megsebzett válladdal kiugrottál?

— Ugyanaz! Aki életem minden átkának, szerencsétlenségemnek az okozója. Aki első bűnöm elkövetésére kényszerített. Aki miatt idejuttattam.

— Értem.

— Akkor azt is megérted, hogy nem halhatok meg nyugodtan azzal a tudattal, hogy ez a nő, aki életemet már itt a földön pokollá változtatta, boldogan, megbecsülten, hódolattól és tisztelettől övezve él tovább halálom után.

Pillanatnyi szünet után a fiú erősen, komolyan nézett Brunóra.

— Nyugodtan halhatsz meg! — felelte.

A hangja nem remegett. Egy pillája sem rebbent.

— Köszönöm, Ali!

— Engedd, hogy megcsókoljalak, atyám.

— Áldjon ég, fiam!

— Áldjon ég!

A tömeg csak azt látta, hogy a fiatal csuklyás barát átöleli és megcsókolja az elítéltet. Ezen senki sem csodálkozhatott. Mert ez a gyónatópapok általános szokása volt azon pillanatban, mikor a vezeklő bűnöst feloldozták bűneik alól. Azt is látták, hogy miután megadta a feloldozást, a barát lelépett a szekérről és beleveszett a nyüzsgő tömegbe. Többé senki sem látta.

— Induljunk — szólt megint erős hangon Bruno.

S a menet, mintegy engedelmeskedve a parancsoláshoz szokott hangnak, lassan megindult.

Ezóta már mindenki felállt térdeplő helyzetéből. A szép dámák elfoglalták előbbi helyeiket. A robbanásig hevített izgalom tetőfokára hágott. Csak Gemma ült nyugodtan mosolyogva bíborkarosszékében. Csak ő nézte látszólag közönyösen a bitófa felé kanyargó menetet. Pedig az egész tömegben senkinek a szíve sem dobogott lázasabban a diadalmas elégtételtől.

A bitófa emelvénye előtt a hóhér megállította lovát. A kantárszárat odadobta egyik segédjének s leszállt a ló hátáról. A hóhérsegéd elvezette a lovat, a hóhér pedig felment az emelvény lépcsőjén. Míg mindenütt másutt e bitófák egy nagy »F« alakjára készülnek, Olaszországban nagy »H« alakúak. Olyan módon, hogy e »H« két szélső oszlopát összekötő rúd, tetszészerinti magasságban szabályozható. A skarlatzászlót egyik oszlop csúcsára erősítette. Aztán megbizonyosodott, hogy a kötél elég erősen lóg-e? A zekéjét ledobta, hogy szabadabban mozgasson.

A két hóhérsegéd a szekérhez lépett, hogy az elítéltet lesegítse. De Pascal Bruno ezalatt már a maga jószántából lelépett a szekérből. Válllaival lökte odébb a hóhérsegédek s olyan gögösen felvetett fejjel, olyan biztos lépésekkel haladt fel a bitófa lépcsőjén, mint király a trón-emelvényére. Önként helyezte a felvezető létra alsó fokára a lábát.

A morajló zsivaj zúgását halálos csend váltotta fel. Szinte hallatszottak a félelemtől kalapáló szívek dobogásai. Voltak, akik felzokogtak, mások irtózáttól tágrameredt tekintettel néztek a bitófára, ajkukra fagyott kiáltásukkal.

Egyik fehérkámzsás barát kezében a keresztel olyan módon helyezkedett el Pascal

Brunóval szemközt, hogy az elítélt utolsó pillanataig a szent keresztet szem előtt tartani kényszerüljön. A koporsót hozó négy csuklyás barát terhét leállította a bitófa emelvénye alá. A katonák és csendőrök kordönt vontak az emelvény köré s e kordonon túl szorongott a tömeg. A kordonon belül nem volt más, mint a csuklyás barátok, a hóhér segédeivel és az elítélt.

Pascal Bruno segítség nélkül mászott fel a létrán. Pillanatra sem zökkent ki a nyugalmaiból. Még arra is jutott ideje, hogy a szemközti erkélyre egy pillantást vessen. Hogy elkapja Gemma grófnő tekintetét. Hogy rámosolyogjon... Rámosolygott abban a pillanatban, amikor a hóhér a kötelet a nyakára hurkolta, amikor derékon ragadta és ellökte a létráról. Ő maga minden erejéből ránehezedett Bruno vállára, míg a két hóhérsegéd a két lábába akaszzkodott, súlyúkkal lehúzva a kötelet. De a kötélen e négyszeres emberi súly elbírásához nem volt elég erős. Kétségesszakadt... Elítélt, hóhér, hóhérsegédek, az egész pokoli gomolyag ott hentergett a bitófa alatt az emelvényen.

Az első, aki felpattant, maga az áldozat volt. Pascal Bruno!... akinek kezeiről az akasztás percében leoldották a bilincseket s aki most a vérfagyasztó csendben ijesztőn, komoran egyenesedett fel. A tömeg irtózva látta mellén, jobbfelől egy kés markolatját... A hóhér kését!...

amelyet gazdája a meghíúsult akasztás pillanatában markolatig döfött az áldozatba.

Pascal Bruno kirántotta a kést.

— Nyomorult!... — dörögte a hóhér felé —, nyomorult!... nem vagy méltó arra, hogy hóhér légy!... se bandita! Nem tudsz akasztani. Még gyilkolni se!

S a hóhér kését ő maga döfte markolatig balfelől egyenest a szívébe.

Azon pillanatban holtan bukott le.

Leírhatatlan kavarodás támadt. Falrengető üvöltés reszkettette meg a levegőt! Egymáson keresztül gázoltak a menekülők. Mások viszont egymáson keresztül vetették magukat a bitófa emelvényére.

A csuklyás barátok Pascal Bruno holttestét sietve a koporsóba fektették és elvitték. A hóhér tetemével már bajosan cselekedhették volna ugyanezt. Mert a hóhért a megvadult tömeg ízekre tépte.

A legendák, amelyek Pascal Bruno életében szárnyra keltek, halála e rendkívüli körülményeivel százszorta nagyobb arányúvá növekedtek. A babonás szicíliai nép emlékében nem bandita mivoltát őrizte meg, hanem a hőst siratta benne, gyengék, szegények védelmezőjét, pártfogóját. Anya gyermekét az őt dicsőítő nép-énekeket dalova ringatta, apa fiának őt állította a bátorság, férfiasság mintaképéül.

De seholsem siratták olyan szívettépőn keservesen, senki életében nem hagyott olyan betölthetetlen ürt, mint annál a fiúnál, aki ez utolsó éveiben hűséges csatlósa, minden kalandos vállalkozásának osztályosa volt.

A kivégzés utáni tomboló zürzavarban, a fiatal csuklyás barát, a hirtelen felbukkant gyóntató úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Többé senki sem látta nyomát. Nem is kereste senki. Aminthogy hiába is kereste volna.

Mert ugyan ki tudott a világtól elfelejtett ősbárlang létezéséről a sziklák rejtekében, ahova most Ali bánatával menekült. Ugyanoda, ahova Pascal Bruno annakidején a kalózharcból ki-

mentett sebesült fiút hozta, amelyet akkor paradicsomnak látott feleszmélésének első pillanatában, ahol megtalálta további élete támaszát, akit apjaként imádott... Ugyanott gubbasztott most gyászos egyedüllétében, elsiratva ezt a jó apát. S mindaz a lángoló, féktelen bosszúvágy, ami rövid idő előtt még Pascal Bruno szívét hevítette, átköltözött a fiú szívébe. Mi egyéb keresnivalója volt már e földön, mint végbevinni jótevője utolsó küldetését, méltónak mutatkozni Pascal Bruno örökére. A vérbosszúra!

Füvekből, gyökerekből táplálkozva, kerülve emberlakta helyek tájékát is, itt lapult meg a trogloditák barlangjában, várva, lesve az időt, amikor megérlelt bosszúja kipattanjon.

Kevéssel utóbb egy langyos tavaszi estén Carini herceg ismét a montreali püspöknél vacsorázott. Gemma grófnő ezúttal is egyedüllétre kárhoztatva várta szerelmes urának hazaérkezését. Sugárzóbban, szebben, mint valaha! Mert a boldogság szépít s ő diadalmasan boldog volt! A tudat, hogy legádázabb — talán egyetlen — ellensége már nem él, nem lehet kárára, a nyugodt biztonság megnyugtató érzését adta neki. Nincs kitől félnie, nyugodtan alhat!...

Milyen szép is az élet!... Csak unalmas néha... így egyedül! Azelőtt Teresával szívesen elbeszélgetett. Teresa magányos óráiban elszórakoztatta, de új komornája, Gidsa, aki nem

vitte olyan tökélyre a hízelgés művészetét, untatta elkényeztetett úrnőjét.

Csodás nap után csodás éjszaka volt. A kék selyemmel kárpítozott szoba ablakából az élesen tiszta levegőben, mint történetünk elején, most is világosan ide látszottak Alicudi-sziget körvonalai, mögötte, mint tengeren úszó könnyű fátyolképek, Filicudi és Salina szigetek.

Nyitva volt a másik ablak is, a kert felé. Csakúgy, mint akkor... Betódult a narancsfák, a gránátbokrok édes illata. A piniák lapos, ernyős lombzatát megborzongatta a susogó szellő. Jobbról, lábtól-csúcsig ide világított a Pellegrinó-hegy, balról a kilátás egész Montreálra terjedt.

A szép Gemma di Castelnovo grófnő hosszan állt ez előtt az ablak előtt. Elábrándozva nézte a régi normann királyok ősi rezidenciáját. Majd élesen figyelt minden ezirányból közeledő fogatot. Montreal püspökénél ez este fényes vacsora volt. Sorra gördültek a visszatérő előkelőségek fényes fogatai. Az alkirály kocsiját kutatta a Palermo felé robogó fogatok között... A szeme már szinte fájt az erős nézéstől, annál is inkább, mert még e hosszú szicíliai tavaszi estére is ráborult lassan-lassan az éjszaka homálya. Elsötétült az ég kárpítja és sötét bársonyán mint megannyi szikrázó drágakő, sorra kigyúltak a csillagok. Már semmit sem látott...

Kedvetlenül fordult hátra. Ki tudja, meddig késik még a herceg. A montreali püspök nem egykönnyen engedi szabadon e legkedvesebb vendégét. S a herceg, bármennyire akarna, bajosan szabadulhat... Talán csak holnap reggel láthatja viszont.

Sóhajtvá nyúlt a csengő után. Fáradtan, álmosan tűrte, hogy komornája levetkőztesse, kibontsa, végigkefélje aranyhajának selymes palástját, aztán lefeküdt csipkés párnáira és Carini hercegre gondolva, mosolyogva aludt el...

A herceg csakugyan jó későre szabadult szeretetreméltó házigazdájától. Éjfél is elmúlt, mikor az alkirályi fogat négy tüzes telivérje gyors iramban Palermo felé röpítette. A négy gyorslábú paripával félórába se telt s már elérték Palermót. A város határától pedig rövid öt perc alatt a villát.

Elénken felsietett egyenest Gemma szobájához. Nagy meglepetésére a megszokott ajtót belülről zárva találta. Maga sem értette Gemma szórakozottságát, de nem tehetett egyebet, mint hogy átkerüljön a másik ajtóhoz, amely egyenest az alkóvba nyílt, ahol az ágy állt. Nem szívesen zavarta volna meg az alvót, de másként nem tudott bejutni. Óvatosan nyitotta fel az ajtót, lábujjhegyen lépett be, hogy valahogy fel ne ébressze álmából. Hiszen az első álom mindig a legédesebb!

A küszöbön pillanatra megállt és gyönyörködve nézte a mélységes álmában szoborszerűn szép teremtest. A szobát csak a középről, három gyöngyzinóron függő alabástromlámpa halványan tompa fénye világította meg. Olyan módon, hogy fénye ne zavarhassa az alvót.

A herceg e homályban az ágy fölé hajolt. Gemma szétzillált hajjal, csupasz kebelrel feküdt csipkéi között. Nyakán a cobolyboával... Aminőt rajta kívül más asszony még nem is viset Palermóban. A herceg elmosolyodott. Asszonyi hiúság! Drága bolondos, gyönyörű kis Gemma!... még álmában sem akart megválni e ritka ékességétől. Vagy talán fázott?... de nem... lehetetlen.. ebben a langyos tavaszi éjben... Hiszen az ablakokat is tárva hagyta... A sötét boá milyen csodaszépen emelte ki bőrének vakító fehérségét!

A herceg hosszan elnézte. Aztán hirtelen, maga sem tudta miért, nyugtalanítani kezdte ez a márványszerű mozdulatlanság. Legalább is meglepte... Még jobban lehajolt. Ekkor már azt is látta, hogy a csodaszép arc egészen furcsán, szokatlanul sápadt... Majdnem viaszfehér!

Dobogó szívvel hajolt le még jobban, élesen fűlelve... Nem hallotta a lélegzését. Megfogta a kezét. A kis kéz jéghideg volt. Karját ekkor

vigyázva a drága, imádott asszonyi test alá
csúsztatta, hogy magához emelje, a maga mel-
lén, a maga szívének tűzével melengesse...

S a következő pillanatban egy halálraseb-
zett vad felüvöltésével, mondhatlan irtózattal
szédült hátra. A cobolyboá letekergőzött s a
csodaszép asszonyfej leválva törzséről, a földre
gurult...

Hajnalban a kertben az ablak alatt megta-
lálták Ali véres jatagánját.

Szerkeszti: Dr. Laczkó Géza.
A kiadásért Sebestyén Arnold felel.

AMIT

ÖN BEFIZET

A PESTI NAPLÓ ELŐFIZETÉSÉRE, — AZT

CSALÁDJA

EGYKOR

VISSZAKAPJA

EZ: A PESTI NAPLÓ
INGYENES ÉLETBIZTOSÍTÁSA

A PESTI NAPLÓ KEDVEZMÉNYEI:

- I.** Aki előfizet, minden nap pontos kézbesítéssel megkapja a legjobb magyar reggeli lapot.
- II.** Azonnal megkapja ingyen és minden portóköltség fizetése nélkül Az Est Hármaskönyvét 1930-ra, amely 3 kötetből áll: I. A férfi könyve, II. A nő könyve, III. A gyermek könyve. A Hármaskönyvben számos külön értékes meglepetéssel szolgál a kiadóhivatal. A gyermekkötetben pályázat: minden gyermeknek teljesül három kívánsága.
- III.** A Phönix élet- és balesetbiztosítási kötvénye olyan ajándék, amelyet még soha ujság előfizetőinek nem nyújtott. Nem tévesztendő össze semmiféle hasonló ajánlattal. Ennek lényege az, hogy egy zseniális biztosítási szakértő matematikai számításai alapján a Pesti Napló kiadóhivatala bebiztosította a Phönix Életbiztosító Társaságnál az előfizetők befizetett előfizetési pénzét és ezáltal az előfizetőknek adott életbiztosítási kötvény lehetővé teszi, hogy hozzátartozói az életbiztosítási esemény bekövetkeztekor 6—10—15 évi előfizetést teljes összegben visszakapjanak. Ezt a szerződést a m. kir. pénzügyminisz-

tésztendő össze semmiféle hasonló ajánlattal. Ennek lényege az, hogy egy zseniális biztosítási szakértő matematikai számításai alapján a Pesti Napló kiadóhivatala bebiztosította a Phönix Életbiztosító Társaságnál az előfizetők befizetett előfizetési pénzét és ezáltal az előfizetőknek adott életbiztosítási kötvény lehetővé teszi, hogy hozzátartozói az életbiztosítási esemény bekövetkeztekor 6—10—15 évi előfizetést teljes összegben visszakapjanak. Ezt a szerződést a m. kir. pénzügyminisz-

térium kebelében működő Biztosítási magánvállalatok m. kir. állami Felügyeleti Hatósága 100.568/1929. F. H. szám alatt jóváhagyta.

IV. Kék Regények sorozatunk nemcsak izgalmasan érdekes olvasmányokat nyújt, de különösen súlyt helyez az irodalmi ízlés javítására. Előfizetőknek 4 kötet 96 fillér helyett 80 fillér.

PESTI NAPLÓ

Kék regényei

24
fillér

Minden ujságárusnál kapható!

V. Minden vasárnap mélynyomású művészi képes hetilapot mellékelünk előfizetőink számára. Már eddig is mindenki meggyőződhetett róla, hogy ennek nivójával és szépségével senki nem tudja felvenni a versenyt.

VI. Az Est-lapok utazási osztálya és menetjegyiroda állandóan kedvezményes weekend kirándulásokkal és egyéb társasutazásokkal áll az előfizetők rendelkezésére.

VII. Szerkesztői üzenet rovatunk pontos, gyors és kiváló.

VIII. Ínyesmester, a magyar asszonyvilág legkedveltebb írója kizáróan a Pesti Napló vasárnapi számában közli ételsorrendjét és országos híru receptjeit.

IX. Grafológiai rovatunk mindenkinek ingyen áll rendelkezésére és minden beküldött írást díjtalanul analizál.

X. Nagy apróhirdetési kedvezmény.

A

PESTI NAPLÓ

előfizetési árai :

1 óra 4.— pengő

3 óra 10.80 pengő

Mutatványszámot szívesen küldünk

Aki negyedévre 10.80 pengő helyett 12 pengőt küld, annak a Hármaskönyvvel együtt megküldjük azonnal a Kék Regények első 10 számát is

Megrendelő-jegy

(Levelezőlapra kérjük ráragasztani vagy nyitott borítékban, csak a szöveg kitérésével 2 filléres bélyeggel postán beküldeni.)

A PESTI NAPLÓ kiadóhivatalának

BUDAPEST

VII., Erzsébet körút 18-20

Megrendelem a Pesti Naplót.....hónapra és kérem a lap azonnali megindítását, a díjmentes életbiztosításomra vonatkozó okmányok és az 1930-as Hármaskönyv beküldését.

Tisztelettel

Pontos címet
kérünk

(Olvasható írást kérünk)

Előfizetési árak: 1 óra 4 pengő, 3 óra 10-80 pengő

NYOMTATVÁNY

2 filléres
bélyeg

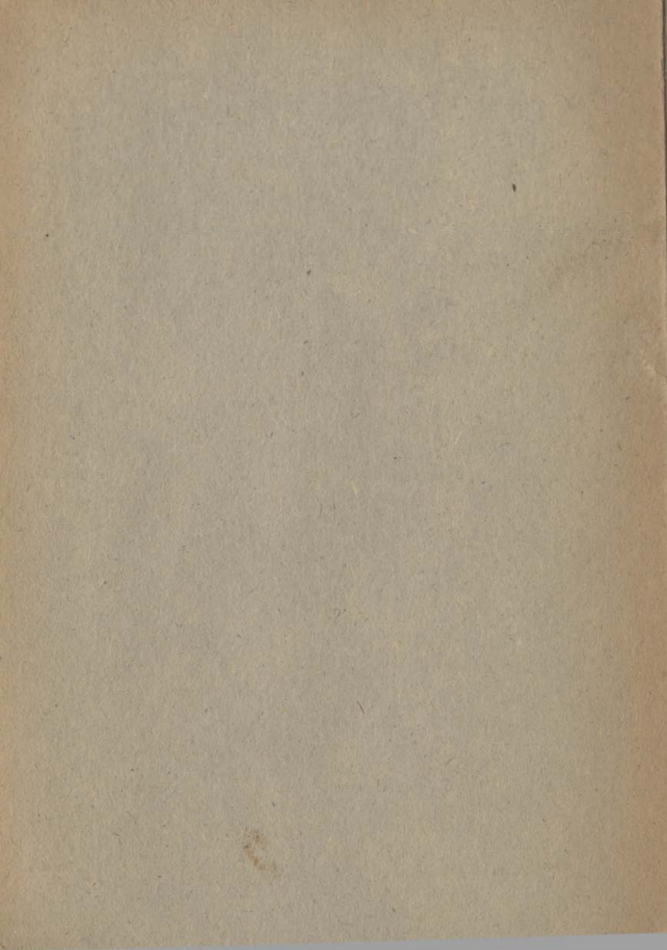
A

PESTI NAPLÓ kiadóhivatalának

BUDAPEST

VII., Erzsébet körút 18—20

PESTI NAPLÓ KÉK REGÉNYE

a
legolcsóbb magyar könyv,
ára 24 fillér

Közli a magyar és külföldi regényirodalom
legkitünőbb termékeit.

Kapható Az Est-lapok minden elárusítójá-
nál, trafikokban, ujságbódékban, pályá-
udvaron és minden ujságárusítóhelyen.

Kedvezményes előfizetési árak
a Pesti Napló előfizetői részére:

4 kötet 80 fillér,
12 kötet 2 pengő 40 fillér
házhoz szállítva.

Legközelebbi kötet:

ROSENHAYN:
A LÁTHATATLAN GYILKOS

